

εργατική

Κάθε Τετάρτη. Εφημερίδα
της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

αλληλεγγυη

No 1725, 3 Ιούνη 2026

www.sekonline.gr

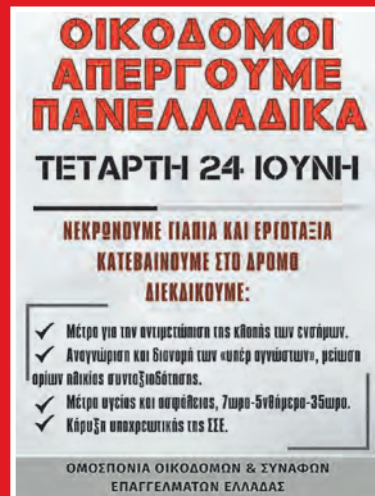
τιμή 2 ευρώ

Στη φυλακή
οι δολοφόνοι
της Πύλου

Σελ. 10, 11

Ούτε «πίσω από
τις λέξεις» τώρα
ο Αλέξης

Σελ. 2

ΩΡΑ ΓΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ!

Το προεκλογικό τοπίο ξεκαθαρίζει. Ο Μητσοτάκης χρησιμοποιεί την εμφάνιση της ΕΛΑΣ του Αλέξη Τσίπρα για να εξαπολύσει επίθεση στην Αριστερά συνολικά με όλα τα αντιδραστικά ψέματα που μπορεί να κατασκευάσει. Ξέρει ότι η μαζική οργή ενάντια στα εγκλήματα της κυβέρνησής του στρέφεται αριστερά και γι' αυτό η Νέα Δημοκρατία και οι υπουργοί της ξεθάβουν όλο το δεξιό οπλοστάσιο.

• Λένε ότι η επιλογή Δεξιά ή Αριστερά σημαίνει «Τράπεζες ανοιχτές ή κλειστές». Η πραγματική επιλογή, όμως, είναι ξεκάθαρη: Τράπεζες στα χέρια των funds ή κάτω από δημόσιο έλεγχο! Ιδιωτικοποιήσεις που δολοφονούν όπως στα Τέμπη ή κρατικοποιήσεις χωρίς αποζημίωση για τους κερδοσκόπους και με εργατικό έλεγχο!

Συνέχεια στη σελ. 3

17/11/25, Αθήνα. Φωτό: Στέλιος Μικαηλίδης

Την περασμένη βδομάδα ο Αλ. Τσίπρας ανακοίνωσε, σε εκδήλωση στο Θησείο, το όνομα και την ιδρυτική διακήρυξη του νέου πολιτικού φορέα στον οποίο θα ηγηθεί στις εκλογές. Το όνομα αυτού Ελληνική Αριστερή Συμπαρατάξη (ΕΛ.Α.Σ) η οποία μας καλεί, σύμφωνα με τη διακήρυξη, σε «Συμπαρατάξη για την Ελλάδα, το Δίκιο, τη Δημοκρατία – Για μια ζωή με Αξιοπρέπεια».

Η συζήτηση και οι σχολιασμοί στα ΜΜΕ και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης επικεντρώθηκε αρχικά στους συμβολισμούς. Αν δηλαδή η ονομασία παραπέμπει στον ΕΛΑΣ της Αντίστασης ή στην Ελληνική Αστυνομία. Για το αν τα χρώματα είναι «το κόκκινο των αγώνων μας και το μπλε της πατρίδας μας» ή αν ο φορέας εκπροσωπεί τη «συνάντηση του πατριωτισμού με την Αριστερά» όπως δήλωσε ένας πανεπιστημιακός υποστηρικτής του νέου εγχειρήματος.

Σε επίπεδο συμβολισμών, το πιο δυνατό μήνυμα ήταν ότι ο νέος φορέας ξεκινάει γύρω από ένα πρόσωπο. Έχει αρχηγό πριν αποκτήσει οποιαδήποτε συλλογικότητα και οποιαδήποτε σχέση με την εργατική τάξη. Αυτό δεν μπορεί κρυφτεί, όσα άλλα σύμβολα και αν χρησιμοποιηθούν.

Οι συμβολισμοί, άλλωστε, αποκτούν νόημα μόνο αν μπαίνουν στο σωστό πλαίσιο. Κι αυτό το πλαίσιο είναι σαφέστατο. Ο Αλ. Τσίπρας με την ΕΛ.Α.Σ «ξεκινάει» από μια αφετηρία πολύ πιο δεξιά απ' ότι ξεκίνησε ο ΣΥΡΙΖΑ τη τελική πορεία προς την κυβέρνηση με το «Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης» τον Σεπτέμβρη του 2014. Η ιδρυτική διακήρυξη που παρουσίασε στο Θησείο είναι γεμάτη από φρασολογία και συμβολισμούς που απευθύνονται στον κόσμο της Αριστεράς, στον κόσμο που έχει παλέψει την κυβέρνηση της ΝΔ σε όλα τα μέτωπα, για όλα τα εγκλήματά της από τα Τέμπη μέχρι την αιματοβαμμένη συμμαχία με το Ισραήλ. Όμως, όταν προσπαθεί να φτάσει κάποιος στην ουσία, η πραγματικότητα βγάζει μάτι.

Είναι χαρακτηριστικές οι διατυπώσεις στις «7 δεσμεύσεις» που παρουσίασε ο Αλ. Τσίπρας. «Για ασπίδα στην ακρίβεια και δύναμη στην εργασία, για αξιοπρεπείς μισθούς, για στήριξη του κόσμου της εργασίας απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία». Πώς; Κουβέντα για τα συνδικάτα και τους αγώνες τους, τον κατώτατο μισθό, τις ΣΣΕ, την κατάργηση των αντισυνδικαλιστικών νόμων της ΝΔ.

Η κυβέρνηση της ΝΔ δεν δολοφονεί «μόνο» στα Τέμπη αλλά και στη Πύλο και τη Χίο, είναι κυβέρνηση του ρατσισμού και αυτές τις επιθέσεις τις έχει παλέψει ένα ολόκληρο κίνημα. Οπότε οι «δεσμεύσεις» μιλάνε για «ανθρωπιστική υποδοχή και ισότιμη συμπερίληψη προσφύγων και μεταναστών στην εκπαίδευση και την αγορά εργασίας» αλλά στην ίδια παράγραφο προηγείται η φράση « για μια μεταναστευτική πολιτική που εγγυά-

Τώρα πια ο Αλέξης δεν κρύβεται ούτε «πίσω από τις λέξεις»

ται τόσο την ασφάλεια των συνόρων...». Την «ασφάλεια» δηλαδή που εγκληματεί στο Αιγαίο και τον Έβρο και στα αστυνομικά τμήματα.

Αυτό το μοτίβο διαπερνάει όλες τις «δεσμεύσεις». Από τη μια λόγια «για φραγμό στην ασυδοσία της ολιγαρχίας και την υποταγή του κράτους σ' αυτή». Πώς θα μπει αυτός ο φραγμός; Όταν φτάνουμε σε κάτι συγκεκριμένο, διαβάζουμε «Για σύγχρονους χρηματοδοτικούς θεσμούς και κανόνες στις τράπεζες». Με άλλα λόγια, δεν ακουμπάμε τις τράπεζες που είναι ο πυλώνας της «ολιγαρχίας». Ακόμα και στον σημερινό ΣΥΡΙΖΑ, ο Π. Πολάκης υποστηρίζει στη πλατφόρμα του ότι προτεραιότητα πρέπει να είναι ο «δημόσιος έλεγχος τουλάχιστον μίας συστημικής τράπεζας, ο δημόσιος έλεγχος σε ενέργεια και ύδρευση». Αυτά είναι έξαλλοι αριστερισμοί πλέον για την ΕΛ.Α.Σ.

Η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη έχει γίνει πλειοψηφικό ρεύμα παρά τις επίμονες και χυδαίες προσπάθειες της άρχουσας τάξης να τη συκοφαντήσει και να την απομονώσει. Οπότε στη διακήρυξη διαβάζουμε ότι «Δεν μπορούμε να σωμαίνουμε μπροστά στη γενοκτονία των Παλαιστινίων στη Γάζα από την κυβέρνηση Νετανιάχου. Δεν μπορούμε να δεχτούμε τους βομβαρδισμούς του Ισραήλ στον Λίβανο και την προσπάθεια επιβολής διά της βίας των δικών του όρων σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή. Δεν μπορούμε να θεωρούμε “Διεθνή τάξη” τις παράνομες και καταστροφικές στρατιωτικές επιθέσεις των ΗΠΑ στο Ιράν».

«Δεν μπορούμε», αλλά όταν φτάνουμε στο διά ταύτα διαβάζουμε: «Σε μια περίοδο έντονων γεωπολιτικών ανακατατάξεων, η χώρα χρειάζεται επειγόντως νέα εθνική πυξίδα και μια ενεργητική και πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική που θα εδραιώνει τον ρόλο της ως πυλώνα ειρήνης και σταθερότητας.

Μια στρατηγική που οικοδομεί συμμαχίες με όρους αμοιβαίου οφέλους αντί να αναζητά προστάτες παραβιάζοντας τις αρχές της. Που θωρακίζει τα κυριαρχικά μας δικαιώματα και υποστηρίζει μια Ευρώπη κοινωνική, με ισχυρό διεθνή ρόλο υπέρ της ειρήνης και της βιώσιμης ανάπτυξης». Μα, η «στρατηγική συμμαχία» με το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ χτίστηκε, και επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, με τη δικαιολογία του «αμοιβαίου οφέλους». Το ίδιο και οι στρατιωτικές συνθήκες με τις ΗΠΑ. Κουβέντα για αυτά και κουβέντα για το «Rearm Europe» της Ε.Ε, την κούρσα των εξοπλισμών.

Ιστορικά, όλα τα κόμματα της ρε-

φομιστικής Αριστεράς περιλάμβαναν ριζοσπαστικές προοπτικές στα προγραμματικά τους κείμενα και αντίστοιχες υποσχέσεις στα προεκλογικά τους προγράμματα. Κι όταν ερχόταν η ώρα της εφαρμογής, τότε αυτά έρχονταν σε σύγκρουση με τα «όρια του εφικτού», δηλαδή τα όρια που έβαζε και βάζει η άρχουσα τάξη και το κράτος της. Σε αυτά τα όρια προσέκρουσε κι ο ΣΥΡΙΖΑ το 2015: στα όρια της Ε.Ε και της «τρόικα», του ΣΕΒ, των τραπεζιτών, των εφοπλιστών και της «αγοράς». Κι η απάντηση ήταν η μνημονιακή συνθηκολόγηση.

Συμπέρασμα

Το συμπέρασμα που έβγαλε η ηγεσία Τσίπρα είναι ότι δεν χρειάζονται τέτοια βαρίδια, ακόμα και οι αναφορές στην Αριστερά είναι περιττές και το μέλλον είναι το «κέντρο» κι η ιλιγγιώδης επιτάχυνση προς τα δεξιά. Αυτό ήταν το υπόβαθρο της ανάδειξης του Κασσελάκη στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή η εκτίμηση αποδείχθηκε εντυπωσιακά λάθος: Ξανά και ξανά γινόταν και γίνεται φανερό, ότι οι εμπειρίες της εργατικής τάξης και της νεολαίας γεννούν αναζητήσεις προς τ' αριστερά, προς την αμφισβήτηση του συστήματος.

Η ιδρυτική διακήρυξη προσπαθεί

να επικοινωνήσει στα λόγια με αυτό το ρεύμα, με τις αναφορές στην «κυριαρχία των καπιταλιστικών αγορών» στο «πλουσιότερο 1% του πληθυσμού του πλανήτη που βάζει τα κέρδη του πάνω από τη ζωή». Όμως, αυτά από μόνα τους πλέον δεν συνοδεύονται ούτε καν από αριστερές «δεσμεύσεις» για το μέλλον.

Αυτή η συζήτηση δεν διεξάγεται στο κενό. Η κυβέρνηση της ΝΔ είναι ετοιμόρροπη και σε τελειωτική κρίση, αλλά συνεχίζει να εξαπολύει τις πιο σκληρές επιθέσεις, να κάνει τις πιο δολοφονικές επιλογές που είναι επιλογές του συστήματος της βαρβαρότητας. Αυτό που λέει ο Αλ. Τσίπρας και η ΕΛ.Α.Σ είναι να περιμένουμε τις εκλογές, η αλλαγή είναι το ψηφοδέλτιο που θα ρίξουμε στην κάλπη. Εκεί αρχίζει και τελειώνει η «Ηθική Επανάσταση» που ευαγγελίζεται η ιδρυτική διακήρυξη. Και μέχρι τότε, δεν χρειάζομαστε «βαρίδια» όπως συλλογικές διαδικασίες, οργανώσεις, μέλη, αρκεί η «συμπαρατάξη» με την ηλεκτρονική υπογραφή στην ιδρυτική διακήρυξη.

Ακόμα και εκεί, όπως γράφει ο **Χριστόφορος Βερναρδάκης**, «Κοιτάζοντας τη λίστα των 301, ο υποψιασμένος αναγνώστης αναζητά και δεν βρίσκει τους ντελιβεράδες, τους εργαζόμενους της επισφάλειας, τους υπαλλή-

λους των call centers, τους συμβασιούχους, τους νέους ερευνητές, τους φοιτητές, τους εργαζόμενους της εστίασης, τους ακτιβιστές του αναπηρικού κινήματος, τις νέες φεμινίστριες, τους νοσηλευτές, τους ανθρώπους που ζουν καθημερινά τις συνέπειες της κοινωνικής ανασφάλειας».

Ο δρόμος για να γκρεμίσουμε την κυβέρνηση της ΝΔ και να επιβάλλουμε το πρόγραμμα των αιτημάτων που έχει αναδείξει το κίνημα με τους αγώνες του δεν περνάει από την εκλογική αναμονή αλλά από το δυνάμωμα του «πεζοδρομίου» τώρα: από την πάλη για αυξήσεις και συλλογικές συμβάσεις, για να σταματήσουν οι δολοφονικές ιδιωτικοποιήσεις και να γίνουν τα τρένα, οι συγκοινωνίες, η ενέργεια και οι τράπεζες κρατικά με εργατικό έλεγχο σε ρήξη με την ΕΕ, για να τιμωρηθούν οι ένοχοι της Πύλου και να ανοίξουν τα σύνορα για τους πρόσφυγες, για να κλείσουν οι βάσεις και να διακοπούν οι σχέσεις με το Ισραήλ.

Χιλιάδες αγωνίστριες και αγωνιστές δίνουν και θέλουν να δώσουν αυτές τις μάχες. Η θέση τους είναι δίπλα στην Αριστερά της ανατροπής, την επαναστατική Αριστερά.

Λεάνδρος Μπόλαρης

Αντίο Ελένη

Με λύπη πληροφορηθήκαμε τον θάνατο της Ελένης Πορτάλιου. Η Ελένη κουβαλούσε την κληρονομιά της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Το 1973 βρέθηκε αντιμέτωπη με διώξεις από την Ασφάλεια της χούντας μετά την εισβολή των τανκς στο Πολυτεχνείο.

Με την Ελένη ενώθηκαν οι δρόμοι μας όταν τα σκιρτήματα του νέου κινήματος κατά της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης του Σιάτλ έφτασαν στην Ευρώπη, αρχικά με τη διεθνή κινητοποίηση στην Πράγα το 2000 και μετά με την συγκλονιστική πολιορκία των G8 από εκατοντάδες χιλιάδες ακτιβιστές στη Γένοβα το 2001. Ήταν ιδρυτικό μέλος της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ 2001 με σύνθημα “οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη”.

Στα τριάντα της, ήταν η νεώτερη πρόεδρος του ΣΑ-ΔΑΣ. Η παρουσία της στην Αρχιτεκτονική σχολή ως καθηγήτρια συνδέθηκε με αμέτρητους αγώνες υπεράσπισης του δημόσιου χαρακτήρα της εκπαίδευσης αλλά και στήριξης των ελεύθερων δημόσιων χώρων στην Αθήνα. Ήταν μπροστά στην μάχη για την υπεράσπιση του άρθρου 16 κόντρα στην ιδιωτικοποίηση των ΑΕΙ. Διέθεσε τις επιστημονικές της γνώσεις για τα κινήματα και τους αγώνες.

Βρεθήκαμε μαζί στο δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας το 2010-2014, όταν εξελέγη δημοτική σύμβουλος με την Ανοιχτή Πόλη, αντιμετωπίζοντας τους ναζιστικούς χαιρετισμούς του Μιχαολιάκου και τα ρατσιστικά πογκρόμ των ταγμάτων εφόδου στις γειτονιές όπως του Αγίου Παντελεήμονα.

Η Ελένη έδωσε το παρών στους αγώνες κάτω από την σημαία και τη στρατηγική της ανανεωτικής αριστεράς, του ΚΚΕ Εσωτερικού και αργότερα της ΑΚΟΑ και του ΣΥΡΙΖΑ. Είχαμε πάντα συντροφικές αντιπαραθέσεις. Έντονη η συζήτηση στην πορεία του ΣΥΡΙΖΑ και τις εξελίξεις μετά το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα που έγινε ΝΑΙ. Όμως, η κοινή προσέγγιση για ενότητα στη δράση μάς έφερε πολλές φορές δίπλα-δίπλα: με τον κόσμο που πάλευε για να σώσει το περιβάλλον, να σώσει από την καταστροφή το Ελληνικό, το Βοτανικό, το Γουδή, να τα κάνει όλα Μητροπολιτικά πάρκα και όχι να τα αρπάξουν οι μεγαλοεργολάβοι για τις φαραωνικές αναπλάσεις. Βρεθήκαμε μαζί στην Πρωτοβουλία ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή και την κλιματική αλλαγή. Συχνά ήταν ομιλήτρια στις συζητήσεις του φεστιβάλ Μαρξισμός.

Μόλις πριν λίγες μέρες την αναζητούσαμε στη δίκη στην Ευελπίδων που μας σέρνει τα τελευταία 13 χρόνια τάχα “για συκοφαντική δυσφήμιση” ο αρχιμανδρίτης Π.Μπούμπας που βρίσκεται στη φυλακή για τις καταχρήσεις στο Γηροκομείο Αθηνών τις οποίες είχαμε καταγγείλει μαζί με την Ελένη, τον Νίκο Σοφιανό και την Σταυρούλα Αγγελίδου.

Θα την θυμόμαστε πάντα σαν μιά εμβληματική μορφή στους κοινωνικούς αγώνες

Στους συγγενείς, φίλους, φίλες, συντρόφους και συντρόφισσες τα πιο ειλικρινή συλλυπητήρια.

Πέτρος Κωνσταντίνου,

δημοτικός σύμβουλος Αθήνας, συντονιστής ΚΕΕΡΦΑ, Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα

Ιούλης 2015, Μήνυμα αλληλεγγύης στο ΟΧΙ
του ελληνικού δημοψηφίσματος από τα παιδιά της Γάζας

Είναι ώρα για την αριστερή αντεπίθεση

Συνέχεια από τη σελ. 1

- Λένε ότι αντιρατσισμός σημαίνει «Η χώρα ξέφραγο αμπέλι». Θέλουν να κρύψουν ότι δικό τους «αμπέλι» είναι οι Θεσμοί που μπαζώνουν τα εγκλήματα τους, το θάνατο που σπέρνουν σε πρόσφυγες και μετανάστες από τα σύνορα ως τα αστυνομικά τμήματα.
- Λένε ότι αντισεξισμός σημαίνει «woke ατζέντα». Πίσω από τις κραυγές ότι «τα φύλα είναι δύο» προσπαθούν να επιβάλουν ότι είναι στη φύση της Γυναίκας να φροντίζει τα παιδιά και τους ηλικιωμένους την ώρα που αυτοί διαλύουν παιδικούς σταθμούς, ΚΑΠΗ και κάθε κοινωνική υπηρεσία.
- Λένε ότι αντίσταση στην «Αξιολόγηση» σημαί-

νει τεμπέληδες δασκάλους και καθηγητές, γιατρούς και νοσηλευτές. Λυσάνε γιατί ξέρουν ότι οι Ήρωες της Υγείας και της Παιδείας είναι αυτοί που σώζουν ζωές και προστατεύουν τα παιδιά από το σφαγείο των ταξικών φραγμών.

• Λένε ότι η Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη είναι «ισλαμιστική τρομοκρατία». Έχουν το θράσος οι συνένοχοι του Τραμπ και του Νετανιάχου να συκοφαντούν τον κόσμο που παλεύει ενάντια στη Γενοκτονία και απαιτεί δουλειές και όχι βόμβες, όχι ιμπεριαλιστικές βάσεις, όχι «άξονες» με το Ισραήλ.

Είναι ατέλειωτος ο οχετός που ξερνάνε οι Γεωργιάδδες μέσα σε συνθήκες όπου δεν μπορούν να εμφανιστούν πουθενά χωρίς να εισπράξουν τη μαζική αποδοκιμασία του κόσμου της δουλειάς και της νεολαίας. Δεν αρκεί, όμως, μόνο η αυθόρμητη κατακραυγή. Χρειάζεται οργανωμένη απάντηση.

Εμπειρία

Ξέρουμε ότι η απάντηση δεν έρχεται από την κίνηση του Αλέξη Τσίπρα. Όχι μόνο γιατί κουβαλάμε ζωντανή την εμπειρία από το παρελθόν της «κυβερνώσας Αριστεράς». Ούτε μόνο γιατί οι σημερινές «δεσμεύσεις» του είναι πιο ψαλιδισμένες και από τις παλιότερες υποσχέσεις του. Αλλά και γιατί ένα κόμμα της Αριστεράς δεν μπορεί να είναι μονοπρόσωπη ΕΠΕ (εταιρεία περιορισμένης ευθύνης). Αριστερά σημαίνει ρίζες μέσα στην οργανωμένη εργατική τάξη, τη δύναμη που μπορεί να υλοποιήσει τις προγραμματικές δεσμεύσεις. Κόμματα αρχηγικά που είτε προσκαλούν είτε διαγράφουν με εντολή του ενός, είτε λέγεται Τσίπρας, είτε Βαρουφάκης, υποτιμούν το ίδιο το υποκείμενο της κοινωνικής αλλαγής, την εργατική τάξη.

Αυτές είναι εμπειρίες που κουβαλάει μεγάλο τμήμα από τον κόσμο της Αριστεράς και είναι ώρα να τις συγκροτήσουμε σε οργανωμένη δύναμη. Πρώτα απ' όλα στη δράση. Δεν περιμένουμε την προκήρυξη των εκλογών, ο Ιούνης είναι μήνας

σύγκρουσης με την κυβέρνηση σε όλα τα μέτωπα.

• Το ισραηλινό πλοίο Crown Iris ξεκινάει τις καλοκαιρινές κρουαζιέρες του από τον Πειραιά αυτή την Τετάρτη, ενώ ο Νετανιάχου βομβαρδίζει το Λίβανο και θέλει να κλιμακώσει τις επιθέσεις στη Γάζα. Κανένα λιμάνι για τους σιωνιστές δολοφόνους!

• Εκπαιδευτικοί και νοσοκομειακοί ψηφίζουν στα σωματεία τους για αντιπροσώπους στα συνέδρια των Ομοσπονδιών και για ηγεσίες μέσα στους χώρους δουλειάς. Όλος ο Ιούνης είναι μήνας συγκρότησης της οργανωμένης δύναμης που μπορεί να τσακίζει τους Γεωργιάδδες.

• Στις 13 Ιούνη έχουμε το Pride. Δεν είναι «γιορτή», είναι μαζικός ξεσηκωμός ενάντια στους δολοφόνους Γυναικών, ΛΟΑΤΚΙ, Τρανς.

• Στις 19 Ιούνη διαδηλώνουμε σε κάθε πόλη για να πάνε φυλακή οι δολοφόνοι της Πύλου. Κλείνουν τρία χρόνια από το πιο μαζικό ρατσιστικό έγκλημα και την ίδια μέρα κρίνεται η απόπειρα του Πλεύρη να στερήσει το άσυλο από τον Τζαβέντ Ασλάμ και από κάθε μετανάστη που έχει καταφέρει να αποκτήσει «χαρτιά».

• Στις 24 Ιούνη απεργούν οι Οικοδόμοι και οι εργαζόμενοι στον Επισιτισμό-Τουρισμό. Είναι ευκαιρία να κλιμακώσουμε το απεργιακό κίνημα που απαιτεί Συλλογικές Συμβάσεις με αυξήσεις κόντρα στην ακρίβεια που φέρνουν οι ιμπεριαλιστικές πολεμικές εκστρατείες.

Μέσα στη δράση ενώνουμε δυνάμεις για την Αριστερά της ανατροπής. Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, ιδρυτική συνιστώσα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δίνει τις δυνάμεις του για να χτίσουμε το ενωτικό αντικαπιταλιστικό μέτωπο που τόσο έχουμε ανάγκη. Οι εργατικές διεκδικήσεις διαμορφώνουν ένα πρόγραμμα μετάβασης πέρα από το σύστημα που καταστρέφει τις ζωές μας καθημερινά. Τώρα είναι η ώρα για να συσπειρωθούμε με βάση αυτήν την προοπτική.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΙΟΡΜΗΣΗ

Συνεχίστηκε δυναμικά και αυτή την εβδομάδα η καμπάνια της οικονομικής ενίσχυσης, με τις 4.900 που συγκεντρώθηκαν.

Ευχαριστούμε τις συντρόφισσες, τους συντρόφους, τις φίλες και τους φίλους της Εργατικής Αλληλεγγύης που μας έστειλαν την ενίσχυσή τους.

Από 200: Γιάννης Τ., Φωτεινή Τ., Μαρία Κ., από 100: Θράσος Τ., Γιούλη Κ., Γιάννης Ο., Δημήτρης Π., Αποστόλης Α., Νάντια Μ., Ρένα Ε., 80 Μανώλης Φ., από 50: Σίσσυ Ζ., Αγγελος Σ., Γιάννης Μ., Νίκος Μ., Χρύσα Κ., Από 20: Τιάνα Α., Αντώνης Σ., Μαρία Χ., Τόνια Κ., Μαρία Ι., Αλεξάνδρα Λ., Κώστας Μ., Λεωνίδας Λ., Χριστίνα Γ., από 10: Τάσος Ε., Πηνελόπη Κ., Κώστας Κ., Πέτρος Μ., Ηλίας Κ., Ελένη Ρ., Φωτεινή Ρ., Καίτη Λ.

Τέλος ευχαριστούμε τους συντρόφους που γράφτηκαν ή ανανέωσαν την συνδρομή τους, στην εφημερίδα και το περιοδικό Σοσιαλισμός από τα Κάτω: Δημήτρης Σ., Δήμητρα Χ., Μιχάλης Λ., Αναστασία Π., Γρηγόρης Β., Λεωνίδας Μ., Μαρία Γ., Μανώλης Γ., Αρης Ζ., Λευτέρης Α., Νένα Κ., Νίκος Δ., Θένια Α., Τόνια Α., Κώστας Κ., Νάσος Μ., Νίκος Σ., Θωμάς Κ., Στέλλα Μ., Δήμητρα Κ., Μηνάς Χ., Φύλλια Π., Τάκης Ζ., Γιούλη Κ., Κατερίνα Κ., Τάκης Θ., Παντελής Γ., Δημήτρης Ρ., Βασίλης Α., Αργύρης Μ., Θανάσης Λ., Κωσταντίνος Δ., Κατερίνα Β., Γιώργος Τ.

Κάθε μέρα που περνάει, η διαβόητη «εκεχειρία» Τραμπ στην Γάζα αποδεικνύεται ότι δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια πιο αργή συνέχιση της ισραηλινής εθνοκάθαρσης-γενοκτονίας στην Παλαιστίνη.

Τώρα το Ισραήλ, που επί σχεδόν οκτώ μήνες δεν έχει σταματήσει να παραβιάζει με κάθε τρόπο τους όρους της «εκεχειρίας», επιχειρεί να επιταχύνει τους ρυθμούς. Την περασμένη Πέμπτη ο **Νετανιάχου** μιλώντας σε συνέδριο στα κατεχόμενα στη Δυτική Όχθη ανακοίνωσε προκλητικά ότι έδωσε εντολή στον στρατό να καταλάβει το 70% Λωρίδας της Γάζας:

«Αυτή τη στιγμή πιέζουμε τη Χαμάς. Τώρα ελέγχουμε πλήρως το 60% του εδάφους της Λωρίδας. Ξέρετε, ήμασταν στο 50%, μετακινηθήκαμε στο 60%. Η εντολή μου είναι να προχωρήσουμε στο ... 70%» είπε. Και όταν κάποιος του φώναξε ότι θα πρέπει να καταλάβει «το 100%» απάντησε «πρώτα το 70%, ας ξεκινήσουμε από αυτό. Πιέζουμε από όλες τις πλευρές. Θα αντιμετωπίσουμε τα απομεινάρια». Ταυτόχρονα, ο υπουργός Άμυνας του Ισραήλ **Κατζ** ανακοίνωσε την έναρξη της εφαρμογής ενός νέου «σχεδίου εθελοντικής μετανάστευσης» για τους κατοίκους της Λωρίδας της Γάζας.

Οι δηλώσεις συνοδεύτηκαν από κλιμάκωση των φονικών επιθέσεων. Την Κυριακή, όπως κατήγγειλε η Παλαιστινιακή Παροικία Ελλάδας, οι ισραηλινές δυνάμεις κατοχής «βομβάρδισαν την περιοχή του λιμανιού της Γάζας, την ώρα που πολύς κόσμος είχε καταφύγει στην παραλία αναζητώντας λίγη δροσιά από τις εξαιρετικά υψηλές θερμοκρασίες που πλήττουν τις σκηνές τους, με αποτέλεσμα πολλούς νεκρούς και τραυματίες».

Οι δολοφονημένοι Παλαιστίνιοι από την έναρξη της «εκεχειρίας» πλησιάζουν πλέον τους χίλιους ενώ ο συνολικός αριθμός από την έναρξη του πολέμου έχει ξεπεράσει τις 72.000 - πάνω από 80.000 συμπεριλαμβανοντας τους αγνοούμενους. Καθ' όλο το διάστημα της εκχειρίας ο ισραηλινός στρατός ισοπεδώνει ό,τι είχε μείνει όρθιο από τους βομβαρδισμούς και τις τελευταίες εβδομάδες έχει εντείνει τις φονικές επιθέσεις ενώ μεταφέρει την «κίτρινη διαχωριστική γραμμή» όλο και πιο μέσα στην ελεγχόμενη από την παλαιστινιακή αντίσταση δυτική Γάζα.

Η νέα ισραηλινή πολεμική κλιμάκωση (όπως μπορείτε να διαβάσετε στη σελίδα 19 αφορά επίσης τον Λίβανο και τη Συρία) δεν λογοδοτεί μόνο στην πάγια στρατηγική εθνοκάθαρσης στην Γάζα και «συνεχούς πολέμου» στη Μέση Ανατολή, με τον οποίο ο Νετανιάχου αποβλέπει να ανανεώνει την πάγια στήριξη των ΗΠΑ σε ένα ολοένα πιο «μεγάλο Ισραήλ».

Έχει να κάνει με την ολοένα και μεγαλύτερη πίεση που αισθάνεται η σιωνιστική οντότητα μπροστά στο ενδεχόμενο μιας συμφωνίας στο Ιράν που, ως φαίνεται δεν μπορεί παρά να περιλαμβάνει και τον Λίβανο, ανοίγοντας το δρόμο για να ξανανοίξει το ζήτημα της βαλτωμένης «εκεχειρίας» στην Γάζα. Μπροστά σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο το Ισραήλ, παλιά του τέχνη κόσκινο, τρέχει να εξασφαλίσει όσα περισσότερα μπορεί επί του πεδίου, δαγκώνοντας δεξιά-αριστερά και γρυλλίζοντας στο αφεντικό του, για να συνεχίσει την πολεμική κλιμάκωση. Την πίεση αυξάνουν οι επερχόμενες ισραηλινές εκλογές τον Οκτώβρη.

Όμως η επιβράδυνση της εθνοκάθαρσης, στο πλαίσιο της πλασματικής «εκεχειρίας»

Με τη Γάζα 100%

(στην οποία, ας μην ξεχνάμε, οδηγήθηκαν οι ΗΠΑ και το Ισραήλ κάτω από την πίεση της παγκόσμιας κατακραυγής, του διεθνούς κινήματος αλληλεγγύης και της Παλαιστινιακής Αντίστασης) δίνει στην τελευταία τη δυνατότητα όχι μόνο να ανασυγκροτείται αλλά και να διεκδικεί. Και μάλιστα, σε ένα διεθνές πλαίσιο όπου το Ισραήλ είναι περισσότερο απονομιμοποιημένο από ποτέ και οι ΗΠΑ έχουν «φρακάρει» στα στενά του Ορμούζ και αναζητούν διέξοδο σε επανεκκίνηση των συμφωνιών του Αβραάμ με τα αραβικά κράτη και κυρίως τη Σαουδική Αραβία, που «θέτει ως όρο συνθήκης δημιουργίας παλαιστινιακού κράτους».

Αντιστασιακές οργανώσεις

Όπως διαβάζουμε στο παλαιστινιακό μέσο Al Quds την περασμένη εβδομάδα, σε κοινή τους δήλωση αντιστασιακές οργανώσεις της Γάζας «απέρριψαν κατηγορηματικά τον λεγόμενο χάρτη Μλαντένοφ που προτάθηκε για τη διαχείριση της Λωρίδας της Γάζας, χαρακτηρίζοντάς τον ως μέσο πολιτικού εκβιασμού. Επέκριναν τη σύνδεση των θεμάτων ανοικοδόμησης και της εισαγωγής καυσίμων και ζωτικής βοήθειας με όρους που αφορούν τον αφοπλισμό της αντίστασης». Ταυτόχρονα προειδοποιούν για σχέδιο με στόχο «να τεθεί η (παλαιστινιακή) "επιτροπή τεχνοκρατών" σε άμεση αντιπαράθεση με τον παλαιστινιακό λαό, εντείνοντας τις εσωτερικές διαιρέσεις και εξυπηρετώντας τους ισραηλινούς στόχους». Οι οργανώσεις κάλεσαν τα μέλη της επιτροπής να «ταχθούν υπέρ των

υπέρτατων εθνικών συμφερόντων και να αρνηθούν να συμμετάσχουν σε σχέδια που αποσκοπούν στην διοικητική και πολιτική απομόνωση της Γάζας».

Στην ίδια κατεύθυνση ο **Οσάμα Χάμνταν**, εκπρόσωπος της Χαμάς, ανέφερε ότι «το κίνημα διατηρεί τις οργανωτικές και στρατιωτικές του δυνατότητες παρά το μέγεθος των θυσιών και των απωλειών». Κατηγόρησε τον εκτελεστικό διευθυντή του «Συμβουλίου Ειρήνης» **Μλαντένοφ**, «για απόλυτη μεροληψία υπέρ του Ισραήλ» όσον αφορά «την είσοδο επείγουσας ανθρωπιστικής και ιατρικής βοήθειας, τις καθημερινές ισραηλινές παραβιάσεις της εκχειρίας». Επανάλαβε έκκληση προς τη Φατάχ «να συμμετάσχει σε ένα ολοκληρωμένο εθνικό σχέδιο με στόχο την αντιμετώπιση των τρεχουσών προκλήσεων και την ενοποίηση των παλαιστινιακών τάξεων». Και κατέληξε ότι «το να δοθεί μια ευκαιρία στην πολιτική οδό δεν σημαίνει την κατάρρευση των επιλογών αντίστασης ή την απώλεια των καρτών ισχύος στο πεδίο».

Από το Κάιρο, όπου βρίσκεται («εγκλωβισμένη» όπως χαρακτηριστικά σημειώνει η Le Monde «καθώς το Ισραήλ εμποδίζει τα μέλη της να εισέλθουν στην Γάζα») η «τεχνοκρατική» παλαιστινιακή «Εθνική Επιτροπή για τη Διοίκηση της Λωρίδας της Γάζας» εξέδωσε δήλωση, με την οποία: Διαψεύδει δημοσιεύματα σύμφωνα με τα οποία «έχει εγκρίνει την πρόταση για τη διαίρεση της Λωρίδας της Γάζας σε ανατολική και δυτική ζώνη». Δηλώνει ότι παραμένει «προσηλωμένη στη γεωγραφική ενότητα της της Γά-

ζας» και ότι «η σταθερότητα της περιοχής εξαρτάται από τον τερματισμό της κατοχής και την παύση των παρεμβάσεων που αποσκοπούν στη διαίρεση του παλαιστινιακού εδάφους».

Η Παλαιστινιακή Αντίσταση αρνείται -σωστά και δίκαια- το προχώρημα στη «δεύτερη φάση» του σχεδίου Τραμπ όταν το Ισραήλ όχι μόνο παραβιάζει συστηματικά την πρώτη αλλά δημοσίως δηλώνει ότι θέλει να τελειώσει αυτό που ξεκίνησε στην Γάζα. Ενώ το «σχέδιο Τραμπ» έχει κολλήσει και από τα πάνω. Το ταμείο, το οποίο υποτίθεται θα μάζευε 17 δις δολάρια για την «ανοικοδόμηση της Γάζας» (η καταστροφή υπολογίζεται σε πάνω από 70 δις) παραμένει άδειο καθώς ο πόλεμος του Τραμπ στο Ιράν έχει επηρεάσει και τις σχέσεις του με τις χώρες του Κόλπου και την οικονομική τους δυνατότητα να επενδύσουν στην Γάζα.

Στο μεταξύ, η διεθνής απομόνωση του Ισραήλ συνεχίζεται. Με έκθεσή του προς το συμβούλιο ασφαλείας, ο ΟΗΕ ενέταξε το Ισραήλ σε μαύρη λίστα για τη χρήση σεξουαλικής βίας ως όπλο πολέμου, με το Ισραήλ να απαντά διακόπτοντας κάθε επαφή με τον γ.γ του ΟΗΕ **Γκουτέρες**. Μόνο που το αποικιοκρατικό σχέδιο Τραμπ για την Γάζα έχει την έγκριση του συμβουλίου ασφαλείας του ΟΗΕ -που οκτώ μήνες τώρα παρακολουθεί τα αίσχη του Ισραήλ παντελώς απρόθυμο αλλά και ανίκανο να παρέμβει.

Οι «θεσμοί» δεν πρόκειται να φέρουν δικαιοσύνη στην Παλαιστίνη. Η Παλαιστινιακή Αντίσταση υπερασπίζεται τις θέσεις της και εμείς οφείλουμε να κλιμακώσουμε την αλληλεγγύη μας – στα καθ' ημάς τσακίζοντας τον άξονα συνεργασίας με το Ισραήλ σε όλες του τις εκφάνσεις.

Γιώργος Πίπτας

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας στη Γάζα. Φωτό: Alaa el Melou/New Arab

Ανεπιθύμητο -ξανά- είναι το ισραηλινό κρουαζιερόπλοιο Crown Iris στον Πειραιά. Συγκέντρωση καλούν στο λιμάνι το πρωί της Τετάρτης 3/6 η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο, η Παλαιστινιακή Παροικία, το March to Gaza και άλλες οργανώσεις.

Σε ανακοίνωσή της η Ομοσπονδία Υπαλλήλων Λιμανιών Ελλάδος (ΟΜΥΛΕ) και τα σωματεία της χαρακτηρίζουν την άφιξη του πλοίου προκλητική σε μια περίοδο όπου ο Παλαιστινιακός λαός αλλά και ο λαός του Λιβάνου συνεχίζουν να βιώνουν καθημερινά τις τραγικές συνέπειες της διαρκούς επέκτασης της ισραηλινής γενοκτονικής πολιτικής αλλά και μετά τις πρόσφατες επιθέσεις στις αποστολές ανθρωπιστικής βοήθειας προς τη Γάζα.

Στο μεταξύ μέλη της **Εναλλακτικής Παρέμβασης Δικηγόρων** έχουν υποβάλει αναφορά στην Εισαγγελία του Αρείου Πάγου αναφορικά με

ποίησαν την 3η Διεθνή Συνάντησή τους όπου αποφάσισαν να προχωρήσουν σε δεύτερη διεθνή μέρα δράσης ενάντια στον πόλεμο «μετά την ιστορική απεργία της 6ης Φλεβάρη που έδωσε τον δρόμο». Ενώ στις 29 Μάη τα συνδικάτα βάσης στην Ιταλία προχώρησαν σε μια ακόμη γενική απεργία απαιτώντας λεφτά για μισθούς και συντάξεις, ενάντια στον προϋπολογισμό πολέμου, στο πλευρό της Παλαιστίνης.

- Η αυτοκινητοπομπή του **Κομβόι Sumud**, που είχε ξεκινήσει παράλληλα με τον Παγκόσμιο Στόλο Αλληλεγγύης για να σπάσει από ξηράς τον αποκλεισμό της Γάζας, αναχαιτίστηκε τελικά από δυνάμεις της Ανατολικής Λιβύης. Σε ανακοίνωσή του το Μαγκρέμπ Σομουντ Κομβόι στέλνει το μήνυμα ότι «ο αγώνας συνεχίζεται έως ότου «σπάσει ο αποκλεισμός και ο λαός μας στη Γάζα απολαύσει ελευθερία και ειρήνη».

«Οι ιμπεριαλιστές δεν έχουν τον απόλυτο έλεγχο της κατάστασης, όσο και να προβάλλουν την ασύγκριτη υπεροχή των πυραύλων και των αεροσκαφών τους. Η επίθεσή τους είναι πιο τυχοδιωκτική από όλες τις προηγούμενες... Από τα στενά του Ορμούζ περνάει πάνω από 20-25% της παγκόσμιας ενέργειας. Η περιοχή έχει αποκτήσει πολύ μεγαλύτερο βάρος και έξω από την ενεργειακή της διάσταση. Οι χώρες του Κόλπου έχουν μετατραπεί σε αναντικατάστατους κόμβους... Κάθε μέρα πολέμου που περνάει, απειλεί όλο τον πλανήτη με αποσταθεροποίηση, με τη θέση των ΗΠΑ να γίνεται όλο και πιο δυσχερής, σε όλα τα επίπεδα...».

Η εκτίμηση που κάναμε από τις στήλες της εφημερίδας τρεις μήνες νωρίτερα, τις αμέσως επόμενες μέρες της αμερικανοϊσραηλινής επίθεσης στο Ιράν στις 28 Φλεβάρη, είναι πλέον κοινός τόπος. Τα γεγονότα της προηγούμενης εβδομάδας ήρθαν να τον επιβεβαιώσουν για ακόμη μια φορά.

Την Παρασκευή 28 Μάη σε συνεδρίαση στον Λευκό Οίκο αναμενόταν η έγκριση της συμφωνίας στην οποία σύμφωνα με όλα τα μέσα ενημέρωσης είχαν καταλήξει οι αμερικάνοι και ιρανοί διπλωμάτες μαζί με τους διαμεσολαβητές τους. Ο Τραμπ μπλόκαρε για ακόμη μια φορά τη συμφωνία προβάλλοντας νέες απαιτήσεις (μπλοκάρισμα που συνόδευσαν ξανά αμερικανικές σποραδικές επιθέσεις στο Ιράν - οι τρίτες κατά σειρά από τότε που ξεκίνησε η εύθραυστη κατάπαυση πυρός στις 8 Απρίλη) δηλώνοντας ότι «δεν βιάζεται να υπογράψει τη συμφωνία». Το Ιράν απάντησε ότι ούτε αυτό βιάζεται.

Σε αυτό το πλαίσιο το Ισραήλ θεώρησε ότι αυτή είναι η κατάλληλη στιγμή να κλιμακώσει στον Λίβανο επιτιθέμενο στη νότια Βηρυτό (αλλά και στη Συρία και τη Γάζα) ελπίζοντας στην καλύτερη περίπτωση σε ένα εκτροχιασμό των διαπραγματεύσεων και επιστροφή των ΗΠΑ σε φουλ πόλεμο και στη χειρότερη να κερδίσει ό,τι περισσότερο μπορεί σε μια διαπραγμάτευση η οποία περιλαμβάνει τον Λίβανο αλλά στην οποία το ίδιο είναι εκκωφαντικά απόν. Ο υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ Ρούμπιο με δηλώσεις του, εμμέσως πλην σαφώς, έδωσε τη συγκατάθεσή του στην επίθεση θεωρώντας ότι θα είναι ένας μοχλός πίεσης στο ιρανικό καθεστώς.

Το πρωί της Δευτέρας το Ιράν απάντησε ότι αν το Ισραήλ πλήξει την Βηρυτό θα βομβαρδίσει το βόρειο Ισραήλ. Λίγες ώρες μετά ανακοίνωσε ότι διακόπτει τις έμμεσες συνομιλίες και την ανταλλαγή μηνυμάτων με τις ΗΠΑ. Καθώς και ότι πέρα από τα Στενά του Ορμούζ, θα προχωρήσει και σε αποκλεισμό της Ερυθράς Θάλασσας στο Στενό Μπαμπ αλ-Μαντέμ με τη βοήθεια των Χούθι της Υεμένης, που μέχρι τώρα δεν είχαν εμπλακεί στον πόλεμο. Κάλεσε όλες τις συμμαχικές του δυνάμεις σε πολεμική ετοιμότητα και έθεσε ως προϋπόθεση προτού ξαναρχίσει οποιοσδήποτε διάλογος τον τερματισμό των ισραηλινών στρατιωτικών επιχειρήσεων και στον Λίβανο, όπως προϋπέθετε η συμφωνία αλλά και στην Γάζα. Τέλος, το ιρανικό πρακτορείο ειδήσεων tasnim ανακοίνωσε ότι η κατάπαυση πυρός «πιθανώς έχει τελειώσει».

Η ρελάνς του ιρανικού καθεστώτος στα πονταρίσματα του Τραμπ και του Νετανιάχου οδήγησε σε ένα ακόμη Τ.Α.Σ.Ο. (Trump always chickens out-Ο Τραμπ πάντα κοτεύει) του αμερικανού προέδρου. Ο Τραμπ δήλωσε (μιλώντας σε τουλάχιστον τρία μέσα ενημέρωσης!) ότι

Νετανιάχου και Τραμπ. Φωτό: Reuters

Δυο «Γ@μ... τρελοί»

«λίγη σιωπή θα έκανε καλό», ότι «σιωπή δεν σημαίνει ότι θα αρχίσουμε να ρίχνουμε βόμβες» αλλά «θα διατηρήσουμε τον αποκλεισμό που είναι αστάλινος». Στη συνέχεια, ανακοίνωσε ότι ήρθε σε επαφή με τον Νετανιάχου και την Χεζμπολάχ για τον Λίβανο:

«Είχα μια πολύ εποικοδομητική τηλεφωνική συνομιλία με τον πρωθυπουργό του Ισραήλ και δεν θα σταλούν στρατεύματα στη Βηρυτό, ενώ όποια στρατεύματα βρίσκονται καθ' οδόν έχουν ήδη αναγκαστεί να επιστρέψουν. Ομοίως, μέσω υψηλόβαθμων εκπροσώπων, είχα μια πολύ καλή τηλεφωνική συνομιλία με τη Χεζμπολάχ, και συμφώνησαν ότι θα σταματήσουν όλες οι εχθροπραξίες, ότι το Ισραήλ δεν θα τους επιτεθεί και ότι ούτε εκείνοι θα επιτεθούν στο Ισραήλ». Ο Λευκός Οίκος «διαβεβαίωσε» ότι δεν είχε δώσει «πράσινο φως» στο Ισραήλ.

«Όλοι σε μισούν τώρα»

Οι διαρροές από την «εποικοδομητική συζήτηση» Τραμπ-Νετανιάχου είναι χαρακτηριστικές: Σύμφωνα με το Axios, ο Τραμπ επιτέθηκε στον Νετανιάχου σε μια τηλεφωνική συνομιλία «γεμάτη ουρλιαχτά και βρισιές», τον χαρακτήρισε «τρελό», τον κατηγορήσε για «αχαριστία» και του είπε: «Όλοι σε μισούν τώρα. Όλοι μισούν το Ισραήλ εξαιτίας αυτού». Κλείνοντας τη μέρα ο Τραμπ προχώρησε κατά το συνήθειο του σε αντιφατικές δηλώσεις ότι δεν τον νοιάζει πιθανή κατάρρευση των συνομιλιών και μετά ότι βλέπει συμφωνία την επόμενη εβδομάδα γιατί έχει ακόμη «δύο-τρία σημεία» σε εκκρεμότητα.

Όσο και να προσπαθεί, ο Τραμπ δεν μπορεί να κρύψει ότι βρίσκεται σε απόγνωση αναζητώντας τη λιγότερο οδυνηρή συμφωνία για τις ΗΠΑ που δεν τόλμησαν να σηκώσουν το γάντι στην πολεμική πρόκληση, με την αμερικανική ηγεμονία να εξευτελίζεται για ακόμη μια φορά -όπως ακριβώς και το Ισραήλ, το πιστό τους μαντρόσκυλο, που λυσσασμένο πια, από «στήριγμα» εξελίσσεται σε βαρίδι για τα αμερικανικά συμφέροντα.

Άλλο ένα γεγονός, ενδεικτικό της απώλειας ελέγχου των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή, ήταν οι απειλές που εξαπέλυσε ο Τραμπ εναντίον του Ομάν, βασικού τους συμμάχου στον Κόλπο, ότι οι ΗΠΑ θα προχωρήσουν «αποφασιστικά» σε κυρώσεις και στρατιωτική δράση εναντίον του (εδώ και εβδομάδες στο πλαίσιο των συνολικότερων διαπραγματεύσεων το Ιράν συζητάει με το Ομάν ως εναλλακτική διέξοδο από την κρίση τον από κοινού έλεγχο των Στενών του Ορμούζ) εάν συνεχίσει τη συζήτηση. Ο Τραμπ δήλωσε: «Το Ομάν θα συμπεριφερθεί όπως όλοι οι άλλοι, αλλιώς θα αναγκαστούμε να το ανατινάξουμε!» Όπως σχολίασε ο Μπράιαν Κατούλις, ανώτερος ερευνητής στο Ινστιτούτο Μέσης Ανατολής με έδρα την Ουάσιγκτον, «Οι απειλές του Τραμπ κατά του Ομάν αποτελούν ένδειξη της απογοήτευσής του και της απελπισίας του για την αδυναμία του να επιτύχει τα αποτελέσματα που ήλπιζε στο Ιράν... τίποτα περισσότερο από απλά λόγια».

Η απώλεια ελέγχου είναι και στρατιωτική. Στις τελευταίες αμερικανικές επιθέσεις το Ιράν απάντησε -ξανά επιτυχώς- με επίθεση σε αμερικανική βάση στο Κουβέιτ. Ενώ σύμφωνα με έρευνα του BBC, που αξιοποίησε επίσης δορυφορικά δεδομένα, «οι ιρανικές επιθέσεις έχουν καταστρέψει 20 στρατιωτικές εγκαταστάσεις των ΗΠΑ στην περιοχή».

Σύμφωνα με τις διαρροές στα αμερικανικά μέσα, το προκαταρκτικό «Μνημόνιο Κατανόησης» (MUA) στο οποίο είχαν καταλήξει οι διαπραγματευτές προβλέπει άνοιγμα των Στενών του Ορμούζ χωρίς περιορισμούς και απόσυρση των ναρκών από το Ιράν σε 30 μέρες, αναλογικό τερματισμό του αμερικανικού ναυτικού αποκλεισμού, σταδιακή άρση των κυρώσεων και ξεπάγωμα των ιρανικών περιουσιακών στοιχείων στο εξωτερικό, μηχανισμό για την παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας στο Ιράν, δέσμευση του Ιράν να μην επιδώσει την κατασκευή πυρηνικού όπλου, παράταση της κατάπαυσης πυρός για περίοδο 60 ημερών όπου θα συνεχιστούν οι συνομιλίες για το πρόγραμμα εμπλου-

τισμού ουρανίου του Ιράν και τερματισμό του πολέμου στον Λίβανο.

Ωστόσο, ιρανοί αξιωματούχοι ανέφεραν ως σημεία διαφωνίας την άμεση εφαρμογή της αποδέσμευσης των περιουσιακών του στοιχείων, τη δημιουργία ταμείου ανοικοδόμησης και την άρση των κυρώσεων ενώ οι ΗΠΑ επέμεναν ότι η διαδικασία πρέπει να είναι σταδιακή. Ενώ, οι «αυστηρότεροι όροι» που ζήτησε ο Τραμπ, σύμφωνα με τις διαρροές, ήταν ότι στη συμφωνία πρέπει να ορίζεται ότι η Τεχεράνη «δεν θα διαθέτει πυρηνικά όπλα» και ότι το τι μέλει γενέσθαι με το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα θα καλύπτεται με «πολύ ισχυρές και εκτενείς λεπτομέρειες».

Αυτά που φέρεται να ζητάει τώρα ο Τραμπ, τα είχε στο χέρι πριν εξαπολύσει την αιφνιδιαστική του επίθεση. Στις 26 Φλεβάρη δύο μέρες πριν την επίθεση στο Ιράν, ο Πεζεσκιάν διαβεβαίωνε στη Γενεύη όπου ολοκληρώνονταν οι αμερικανοϊρανικές συνομιλίες ότι το Ιράν δεν επιδιώκει την κατασκευή πυρηνικών όπλων και δήλωνε διατεθειμένος να συζητήσει περιορισμούς στο πυρηνικό του πρόγραμμα με αντάλλαγμα άρση κυρώσεων. Η μόνη διαφορά είναι ότι τότε οι ΗΠΑ απαιτούσαν να βάλουν χέρι στο πρόγραμμα βαλλιστικών πυραύλων του Ιράν, κάτι που δεν διεκδικούν αυτή τη φορά.

Μια τρύπα στο νερό

Ο καθένας μπορεί να καταλάβει ότι η επίθεση στο Ιράν ήταν μια τρύπα στο νερό και αυτό το συμπέρασμα προσπαθεί διακαώς να αποφύγει ο Τραμπ, πιέζοντας για μια «καλύτερη συμφωνία» βαδίζοντας σε τεντωμένο σχοινί, διαρκώς ταλαντευόμενος ανάμεσα σε πολεμικές απειλές και υποσχέσεις για «ειρήνη» που «όπου να' ναι έρχεται». Αλλά δεν είναι αυτός που έχει το «πάνω χέρι» σε αυτό το μπρα ντε φερ και η τρύπα στο νερό απειλεί να εξελιχθεί σε ρουφήχτρα για την αμερικανική ηγεμονία.

Ο Τραμπ έχει χοντρά τρεις επιλογές. Να απαντήσει με κλιμάκωση του πολέμου -κάτι που ξανά μέσα στο σαββατοκύριακο δήλωσε ότι το απευχεται γιατί ήταν «καταστροφικό» στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν. Να παρατείνει τον αποκλεισμό του Ιράν «χωρίς να ρίχνουμε βόμβες» με το ιρανικό «υπερόπλο» που λέγεται κλειστά στενά να υπονομεύει περαιτέρω τη διαπραγματευτική του δυνατότητα. Να υπογράψει όπως-όπως το Μνημόνιο Κατανόησης «την επόμενη εβδομάδα» καταφέροντας πρώτα να χαλιναγωγήσει το Ισραήλ, τις πιέσεις που δέχεται από τα «γεράκια» του Ρεπουμπλικανικού κόμματος -και κυρίως κάνοντας πίσω στις διεκδικήσεις που, με ακόμη μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση, μπορεί να θέσει το Ιράν στη διαπραγμάτευση.

Και οι τρεις περιπτώσεις είναι επιζήμιες για τις ΗΠΑ, το ζήτημα είναι ποια είναι λιγότερο. Προφανώς η πρώτη αλλά και οι άλλες δύο επιλογές περιλαμβάνουν το στοιχείο νέων πολεμικών εντάσεων είτε εν μέσω αποκλεισμού είτε εν μέσω συμφωνίας με διαπραγματεύσεις που θα συνεχίζονται τους προσεχείς μήνες. Αυτή η επιλογή περιλαμβάνει ίσως ένα νέο πόλεμο στην Κούβα που ο Τραμπ θεωρεί πιο κατάλληλη για τα δόντια του. Το διακύβευμα, τόσο μεγάλο όσο η ηγεμονία του μεγαλύτερου ιμπεριαλιστικού κράτους του πλανήτη, κάνει δύσκολη την επιλογή. Όπου και να καταλήξει ο Τραμπ, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός δεν πρόκειται να παραιτηθεί από τα κεκτημένα του.

Γιώργος Πίπτας

Αγώνας για τα Σχολεία μας

Συνεχίζονται οι εκλογές στους Συλλόγους Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης για αντιπροσώπους στο 95ο Συνέδριο της ΔΟΕ. Το δίκτυο εκπαιδευτικών «η Τάξη μας» δίνει τη μάχη των εκλογών μέσα από τα σχήματα των Παρεμβάσεων.

«Οι εκλογές στον ΣΕΠΕ Χανίων στις 3 Ιούνη, για ανάδειξη ΔΣ και για αντιπροσώπους στη ΔΟΕ, έρχονται σε μια περίοδο που η κυβέρνηση πιέζει όλο και πιο επιθετικά τη δημόσια εκπαίδευση», γράφει στην ΕΑ η **Μαργαρίτα Παπαμηνά**. «Το προηγούμενο διάστημα οι αγώνες των εκπαιδευτικών έδειξαν ότι υπάρχει δύναμη να μπλοκάρουμε αυτήν την πολιτική. Η Ενωτική Αγωνιστική Κίνηση (ΕΑΚ) είναι κομμάτι αυτών των μαχών, πρωταγωνιστώντας τόσο στις συνδικαλιστικές διεκδικήσεις όσο και σε ευρύτερους κοινωνικούς αγώνες: απέναντι στην αξιολόγηση, στο πλευρό των νεοδιορίστων που διώκονται, στις κινητοποιήσεις για δημόσιο και δωρεάν σχολείο για όλους, με πιο πρόσφατη την ακύρωση των εξετάσεων ΡΙΖΑ στα μισά σχολεία που είχαν επιλεγεί.

Η ΕΑΚ βρέθηκε επίσης μπροστά και καθόρισε τη στάση του σωματείου στους αντιπολεμικούς αγώνες, στα συλλαλητήρια για λευτεριά στην Παλαιστίνη, από την απεργία της 10 Οκτώβρη μέχρι τη μαζική κινητοποίηση στις 28 Μάρτη. Συμμετείχε ενεργά στους αντιρατσιστικούς αγώνες, διεκδικώντας να τιμωρηθούν οι ένοχοι για το ναυάγιο της Πύλου, στεκόμενη στο πλευρό των προσφύγων και παλεύοντας για ανοιχτά σύνορα και άσυλο για όλους. Και φέτος, με αφορμή τα τρία χρόνια από το ναυάγιο της Πύλου, ο ΣΕΠΕ Χανίων καλεί σε συγκέντρωση στις 19 Ιούνη στην πλατεία Αγοράς, συνεχίζοντας τον αγώνα ενάντια στην ρατσιστική πολιτική της κυβέρνησης».

Ο ΣΕΠΕ «η Αθηνά» δίνει τη μάχη των εκλογών στις 3 Ιούνη. «Η ενίσχυση των Παρεμβάσεων θα διαμορφώσει την απάντηση σε μία σειρά ζητημάτων που αντιμετωπίζει

αυτή τη στιγμή ο κλάδος», δήλωσε στην Εργατική Αλληλεγγύη η **Σοφία Σισμάνη**, μέλος του ΣΕΠΕ «η Αθηνά». «Στα σχολεία πέφτουν τα ταβάνια και αυτοί που κατηγορούνται είναι οι εκπαιδευτικοί. Σε πολλές περιπτώσεις τα παιδιά μένουν χωρίς βασικούς εκπαιδευτικούς, ειδικά όσον αφορά και την ειδική αγωγή. Η διεκδίκηση να ανέβουν όλοι οι μισθοί πατά πάνω σε μία πραγματική ανάγκη. Όλα αυτά απαντώνται μέσα από τα σωματεία μας και μέσα από τις απεργίες μας.

Μπροστά σε κάθε μάχη

Ο Σύλλογος Αθηνά είναι ένα από τα πιο αγωνιστικά σωματεία, έχει βρεθεί μπροστά σε κάθε απεργιακή μάχη, έχει πάρει αποφάσεις για την 8 Μάρτη, την Παγκόσμια Ημέρα της γυναίκας και για την Παλαιστίνη. Η φωνή που συνδέει και γενικεύει τους αγώνες είναι αυτή που θέλουμε να δυνάμωσει και μέσα στο συνέδριο της ΔΟΕ».

«Στις εκλογές του ΣΕΠΕ **Εάνθης** στις 4 Ιούνη, συμμετέχουμε και στηρίζουμε την Αριστερή Αγωνιστική Κίνηση και διεκδικούμε να βγάλουμε αντιπρόσωπο για το συνέ-

δριο της ΔΟΕ», δήλωσε στην Εργατική Αλληλεγγύη ο **Τζεμαλή Μηλιαζήμ**. «Από τον Σεπτέμβρη θα αντιμετωπίσουμε τις συγχωνεύσεις τμημάτων, στη Ροδόπη, τον Έβρο τη Δράμα, εκπαιδευτικοί έχουν έρθει αντιμετώπι με μαζική κλήση για απολογία στο πειθαρχικό συμβούλιο. Η αντίσταση του κλάδου όμως συνεχίζεται. Γι' αυτό είναι σημαντικό να δυναμώσουν οι Παρεμβάσεις και πολύ περισσότερο να δυναμώσει και το δίκτυο «Η τάξη μας» ώστε να σπρώχνει και τις Παρεμβάσεις σε πιο αγωνιστικές κινητοποιήσεις».

Στις 9 Ιούνη σε γενική συνέλευση προχωρά ο ΣΕΠΕ **Γλυφάδας- Βάρης- Βούλας-Βουλιαγμένης** και σε εκλογές στις 17 Ιούνη. «Αυτό που θέλουμε να πετύχουμε μέσα από το Συνέδριο της ΔΟΕ είναι να εξασφαλίσουμε ότι από τον Σεπτέμβριο θα συνεχίσουμε με απεργία αποχή», δήλωσε ο **Στέλιος Γιαννούλης**, μέλος ΔΣ του Συλλόγου. «Διότι γνωρίζουμε πολύ καλά ότι υπάρχουν δυνάμεις οι οποίες δεν τη θέλουν και ταυτόχρονα υπάρχουν και δυνάμεις οι οποίες είναι επιρρεπείς στο να την αφήσουν στην άκρη. Το δεύτερο είναι να αποφασίσουμε να ξεκινήσουμε με απεργία. Υπάρχει ήδη στην διακήρυξη των Παρεμβάσεων η διατύπωση για 48ωρη απεργία το πρώτο δεκαήμερο του Σεπτέμβρη. Δεν υπάρχει καλύτερο ξεκίνημα από αυτό, 20 χρόνια από την απεργία του 2006 η οποία είχε αποφασιστεί μέσα από το Συνέδριο. Θέλουμε να έχουμε μία δυναμική εκκίνηση. Αν υπάρχει κάτι το οποίο επιδείνωσε την κρίση της κυβέρνησης δεν ήταν η ευρωπαϊά εισαγγελία. Ήταν ότι ξετυλίχθηκε μια δυναμική που ήταν κίνημα, σύγκρουση, απεργίες μέχρι και τώρα. Άρα όταν ο μεγαλύτερος κλάδος της εργατικής τάξης μπαίνει από Σεπτέμβρη να ξεκινήσει με αυτόν τον τρόπο μπορεί να καθορίσει την ατζέντα. Πάνω σε αυτή την πολιτική βάση δίνουμε όλες μας τις δυνάμεις για να ανεβάσουμε τη συμμετοχή και να έχουμε παραπάνω συνέδρους από τον ΣΕΠΕ- Βάρης- Βούλας-Βουλιαγμένης στο συνέδριο».

Σ.Γ.

Δυναμώνουν οι Παρεμβάσεις

Εκλογές για την ανάδειξη συνέδρων στο 95ο Συνέδριο της ΔΟΕ έγιναν την προηγούμενη εβδομάδα σε μία σειρά Συλλόγους Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Τα σχήματα των Παρεμβάσεων αύξησαν τις δυνάμεις τους.

Στις 28 Μάη, έγιναν οι εκλογές στον ΣΕΠΕ **Ηλιούπολης "Μ. Παπαμαύρος"**. «Εκλέξαμε έναν σύνεδρο, ενώ δύο χρόνια πριν δεν είχαμε εκλέξει κανέναν», δήλωσε στην Εργατική Αλληλεγγύη η **Κατερίνα Τσαλταμπάση**, μέλος του σχήματος Εκπαιδευτικοί σε δράση. «Υπάρχει ένα σώμα εκπαιδευτικών στο σύλλογο που κοιτάνε σταθερά προς τη δική μας πλευρά».

Στον ΣΕΠΕ **Πειραιά «η Πρόοδος»**, «διατηρήσαμε τις έδρες μας σε σχέση με την προηγούμενη φορά, βγάζοντας 3 αντιπροσώπους», δήλωσε στην Εργατική Αλληλεγγύη η **Έλενα Τσόλκα**, μέλος ΔΣ του Συλλόγου. «Είμαστε χαρούμενοι που το σχήμα μας στηρίχτηκε από τους συναδέλφους. Θα συνεχίσουμε μαζικοποιώντας τις διαδικασίες του Συλλόγου, δίνοντας τη μάχη μέσα στο συνέδριο της ΔΟΕ».

«Στον ΣΕΠΕ **Κορυδαλλού- Αγίας Βαρβάρας**, προχωρήσαμε στις εκλογές στις 27 Μάη, μη καταφέροντας να εκλέξουμε αντιπρόσωπο για το συνέδριο της ΔΟΕ», δήλωσε στην Εργατική Αλληλεγγύη η **Εύα Ηλιάδη**, μέλος του σχήματος Ενωτική Αντικαπιταλιστική Κίνηση Εκπαιδευτικών. «Ωστόσο, πάμε για ένα συνέδριο της ΔΟΕ, στο οποίο θα πρέπει να παρθούν αποφάσεις κλιμάκωσης. Οι Παρεμβάσεις είμαστε το κομμάτι που βάζει την πρόταση για 48ωρη προειδοποιητική απεργία. Θέλουμε το συνέδριο της ΔΟΕ να είναι άλλο ένα χαστούκι στην κυβέρνηση των ιδιωτικοποιήσεων».

Διάθεση

«Στον ΣΕΠΕ **Καλλιθέας**, το σχήμα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς έβγαλε 2 αντιπροσώπους στο συνέδριο της ΔΟΕ, βγαίνοντας ενισχυμένο σε ποσοστά και σε ψήφους», δήλωσε στην ΕΑ ο **Κώστας Καραγιάννης**, μέλος του σχήματος Ανεξάρτητη Ριζοσπαστική Αριστερή Παρέμβαση. Κερδίσαμε τριπλάσιους ψήφους από την 2η δύναμη (ΔΗ-ΣΥ) και για λίγους ψήφους δεν καταφέραμε να βγάλουμε τρίτο αντιπρόσωπο. Είμαστε το σχήμα που έδωσε τη μάχη ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, ενάντια στα Ωνάσια που πήγαν να φέρουν στη γειτονιά. Η άνοδος μας σε αυτές τις εκλογές δείχνει τη διάθεση που υπάρχει από τους συναδέλφους για να οργανώσουμε μαζί τις επόμενες μάχες. Συνεχίζουμε οργανώνοντας τη συμμετοχή των συναδέλφων στο μεγάλο αντιρατσιστικό συλλαλητήριο στα 3 χρόνια από το ναυάγιο της Πύλου».

«Οι εκλογές στον ΣΕΠΕ **Θουκυδίδης** έγιναν στις 28 Μάη με το σχήμα των Παρεμβάσεων να εκλέγει έναν αντιπρόσωπο για το συνέδριο της ΔΟΕ», μεταφέρει στην ΕΑ η **Αναστασία Πουλουτίδου**. «Δώσαμε περισσότερη έμφαση στην ενημέρωση στα σχολεία, διακινώντας τα υλικά μας, ανοίγοντας διάλογο με τους συναδέλφους. Ήταν πιο συχνή η παρουσία μας, ανοίγαμε τη συζήτηση για το τι σχολείο θέλουμε, το τι έχει καταφέρει μέχρι στιγμής ο κλάδος μας. Αυτό χρειάζεται να συνεχίσουμε για να μεγαλώσουμε το δίκτυο μας».

«Στον ΣΕΠΕ **“Ο Αριστοτέλης”** η Ανεξάρτητη Αγωνιστική Κίνηση, αναδείχτηκε ξανά στην πρώτη δύναμη εκλέγοντας 4 αντιπροσώπους για το συνέδριο της ΔΟΕ», δήλωσε ο **Νίκος Κουράκης**. «Για λίγους ψήφους δεν εκλέξαμε 5ο αντιπρόσωπο, τον οποίο θα έχανε η ΔΑΚΕ (ΝΔ). Είμαστε ένα μαχητικό σχήμα που απαντά σε κάθε επίθεση βάζοντας μπροστά τη σύγκρουση με την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Έτσι έχουμε καταφέρει να κερδίσουμε την εμπιστοσύνη των συναδέλφων μας, οι οποίοι δε νιώθουν ακάλυπτοι μπροστά στις επιθέσεις. Συνεχίζουμε για να δώσουμε τη μάχη μέσα στο συνέδριο της ΔΟΕ».

ΤΕΧΑΝ Όχι απολύσεις

Σε απολύσεις επτά, όπως είναι μέχρι τώρα γνωστό, εργαζομένων προχώρησε η εταιρεία ΤΕΧΑΝ Α.Β.Ε.Ε, γνωστή για το σκάνδαλο εκατομμυρίων με τα «σπιτάκια» ανακύκλωσης.

Όπως καταγγέλλει απολυμένη εργαζόμενη στην Εργατική Αλληλεγγύη, οι απολύσεις έγιναν ξαφνικά χωρίς καμία προειδοποίηση. Σε κάποιες περιπτώσεις ανακοινώνονταν εν ώρα εργασίας με το πρόσχημα της αυτοματοποίησης στην εταιρεία. Οι εργαζόμενοι/ες που απολύθηκαν στην πλειοψηφία τους είναι καινούργιοι που δεν δικαιούνταν αποζημίωση, ενώ μία εργαζόμενη που δικαιούταν αποζημίωση αναγκάστηκε να υπογράψει παραίτηση.

Η τελευταία φορά που η εταιρεία είχε προχωρήσει σε μαζικές απολύσεις, ήταν το 2024. Τότε είχαν γίνει απολύσεις χωρίς καμία αιτιολόγηση, με «εντολή διοίκησης». Καταγγελία είχε γίνει στο συνδικάτο μετάλλου Μετάλλου Αττικής και Ναυπηγικής Βιομηχανίας Ελλάδας.

Η εταιρεία διαφημιζόταν ως «η κορυφαία εταιρεία ελληνικής ανακύκλωσης». Πλήθος δημοσιευμάτων από το 2023 δείχνουν ότι έχει μπει στο στόχαστρο της Ευρωπαϊκής εισαγγελίας μετά από καταγγελίες για φωτογραφικούς διαγωνισμούς, κατάχρηση ευρωπαϊκών κονδυλίων και υπερκοστολόγηση των σπιτιών ανακύκλωσης για τη διάθεση τους στο Δημόσιο.

Κινητοποίηση στο Υπ. Οικονομικών

Σε νέα κινητοποίηση προχωρούν οι εργαζόμενοι του Υπουργείου Οικονομικών και άλλων φορέων που διεκδικούν την προσωπική διαφορά απευθύνοντας κάλεσμα στην ΟΣΥΟ για στήριξη στον αγώνα τους. Η συγκέντρωση θα γίνει την Πέμπτη 4 Ιούνη στις 3:30μμ έξω από το κτήριο του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (Πανεπιστημίου 37).

«Ως νεοορισθέντες και προσφάτως μεταταχθέντες υπάλληλοι του Υπουργείου Εθνικής οικονομίας και Οικονομικών καλούμε για ακόμη μία φορά την ΟΣΥΟ να σταθεί ξεκάθαρα στο πλευρό μας και να στηρίξει ουσιαστικά το αυτονόητο αίτημα για ίση αμοιβή για ίση εργασία», σημειώνει η **Ανοιχτή Συνέλευση Υπαλλήλων του ΥΠΕΘΟΟ** για την διεκδίκηση της προσωπική διαφοράς στην ανακοίνωση της.

Δυνατά σωματεία σε κάθε νοσοκομείο

Σε περίοδο εκλογών βρίσκονται τα σωματεία εργαζομένων στα δημόσια νοσοκομεία. Το Συντονιστικό Νοσοκομείων δίνει όλες του τις δυνάμεις για την ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

ΑΓΙΑ ΟΛΓΑ

Την Τρίτη 26 Μάη, το σωματείο εργαζομένων στο νοσοκομείο Αγία Όλγα προχώρησε σε εκλογές για την ανάδειξη ΔΣ. Η Ανατροπή-Συμμαχία Εργαζομένων, σχήμα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς μέσα στο νοσοκομείο διπλασίασε τις δυνάμεις της. Από 38 ψήφους και μία έδρα το 2024, έφτασε τις 75 ψήφους διατηρώντας την έδρα της. Ο Μιχάλης Βερβέρης, μέλος του σχήματος Ανατροπή-Συμμαχία εργαζομένων, μίλησε στην Εργατική Αλληλεγγύη σχετικά με το αποτέλεσμα των εκλογών.

«Ανεβάσαμε τις ψήφους μας γιατί ακολουθήσαμε μία μαχητική πολιτική μέσα στο νοσοκομείο. Παράλληλα με την κινηματική μας δράση μέσα στο νοσοκομείο, ήμασταν ενωτικοί με την υπόλοιπη Αριστερά. Αν κάποιος αθροίσει τα αποτελέσματα των δεξιών δυνάμεων του σωματείου και τα συγκρίνει με τα αποτελέσματα του 2024, θα δει ότι οι δυνάμεις της Δεξιάς σημείωσαν πτώση. Η παράταξη της Αγωνιστικής Συνεργασίας για την Ανατροπή (ΠΑΜΕ) σημείωσε άνοδο μόνο κατά 20 ψήφους, πληρώνοντας την ατομία της σε διάφορες κινηματικές περιπτώσεις. Στην πραγματικότητα το αποτέλεσμα αυτό, είναι ένα αποτέλεσμα πόλωσης. Υπάρχουν δύο μπλοκ, η δεξιά πολυκατοικία και η Αριστερά μέσα στο σωματείο. Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ-Συμμαχία εργαζομένων προτείνει στη συγκρότηση του προεδρείου, το τιμόνι να το πάρει πάλι η Αριστερά. Ελπίζουμε οι συνάδελφοι να ανταποκριθούν θετικά».

ΤΖΑΝΕΙΟ

Στο Τζάνειο νοσοκομείο οι εκλογές για την ανάδειξη ΔΣ στο σωματείο εργαζομένων του νοσοκομείου έγιναν την Τρίτη 26 Μάη. Για πρώτη φορά εδώ και πολλά χρόνια στις εκλογές συμμετείχε σχήμα της αντικαπιταλιστικής

Αριστεράς, η Ενωτική Κίνηση για την Ανατροπή, που κατάφερε να συγκεντρώσει 38 ψήφους, χωρίς να εκλέξει έδρα.

«Δώσαμε μία μεγάλη μάχη στο Τζάνειο μέσα σε πολύ λίγο χρόνο», δήλωσε στην Εργατική Αλληλεγγύη η Θένη Ασλανίδου, γιατρός μέλος του σχήματος. «Το αποτέλεσμα είναι ελπιδοφόρο για τη συνέχεια, παρότι δεν μπορούσαμε να πάρουμε έδρα για μόνο πέντε ψήφους. Σε ό,τι αφορά τη συμμετοχή σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές, η παράταξη της ΔΑΚΕ, έπεσε σε ψήφους. Η παράταξη που πρόσκειται στο ΚΚΕ παρουσίασε μία μικρή πτώση σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές. Η παρουσία του δικού μας σχήματος έδωσε χαρά σε όλο

τον κόσμο της Αριστεράς μέσα στο νοσοκομείο. Οι άνθρωποι που μας στήριξαν, μας γνώρισαν μέσα από τις εξορμήσεις που κάναμε το προηγούμενο διάστημα με την Εργατική Αλληλεγγύη γεγονός που βοήθησε το σχήμα μας να μεγαλώσει. Αυτό έχει γεννήσει μία ομάδα ανθρώπων που πάμε να οργανώσουμε μαζί τη συνέχεια».

ΕΛΕΝΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Στις 4 Ιούνη το Σωματείο Εργαζομένων στο νοσοκομείο Έλενα Βενιζέλου, προχωρά σε εκλογές για την ανάδειξη αντιπροσώπων στο ΔΣ του σωματείου. Η Ενωτική Πρωτοβουλία για την Ανατροπή, το σχήμα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς μέσα στο νοσοκομείο δίνει τη μάχη των εκλογών.

«Στις εκλογές του Σωματείου Εργαζομένων, η παράταξή μας ζητά την εμπιστοσύνη των συναδέλφων με σταθερό προσανατολισμό στην υπεράσπιση του δημόσιου χαρακτήρα της Υγείας και του δικαιώματος κάθε πολίτη σε ελεύθερη, ανοιχτή και χωρίς διακρίσεις πρόσβαση στις υπηρε-

σίες περίθαλψης», λέει η Τριανταφυλλιά Καραζήση, νοσηλεύτρια. «Πιστεύουμε σε ένα σύστημα Υγείας που υπηρετεί τον άνθρωπο, με σεβασμό στην αξιοπρέπεια του ασθενούς και στις ανάγκες της κοινωνίας. Εμπνεόμαστε από τις διαχρονικές αξίες της δημοκρατίας, της αλληλεγγύης και της ανθρωπιάς και εργαζόμαστε καθημερινά για να τις μετατρέπουμε σε πράξη μέσα στους χώρους εργασίας και φροντίδας. Παράλληλα, αγωνιζόμαστε για ένα εργασιακό περιβάλλον που θα στηρίζεται στην αξιοκρατία, τη διαφάνεια και την ίση μεταχείριση όλων των εργαζομένων. Διεκδικούμε δικαιοδικές διαδικασίες, ουσιαστική αναγνώριση της

προσφοράς κάθε συναδέλφου και ενίσχυση των δημόσιων δομών Υγείας με το αναγκαίο προσωπικό και τους απαραίτητους πόρους. Με ενότητα, υπευθυνότητα και συλλογική δράση, μπορούμε να διαμορφώσουμε ένα καλύτερο μέλλον για τους εργαζομένους, τους ασθενείς και το Εθνικό Σύστημα Υγείας, υπερασπιζόμενοι τις αρχές που μας ενώνουν και τις ανάγκες της κοινωνίας που υπηρετούμε».

ΓΝΑ ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ

Στις 9 και 10 Ιούνη θα γίνουν εκλογές για την ανάδειξη ΔΣ στο Σωματείο Εργαζομένων στο ΓΝΑ Γεννηματάς. Η Βασιλική Κανέλλου, συμβασιούχα βοηθός θαλάμου, υποψήφια με την Αγωνιστική Πρωτοβουλία για την Ανατροπή δηλώνει:

«Ο βασικός στόχος μας είναι να φέρουμε ανατροπή στους συσχετισμούς, να διεκδικήσουμε αυτά που ξέρουμε εμείς οι εργαζόμενοι ότι χρειάζεται το ΕΣΥ για να λειτουργήσει καλύτερα. Δώσαμε μία σειρά μάχες το προηγούμενο διάστημα στο σωματείο. Είχαμε πρόσφατα τη συνδικαλιστική δίωξη της Μαρίας Χαρχαρίδου, μέλους του σχήματός μας για τη δράση της μέσα στο νοσοκομείο. Παλέψαμε για να κάνουμε γενικές συνελεύσεις, για να γίνεται η συζήτηση μέσα στο νοσοκομείο.

Οι συμβασιούχοι μαζί με το Συντονιστικό Νοσοκομείων παλεύουμε για να κερδίσουμε συμβάσεις αορίστου χρόνου και μονιμοποιήσεις. Για εμάς δεν υπάρχει ίση αμοιβή για ίση εργασία, παλεύουμε ακόμη και γι' αυτό το αυτονόητο. Διεκδικούμε ένα ζωντανό σωματείο που να παίρνει πρωτοβουλίες και να ανοίγει τα θέματα της ισότητας στην εργασία. Ένα σωματείο που παλεύει για να έχουν πρόσβαση όλοι στην περίθαλψη, ανασφάλιστοι, ντόπιοι και μετανάστες. Και επειδή οι εκλογές στα σωματεία είναι πολιτικές μάχες, παλεύουμε κυρίως για να ανατραπεί αυτή η κυβέρνηση της φτώχειας και της καταστροφής».

ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Την Πέμπτη 4/6 ο υπουργός Υγείας Άδωνις Γεωργιάδης επισκέπτεται το Ιπποκράτειο νοσοκομείο στη Θεσσαλονίκη για να εγκαινιάσει την Πνευμονολογική Κλινική. Σε κινητοποίηση καλεί η Αγωνιστική Πρωτοβουλία για την Ανατροπή, σχήμα που στηρίζεται από το Συντονιστικό Νοσοκομείων, στις 10:30 το πρωί στην πύλη του νοσοκομείου.

«Η διοίκηση και το υπουργείο στήνουν φιέστα εγκαινίων για μια κλινική που από την ίδρυσή της, το 2021, λειτουργεί μέσα στην υποστελέχωση και την επισφάλεια», γράφει σε ανακοίνωση της η Αγωνιστική Πρωτοβουλία για την Ανατροπή. «Στο μεγαλύτερο νοσοκομείο της Βόρειας Ελλάδας οι ελλείψεις προσωπικού ξεπερνούν το 30%, χειρουργικές αιθήουσες παραμένουν κλειστές, οι μετακινήσεις προσωπικού είναι καθημερινότητα, οι εφημερίες πληρώνονται με καθυστέρηση, ενώ χρωστούμενα ρεπό και άδειες έχουν γίνει μόνιμο καθεστώς εξόντωσης».

Για τον υπουργό-δολοφόνο της Υγείας

αναφέρει «Δεν ξεχνάμε ότι είναι ο υπουργός των κλειστών νοσοκομείων την περίοδο των μνημονίων και της σημερινής πολιτικής ιδιωτικοποίησης, υποχρηματοδότησης και διάλυσης του ΕΣΥ. Είναι ο υπουργός των απογευματινών επί πληρωμή χειρουργείων και της κατάργησης της πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης. Δεν ξεχνάμε ότι είναι μνηστής του Τραμπ και χειροκροτητής της γενοκτονίας των Παλαιστίνιων, ότι έκανε χυδαίες επιθέσεις στους συγγενείς των θυμάτων των Τεμπών.

Ενώνουμε τη φωνή μας με τους υγειονομικούς όλης της χώρας που αντιστέκονται στη διάλυση του ΕΣΥ και υποδέχονται αγωνιστικά τον υπουργό της ιδιωτικοποίησης και της απαξίωσης της δημόσιας υγείας. Απαιτούμε από το Σωματείο Εργαζομένων Ιπποκρατείου, την ΕΝΙΘ και τη Νοσοκομειακή Επιτροπή να καλέσουν τώρα συγκέντρωση διαμαρτυρίας ενάντια στη φιέστα του υπουργείου», καταλήγει η ανακοίνωση.

Σε παράνομη συνδικαλιστική δίωξη προχώρησε η διοίκηση του Σισμανόγλειου νοσοκομείου αποφασίζοντας την μετακίνηση της προέδρου του σωματείου εργαζομένων του Σισμανόγλειου, Λίας Καλλιανίδου στο Παίδων Πεντέλης. Ανακοινώσεις συμπαράστασης στη διωκόμενη πρόεδρο έχουν βγάλει μία σειρά πρωτοβάθμια σωματεία, η ΟΕΝ-ΓΕ, η ΠΟΕΔΗΝ και η ΑΔΕΔΥ, απαιτώντας την ανάκληση της μετακίνησης.

«Είχαμε ένα σωματείο σφραγίδα για περίπου τέσσερα χρόνια», δήλωσε η Λία Καλλιανίδου στην ΕΑ. «Ακριβώς πριν ένα μήνα, καταφέραμε και αλλάξαμε τις ισοροπίες και πήραμε το προεδρείο. Η υποστελέχωση έχει πάει στο κόκκινο όσον αφορά το νοσηλευτικό προσωπικό και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό που έχουν τιναχτεί οι άδειες του καλοκαιριού στον αέρα. Βγάλαμε ένα δελτίο Τύπου καταγγέλλοντας μία μετακίνηση

ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΕΙΟ

νοσηλευτικού προσωπικού. Αντί να έρθει η απόφαση για αυτό το προσωπικό μετακινήθηκε σχεδόν αμέσως μετά την καταγγελία. Ήταν μια αδικαιολόγητη, μια προκλητική απόφαση. Δεν έχει ξαναγίνει πρόεδρος του σωματείου εργαζομένων να μετακινείται σε άλλο νοσοκομείο εκτός από τον χώρο που συνδικαλιζείται. Είναι μία καθεστωτική συμπεριφορά που προσπαθεί να πει “μην μιλάτε, μην λέτε και πολλά γιατί θα έχετε συνέπειες”. Προχωρήσαμε σε συγκέντρωση την Πέμπτη 27/5 και για τη δική μου μετακίνηση αλλά και για την υποστελέχωση. Αλλά και στο Παίδων Πεντέλης που με στέλνουν, στις εκλογές έχασε η ΔΑΚΕ και αυτή τη στιγμή υπάρχει αριστερό προεδρείο».

«Πρόκειται για μια ξεκάθαρη, παράνομη συνδικαλιστική δίωξη,

σε μια προσπάθεια της ΝΔ να τρομοκρατήσει τους εργαζομένους», γράφει το Συντονιστικό Νοσοκομείων στην ανακοίνωσή του. «Ταυτόχρονα είναι εκδικητική δίωξη, μια που στις εκλογές που είχαν στις 29 Απρίλη στο σωματείο, η ΔΑΚΕ έχασε πανηγυρικά. Από 5 έδρες έπεσε στις 3, χάνοντας την πλειοψηφία και τον έλεγχο στο σύλλογο. Το μόνο που έχει απομείνει στον Άδωνι, είναι οι διώξεις όπως της προέδρου του Σισμανόγλειου, όπως είχε κάνει πριν λίγους μήνες με την δίωξη της Μαρίας Χαρχαρίδου στο νοσοκομείο Γεννηματάς, την δίωξη της Κατερίνας Πατρικίου, προέδρου του Άγιου Σάββα για απεργιακές κινητοποιήσεις του 2023. Κάτω τα βρώμικα χέρα σας από τα σωματεία, τον συνδικαλισμό και τους συνδικαλιστές».

ΜΑΡΙΑ ΣΤΥΛΛΟΥ Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

μαρξιστικό βιβλιοπωλείο

ΚΩΣΤΑΣ ΤΟΡΠΟΥΖΙΔΗΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ, ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ Άνοδος σημείων - συμπληρωμένη

μαρξιστικό βιβλιοπωλείο

Η πάλη για την ΤΡΑΝΣ απελευθέρωση

Αφροδίτη Φράγκου

μαρξιστικό βιβλιοπωλείο

30/5, Πικετοφορία στην Καλλιθέα ενάντια στην τρανσφοβική επίθεση. Φωτό: ΣΕΚ Καλλιθέας

Απλώνουμε τη δράση από την Καλλιθέα σε κάθε γειτονιά

Το Σάββατο 30 Μάη έγινε εξόρμηση και πικετοφορία στη γειτονιά της Καλλιθέας με πρωτοβουλία του τοπικού πυρήνα του ΣΕΚ Καλλιθέας και της Πρωτοβουλίας Στη φυλακή οι δολοφόνοι του Ζακ.

Το βράδυ της Πέμπτης 21 Μάη είχε γίνει μία ακόμη τρανσφοβική επίθεση στη λεωφόρο Συγγρού. Τέσσερις άνδρες επιτέθηκαν στην αρχή λεκτικά σε τρανς γυναίκα με βρισιές, θίγοντας την ταυτότητα φύλου της, ρίχνοντας της αυγά και αντικείμενα. Λίγο αργότερα την παρέσυραν με το όχημά τους, τραυματίζοντάς την. Η επίθεση αποτελεί μία ακόμη απόδειξη για το πού οδηγούν οι πολιτικές Τραμπ και Μητσοτάκη που επιτίθενται σε γυναίκες και τρανς, κάνοντας τη ζωή τους δυσκολότερη.

Ξεκινώντας από το δημαρχείο Καλλιθέας και περνώντας μέσα από τη γειτονιά, η πικετοφορία έκανε ενημέρωση για τις επόμενες μάχες: Για το Pride που θα γίνει στην Αθήνα στις 13 Ιούνη. Το μεγάλο αντιρατσιστικό συλλαλητήριο για τα τρία χρόνια από το έγκλημα της Πύλου, στην Ομόνοια στις 19 Ιούνη. Και για την εκδήλωση που θα γίνει στο καφέ Booking Hill την Τετάρτη 3 Ιούνη στις 7:30μμ με τίτλο: «Ούτε στην Καλλιθέα ούτε πουθενά - Αντίσταση στη τρανσφοβία», στην οποία θα μιλήσουν η Αργυρή Ερωτοκρίτου, γιατρός, μέλος ΓΣ ΟΕΝΓΕ και ο Κώστας Καραγιάννης, εκπαιδευτικός μέλος του ΣΕΠΕ Καλλιθέας.

Όπως μας ενημερώνει ο Μάνος Δηλανάς, μέλος του τοπικού πυρήνα του ΣΕΚ στην Καλλιθέα:

«Ο κόσμος ανταποκρίθηκε στην πρωτοβουλία. Δώσαμε πολλές εφημερίδες, περιοδικά και τρικάκια. Ένα μεγάλο μέρος των παριστάμενων κάθε ηλικίας γνώριζε για το εγκληματικό συμβάν και ήταν πρόθυμοι να ενημερωθούν για την πρωτοβουλία του πυρήνα. Είναι σημαντικό να λαμβάνονται τέτοιες πρωτοβουλίες που απσκοπούν στην ευρύτερη καταδίκη σεξιστικών επιθέσεων που στοχοποιούν τα τρανς άτομα. Η πάλη ενάντια στην τρανσφοβία είναι ένας αγώνας ενάντια στο σύστημα που στηρίζεται στις διακρίσεις και την καταπίεση για να μπορεί να διαιωνίζει την εκμετάλλευση».

Σ.Γ.

Στις 13 Ιούνη στην πλατεία Συντάγματος στις 7μμ θα γίνει η διαδήλωση του Pride στην Αθήνα. Εν όψει του φετινού Pride, παρουσιάζουμε την εισήγηση του Κώστα Τορπουζιδή, συγγραφέα του βιβλίου «Ομοφυλοφιλία, σεξουαλικότητα και η πάλη για την απελευθέρωση» στο Φεστιβάλ επαναστατικών ιδεών Μαρξισμός 2026.

Θα ξεκινήσω την εισήγησή μου παίρνοντας ένα κομμάτι που μου άρεσε πολύ διαβάζοντας το βιβλίο του Τζούντιθ Μπάπλερ «Ποιος φοβάται το φύλο». Σε ένα σημείο λέει ότι αν δεν μπορούσαμε όλοι μαζί να παλέψουμε ενωμένοι, είμαστε ήδη χαμένοι. Και ότι αυτό που χρειάζεται είναι να ξεκαθαρίσουμε όχι μόνο ενάντια σε τι αγωνιζόμαστε αλλά και για ποιο πράγμα αγωνιζόμαστε.

Παλεύουμε ενάντια σε ένα σύστημα που είναι σεξιστικό, γιατί οργανώνει μέσα από την αναπαραγωγική οικογένεια και τους ρόλους που κατανέμει στους ανθρώπους, την καταστροφή του πλανήτη και την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης για να βγάζει κέρδη. Αυτό έχει την πτυχή ότι μέσα στην οικογένεια, την πυρηνική αναπαραγωγική οικογένεια προσφέρεται πάρα πολύ μεγάλη ποσότητα απλήρωτης, κατά κύριο λόγο γυναικείας εργασίας. Η Αντζελα Σάινι, μια Ινδή φεμινίστρια αναφέρει στο βιβλίο της στοιχεία μιας Αμερικανής οικονομολόγου από έρευνα που έχει γίνει σε σχέση με την αξία της απλήρωτης εργασίας που προσφέρεται μέσα στα σπίτια και το υπολόγιζε στο 44% του ΑΕΠ των ΗΠΑ. Είναι νούμερο εντυπωσιακό και ουσιαστικά δικαιώνει την ανάλυση ότι είναι υλικές οι ρίζες της καταπίεσης. Οι καπιταλιστές με τις εταιρείες τους, το κράτος με τους θεσμούς του, οι εκκλησίες, είναι οι μοναδικοί κερδοσκόποι και γι' αυτό βλέπουμε σήμερα να πρωταγωνιστούν τη σεξουαλική καταπίεση η οποία αναπαράγει το αφήγημα ότι υπάρχουν δύο βιολογικά φύλλα και όλα τα υπόλοιπα είναι στην περιοχή του αφύσικου και του νοσηρού.

Ξεκαθαρίζουμε τη ρίζα της καταπίεσης και παλεύουμε κάθε μέρα για συμπαράσταση στα θύματα. Σε σχέση με την ενδοοικογενειακή βία στην Ελλάδα τα στοιχεία αναφέρουν ότι τα τελευταία τρία χρόνια υπάρχουν 39.000 δικαιούχες για το κουμπί πανικού. Έχουμε 5.400 περιστατικά ενδοοικογενειακής βίας καταγεγραμμένα από την αστυνομία στο πρώτο τρίμηνο το 2025 και 4.800 στο πρώτο τρίμηνο του 2026. Αν πάμε στις επιθέσεις που καταγράφει το τμήμα αντιμετώπισης της ρατσιστικής βίας της αστυνομίας σε ΛΟΑΤΚΙ άτομα μέσα στο 2024, υπήρξαν 96 καταγεγραμμένες επιθέσεις. Μέσα στο πρώτο εξάμηνο του 2025 ήταν 29. Όσον αφορά τις δολοφονίες των τρανς ατόμων σε παγκόσμιο επίπεδο, το 2025 είχαμε 281 δολοφονίες. Τη προηγούμενη χρονιά 350 δολοφονίες. Στο συνολικό αποτέλεσμα της 20ετίας περίπου, 2008-2025 είναι ότι έχουν υπάρξει 5.322 δολοφονίες τρανς ατόμων, όπως καταγράφει οργάνωση που ασχολείται με τις επιθέσεις σε τρανς άτομα.

Εκτός από το να υπερασπιζόμαστε τα θύματα της σεξιστικής βίας, έχουμε να δώσουμε την ιδεολογική και πολιτική μάχη απέναντι στην ακροδεξιά. Έχουμε να απαντήσουμε ταξικά απέναντι στην ακροδεξιά προπαγάνδα, υπερασπιζόμενοι ότι η ενότητα της εργατικής τάξης, όλων των καταπιεσμένων μπορεί να είναι το αντίπαλο δέος σε μία εκστρατεία η οποία προσπαθεί να αντιστρέψει την πραγματικότητα. Αυτή η εκστρατεία θυματοποιεί

Για μια κοινωνία απελευθέρωσης όλων των καταπιεσμένων

την πλειοψηφία η οποία βάλλεται από τις μειοψηφίες των ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων. Η εκστρατεία της ακροδεξιάς προσπαθεί να περιγράψει ότι υπάρχουν σκοτεινές δυνάμεις οι οποίες θέλουν να καταστρέψουν τις πατροπαράδοτες οικογενειακές παραδόσεις του έθνους. Δεν ξαφνιαζόμαστε με αυτήν την προπαγάνδα. Ζούμε τη μεγαλύτερη κρίση του καπιταλισμού μετά από δεκαετίες. Ξέρουμε από την προηγούμενη μεγάλη κρίση του Μεσοπόλεμου σε τι ρατσιστική και σεξιστική υστερία μπορεί να φτάσει για να υπερασπιστεί την εξουσία των καπιταλιστών.

Ο αντίπαλος στοχεύει σε κάποια ζητήματα που χρειάζεται να τα υπερασπιζόμαστε. Ένα από αυτά είναι το δικαίωμα στην άμβλωση, που είναι στην πραγματικότητα δικαίωμα να ελέγχουν οι γυναίκες το σώμα τους και όχι να το ελέγχουν είτε οι άντρες τους ή βασικά και κυρίως τα καπιταλιστικά κράτη με τις νομοθεσίες τους. Είναι το δικαίωμα που έμφυλου αυτοκαθορισμού. Είναι να υπάρξει σεξουαλική εκπαίδευση στα σχολεία. Η Ουγγαρία επί Όρμπαν πέρασε στο Σύνταγμά της το να μην υπάρχει σεξουαλική εκπαίδευση. Η Βουλγαρία πέρασε ανάλογη νομοθεσία. Αυτό πάει μαζί με τις σπουδές φύλου στα πανεπιστήμια. Στην Αμερική έγινε επίθεση με απολύσεις και περικοπές ενάντια σε τέτοια ερευνητικά προγράμματα για το φύλο και τη σεξουαλικότητα.

Στην Ελλάδα η κατάσταση δεν είναι καλύτερη. Μόλις βγήκε ο Τραμπ και είπε ότι δύο είναι τα φύλα, το ίδιο είπε και ο Μητσοτάκης. Σε αυτό δεν είναι μόνος του. Είχαμε δηλώσεις της Διαμαντοπούλου, δηλώσεις του Τσουκαλά, του ακραίου κέντρου στο πολιτικό σύστημα. Έχουμε δυστυχώς και κάποια κομμάτια μέσα στην Αριστερά, ακόμα και στην αντικαπιταλιστική Αριστερά, τα οποία υποστηρίζουν ότι η αναπαραγωγή είναι η βασική λειτουργία του ανθρώπινου είδους και ότι δύο είναι τα φύλα συμπληρωματικά. Όλα τα άλλα τα υπερασπιζόμαστε σε μια λογική ανοχής. Δεν μπορούμε να στέλνουμε τους γκέι και τους τρανς ανθρώπους στα ψυχιατρεία αλλά μέχρι εκεί. Όχι ότι όλο αυτό είναι το δικαίωμα του αυτοκαθορισμού του κάθε ατόμου.

Αυτή η στάση έχει και τα αποτελέσματά της. Το δικαίωμα της αναγνώρισης ταυτότητας φύλου καθιερώθηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ με πάρα πολλούς περιορισμούς. Στην Ελλάδα, παρά τις οδηγίες του ΠΟΥ, η τρανς ταυτότητα θεωρείται ακόμη ψυχικά προβληματική. Ότι είναι διαταραγμένα ψυχικά τα τρανς άτομα και γι' αυτό δεν αναγνωρίζεται η τρανς γονεϊκότητα. Για να κάνεις αλλαγή ταυτότητας φύλου στην Ελλάδα δεν πρέπει να έχεις τεκνοποιήσει. Άρα είναι άλλος ένας περιορισμός. Στα σχολεία είναι κοινή εμπειρία ότι δεν υπάρχει καμία σοβαρή σεξουαλική αγωγή και εκπαίδευση των παιδιών. Υπάρχουν ταμπού, φοβίες και σεξισμός με ευθύνη κυβέρνησης και υπουργείου. Έχουμε δει πολλές φορές τα τελευταία χρόνια απέναντι σε σεξιστικές επιθέσεις σε μαθητές, οι ίδιοι οι συμμαθητές τους και οι καθηγητές τους να είναι αλληλέγγυοι στην έκφραση του φύλου τους και την σεξουαλικότητά τους.

Πρέπει να απαντάμε σε όλα αυτά τα επιχειρή-

ματα για να χτίσουμε την ενότητα για την οποία παλεύουμε σε όλα τα επίπεδα. Πατάμε πάνω στην επαναστατική παράδοση του Ένγκελς. Θέλω να ξεκινήσω όχι από το κλασικό του βιβλίο, την «Καταγωγή της οικογένειας, της ατομικής ιδιοκτησίας και του κράτους», αλλά από τον «Ρόλο της εργασίας στην εξανθρώπιση του πηθήκου». Αν έχουμε την υλιστική φιλοσοφία ότι η συνεργατική εργασία ουσιαστικά εξανθρώπιζε τον πηθήκο, είναι προφανές ότι αυτή η συνεργατική εργασία με ό,τι αυτό σημαίνει σε κοινωνική οργάνωση και σχέσεις, είναι αυτή που καθορίζει και το φύλο μας. Το βιολογικό φύλο διαμορφώνεται κοινωνικά. Δε σημαίνει ότι δεν υπάρχουν φύλα. Υπάρχουν γεννητικά όργανα διαφορετικά. Όμως ακόμα και στο βιολογικό κομμάτι υπάρχουν ίντερσεξ άτομα, ένα μεγάλο κομμάτι που δεν εμπίπτει σε αυτόν τον διαχωρισμό.

Φάσμα

Δεν υπάρχουν μόνο δύο βιολογικά και κοινωνικά φύλα. Είναι ένα φάσμα δυνατοτήτων, εμπειριών, βιωμάτων προσωπικών. Ξεκινώντας από το βιολογικό μας σώμα σε αλληλεπίδραση με το περιβάλλον διαμορφώνουμε τη ψυχοσύνθεσή μας, τα θέλω μας, τις επιθυμίες μας, ακόμα και το πώς εκφράζουμε το βιολογικό μας σώμα, πως ντυνόμαστε, αν βαφόμαστε. Όλα αυτά δεν βλάπτουν, δεν πληγώνουν, δεν καταπιέζουν απολύτως κανέναν. Παρά μόνο βάζουν σε αμφισβήτηση τις κυρίαρχες ιδέες που έχουν να κάνουν με την αναπαραγωγική οικογένεια. Είμαστε ενάντια στον βιολογικό ντετερμινισμό.

Υπάρχουν στοιχεία που επιβεβαιώνουν αυτήν την εικόνα; Έχει γίνει πάρα πολύ μεγάλος ντόρος για τη συμμετοχή των τρανς αθλητών στα αθλήματα. Το Τζούντιθ Μπάτλερ στο βιβλίο του έχει μια μελέτη της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής του 2014 που λέει ότι το 16,5% των ανδρών αθλητών έχει χαμηλά επίπεδα τεστοστερόνης και το 13,7% των γυναικών έχουν ανεβασμένα επίπεδα τεστοστερόνης σε σχέση με το

μέσο όρο των γυναικών. Αυτά τα ποσοστά ανδρών και γυναικών αλληλοεπικαλύπτονται. Άρα ένα ποσοστό σχεδόν 30% των αθλητών έχουν κοινά επίπεδα τεστοστερόνης. Ένα δεύτερο πιο ιστορικό παράδειγμα. Η Άνγκελα Σάινι αναφέρεται στην Ομοσπονδία των Ιροκέζων ινδιάνικων φυλών. Οι γυναίκες των φυλών αυτών στις αρχές του 19ου αιώνα, καταγράφουν σε σχέση με τις λευκές γυναίκες των αποίκων τρία διαφορετικά χαρακτηριστικά. Είναι πολύ πιο σωματωδεις και δυνατές γιατί ασχολούνται με αγροτικές εργασίες. Έχουν πολύ λιγότερα παιδιά. Ξέρουν τις τεχνικές της άμβλωσης και τις χρησιμοποιούν και μετέχουν σε θέσεις διοίκησης μέσα σε αυτή την ομοσπονδία των ινδιάνικων φυλών. Είναι ένα παράδειγμα ότι οι κοινωνικές συνθήκες καθορίζουν ακόμη και το ίδιο μας το σώμα. Ο Αγκουστίν Φουέντες, βιολόγος έχει μία πολύ διευρυμένη έρευνα σε σχέση με το πόσο μεγάλη αλληλοεπικάλυψη των χαρακτηριστικών υπάρχει ανάμεσα στα δύο φύλα. Αυτή η λογική ότι η γυναίκα είναι αδύναμη και ο άντρας δυνατός δεν ισχύει. Είναι δυο πόλοι που δημιουργεί η κυρίαρχη σεξιστική εικόνα που θέλουν να επιβάλλουν. Αλλά στην πραγματικότητα ένα μεγάλο κομμάτι ανδρών και γυναικών έχουν πάνω κάτω την ίδια σωματική διάπλαση όσον αφορά το πόσο γυμνασμένοι, δυνατοί και μυώδεις είναι.

Υπάρχουν λοιπόν μία σειρά επιθέσεις στις γυναίκες, και τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα. Είχαμε όμως και τεράστιες αντιστάσεις. Η εκλογή του Μαμντάνι στη Νέα Υόρκη, το κίνημα NoKings. Στην Ουγγαρία εκατοντάδες χιλιάδες διαδήλωσαν παρά την απαγόρευση του Pride και έστειλαν τον Όρμπαν σπίτι του. Στην Ελλάδα έχουμε μεγάλα Pride με τη στήριξη συνδικάτων και Ομοσπονδιών.

Η Άνγκελα Σάινι στο βιβλίο της καταλήγει ότι για να ζήσουμε σε έναν δικαιοτερό κόσμο πρέπει να ξεθεμελιώσουμε τις αυτοκρατορίες, τη δουλεία, τα κράτη, τη θρησκεία, την οικογένεια.

Σε αυτό το συμπέρασμα, πρέπει να απαντήσουμε ένα ερώτημα. Υπάρχει αυτό ιστορικά σαν δυνατότητα; Πολλά παραδείγματα μπορούμε να αναφέρουμε από την Κομμούνα του Παρισιού μέχρι τον Μάη '68, από τα κινήματα της Αντίστασης που φέρανε τις ελληνίδες στην πρώτη γραμμή του αντάρτικου στην Ελλάδα. Πολλά είναι τα παραδείγματα αλλά αυτό που ξεχωρίζει είναι η Ρώσικη Επανάσταση. Μιλάμε για μια κοινωνία φοβερής καταπίεσης με μεγάλο αναλφητισμό, φτώχεια και καταπίεση. Ένα τσαρικό καθεστώς με ρατσισμό. Η επανάσταση ξεθεμελίωσε ριζικά όλες αυτές τις παραδόσεις. Συγκρούστηκε με τη θρησκεία. Με τη θρησκεία του η γυνή να φοβήται τον άντρα.

Ρώσικη Επανάσταση

Το 1922 ψηφίζει διάταγμα η μπολσεβίκικη κυβέρνηση ότι η Ρώσικη Εκκλησία πρέπει να παραδώσει όλη της την περιουσία για να αντιμετωπιστούν τα προβλήματα μετά τον εμφύλιο πόλεμο στη Ρωσία. Έκανε προσπάθεια να στήσει παντού κοινωνικές δομές για να απελευθερώσει τη γυναίκα από τη σκλαβιά της οικογένειας. Συλλογικά πλυντήρια, τραπεζαρίες, παιδικοί και βρεφονηπιακοί σταθμοί. Παράλληλα ψήφισε μια σειρά νόμους για να χτυπηθούν οι διακρίσεις στις προσλήψεις, στους μισθούς. Να υπάρξει πραγματική ισότητα μέσα στον χώρο της παραγωγής για τις γυναίκες για να είναι μία πραγματική απελευθέρωση. Ο οικογενειακός κώδικας που ψηφίστηκε το 1918 από τους Μπολσεβίκους ουσιαστικά έκανε τη γυναίκα ελεύθερη και σε επίπεδο κοινωνικοοικονομικό, λέγοντας ότι η περιουσία των δύο συζύγων ήταν ανεξάρτητη του ενός από του άλλου. Δεν ήταν κεφαλή της οικογένειας ο άντρας που έλεγχε την περιουσία της οικογένειας. Κάθε σύζυγος είχε περιουσιακή αυτοτέλεια.

Οι γυναίκες έπρεπε να έχουν ίσο μισθό, ίσα δικαιώματα στην εργασία, ίσα δικαιώματα στον πολιτικό γάμο ή και διαζύγιο. Τα παιδιά που γεννιούνταν εκτός του νόμιμου γάμου είχαν τα ίδια δικαιώματα με τα παιδιά που γεννιούνταν μέσα στον γάμο. Κατάργησε την ποινικοποίηση τις ομοφυλοφιλίας. Νομιμοποίησε το 1920 την άμβλωση και ήταν από τις πρώτες χώρες που το έκανε. Είχαμε τις πρώτες επεμβάσεις φυλομετάβασης στις αρχές της δεκαετίας του '20 παρά τα ταπεινά ακόμη μέσα που υπήρχαν τότε. Μαζί με τα δικαιώματα στις εθνικές μειονότητες, τη Ρώσικη Πρωτοπορία στις τέχνες, τη ριζοσπαστική διάθεση στην εκπαίδευση.

Το 1917 υπήρχαν 9 εκατομμύρια εγκαταλελειμμένα παιδιά μέχρι 12 ετών στη Ρωσία. Δέκα χρόνια μετά ήταν 700.000. Άρα μιλάμε στην πραγματικότητα για μία τεράστια εισδοχή της νέας γενιάς μέσα στα σχολεία για να μορφωθεί. Το 1919 ιδρύει η Κολλοντάι το Τμήμα Γυναικών κάνοντας ιδεολογική εκστρατεία μέσα στην εργατική τάξη, ενάντια στη συζυγική κακοποίηση και τη σεξουαλική παρενόχληση στους χώρους εργασίας για άντρες και γυναίκες. Πράγματα που σήμερα είναι μεγάλες μάχες, είναι πράγματα που από την πρώτη στιγμή το μπολσεβίκικο κόμμα έβαλε στο στόχαστρο.

Έτσι χτίζεται η δημοκρατία. Μία δημοκρατία που δεν περιλαμβάνει όλες τις αποχρώσεις, ασχέτως φύλου, καταγωγής, σεξουαλικότητας δεν είναι δημοκρατία για την εργατική τάξη. Σήμερα παλεύουμε ενάντια σε όλες τις σεξιστικές επιθέσεις, θέλουμε μια ενωμένη συμπεριληπτική εργατική τάξη και αυτό θα είναι εγγύηση ότι η κοινωνία για την οποία παλεύουμε θα είναι ένα πανηγύρι για όλους τους καταπιεσμένους.

Μεγάλα συλλαλητήρια για τα τρία χρόνια από το ρατσιστικό έγκλημα της κυβέρνησης και του λιμενικού στην Πύλο θα γίνουν την Παρασκευή 19 Ιούνη στην Αθήνα στις 7μμ στην Ομόνοια και σε πολλές πόλεις της χώρας.

Η οργάνωσή τους ήταν στο κέντρο της σύσκεψης που κάλεσαν την Πέμπτη 28 Μάη η Επιτροπή Επیزώντων και Συγγενών Θυμάτων του Ναυαγίου της Πύλου, η Πακιστανική Κοινότητα Ελλάδας "Η Ενότη-τα" και η ΚΕΕΡΦΑ στον πολυχώρο Ρομάντσο, δίνοντας συνέχεια στον αγώνα για να γίνει η δίκη στο Ναυτοδικείο Πειραιά και να πά-νε στη φυλακή οι δολοφόνοι των πάνω από 600 προσφύγων.

Τη συζήτηση συντόνισε η Κατερίνα Θωίδου, δημοτική σύμβουλος Νίκαιας - Ρέντη και άνοιξαν εισηγητικά ο Πέτρος Κωνσταντίνου, συντονιστής της ΚΕΕΡΦΑ, μητέρα θύματος του ναυαγίου διαδι-κτυακά από το Πακιστάν και ο πρόεδρος της Πακιστανικής Κοινό-τητας Τζαβέντ Ασλάμ που διώκεται από τον ακροδεξιό υπουργό Μετανάστευσης Πλεύρη με ανάκληση του πολιτικού ασύλου του. Το παρών έδωσαν δεκάδες αγωνιστές/ριες από χώρους δουλειάς και σπουδών, δικηγόροι της Ομάδας Νομικών που εκπροσωπεί τους επιζώντες του ναυαγίου, μέλη της Πακιστανικής Κοινότητας, της Ένωσης Φιλιππινέζων Ελλάδας-KASAPI, της Μουσουλμανικής Ένωσης Ελλάδας κι άλλες κοινότητες μεταναστών/ριών, μέλη της Πρωτοβουλίας Καλλιτεχνών για Δικαιοσύνη για την Πύλο, εκπρό-σωποι κομμάτων, ακτιβιστές, ερευνητές από τη Διεθνή Αμνηστία, μέλη των τοπικών επιτροπών της ΚΕΕΡΦΑ, μέλη του ΣΦΕΑ 1967-74.

Πολλοί/ές πήραν το λόγο για να μιλήσουν για τη σημασία της μάχης. Από τους δικηγόρους των επιζώντων τοπτεθήθηκαν η Δήμητρα Λι-ναρδάκη, ο Κώστας Παπαδάκης και η Έρη Δούση. Από τα κόμμα-τα οι βουλευτές της Νέας Αριστεράς Πέτη Πέρκα και Θωδορής Δρί-τας, ο γραμματέας του Τομέα Δικαιοσύνης του ΠΑΣΟΚ Κώστας Ρόκας και από το ΣΕΚ ο Πάνος Γαργαλάνος.

«Ζούμε σε πολύ σκοτεινή περίοδο», είπε η Πέτη Πέρκα. «Κράτος δι-καίου, τέλος. Μέσα σε αυτό είναι και το προσφυγικό. Έγινε κουβέν-τα στη Βουλή με αρορητή ερώτηση του ΠΑΣΟΚ για το κράτος δι-καίου και μόνο εμείς είπαμε για το προσφυγικό. Ξεκινάω από αυτό γιατί για τα Τέμπη η κοινωνία κινητοποιήθηκε, βγήκε στους δρο-μούς για τους 57 νεκρούς. Για την Πύλο δεν βγήκε. Άρα κάτι παρα-πάνω πρέπει να κάνουμε κι εμείς. Ως Νέα Αριστερά θα κινητοποι-ήσουμε συντρόφους και οργανώσεις. Και ίσως μας δοθεί η ευκαιρία στο δημόσιο λόγο.

Δεν ζούμε εύκολα πράγματα. Η ΧΑ έχει ξαναμπεί στα σχολεία. Εκ-κολάπτεται το αυγό του φιδιού, να έχουμε το νου μας. Στο προσφυ-γικό κανένα από τα pushback, για τα οποία μας έχει καταδικάσει και το ΕΔΔΑ, δεν έχει προχωρήσει πέρα από την προκαταρκτική. Γιατί λέει δεν έχουν στοιχεία, προφανώς οι κάμερες ποτέ δεν λει-τουργούν και δεν έχουν στοιχεία. Και με ένα περίεργο σκεπτικό ότι επειδή τα pushback είναι παράνομα, αποκλείεται να τα κάνουν οι λιμενικοί. Είναι a priori αθώοι.

Ένα τραγικό που έβγαλε το BBC τελευταία είναι η ιστορία με τους μισθοφόρους μετανάστες που αξιοποιεί το κράτος για να στέλνουν άλλους πίσω, όπου έχουμε βασανισμούς, κακοποιήσεις, πολύ σοβα-ρές καταγγελίες, για τις οποίες επίσης δεν γίνεται τίποτα. Θα συμ-φωνήσω με τον Τζαβέντ, αγώνα θέλει, να μιλάμε με τον κόσμο». Ήταν ένα πολύ δυνατό ξεκίνημα για μαζικά και ενωτικά συλλαλη-τήρια στις 19 Ιούνη που θα απαιτήσουν: Δικαιοσύνη για την Πύλο με δίκη-κατάδικη όλων των ενόχων. Κάτω τα χέρια από τον Τζα-βέντ Ασλάμ. Να σταματήσουν οι δολοφονικές επαναπροωθήσεις. Άσυλο, χαρτιά, σύνορα ανοιχτά για την προσφυγιά. Να πέσει η κυ-βέρνηση της φτώχειας, του ρατσισμού και του πολέμου που ανοίγει το δρόμο στην ακροδεξιά και τους φασίστες. Δημοσιεύουμε εδώ αποσπάσματα από εισηγήσεις και παρεμβάσεις.

«Πάμε να δώσουμε μια μεγάλη μάχη, τρία χρόνια από το πιο στυγερό έγκλημα: τη μαζική δολοφονία 600 προσφύγων στα χέρια του λιμενικού και της κυβέρνησης», ξεκίνησε ο Πέ-τρος Κωνσταντίνου. «Δεν κατάφεραν να κλείσουν την υπόθεση, ούτε να το φορτώσουν στους ενιά Αιγύπτιους τους οποίους κατηγόρησαν ως υπαί-τιους, ούτε να θάψουν το πόρισμα του Συνηγό-ρου του Πολίτη. Και αυτή τη στιγμή 21 αξιωματι-κοί και στελέχη του λιμενικού είναι στην αναμονή για το Ναυτοδικείο. Αυτή η δίκη θέλουμε να γίνει, οι δολοφόνοι να πάνε στη φυλακή», συνέχισε, φέρνοντας το ανατριχιαστικό νούμερο των 35.147 προσφύγων που είναι οι νεκροί και οι αγνοούμενοι στη Μεσόγειο από το 2015 μέχρι σήμερα.

Στη συνέχεια κατήγγειλε το ευρωπαϊκό Σύμ-φωνο Μετανάστευσης και Ασύλου, οι νόμοι του οποίου εισάγονται αυτές τις μέρες από την κυ-βέρνηση στη Βουλή σκληραίνοντας ακόμα περισ-σότερο τη θανατοπολιτική. Και τόνισε ότι η μάχη της Πύλου είναι μάχη «για να ανοίξουν τα σύνο-ρα» και να μην απελαθεί ο Τζαβέντ Ασλάμ «ο οποίος το πρωί της ίδιας μέρας του συλλαλητη-ρίου στις 19 Ιούνη θα βρεθεί ξανά στην επιτροπή ασύλου για συμπληρωματική συνέντευξη».

Αναδεικνύοντας τέλος την ανάγκη απεύθυνσης σε όλα τα συνδικάτα, τους φοιτητικούς συλλό-γους, την Αριστερά, τις κοινότητες, στο κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη και το αντιπολεμι-κό κίνημα, κατέληξε στο ότι «αντιλούμε τη δύναμή μας από τις 28 Μάρτη που οι κυβερνήσεις και η ακροδεξιά διεθνώς δέχτηκαν ένα μεγάλο χτύπη-μα, με τα εκατομμύρια που βγήκαν από τις ΗΠΑ μέχρι τη Βρετανία, τη Γαλλία και την Ιταλία».

«Σα μάνα να άκουγα τη φωνή του παιδιού μου»

«Τρία χρόνια περιμένουμε δικαιοσύνη», είπε η μητέρα θυματος του ναυαγίου από το Πακιστάν. «Η ελληνική κυβέρνηση δεν ξέρει τον πόνο που έχει μια μάνα. Εκείνη τη μέρα έξι με επτά ώρες ήταν μπροστά στα μάτια τους, πώς μπορεί να μην ήξεραν; Τους έβλεπαν και τους έδιναν νερά-κια. Τη ζωή τους έπρεπε να τους έδιναν, να τους έσωζαν. Έστω κι αν τους έβραζαν σε κάποια φυ-λακή, να ξέραμε ότι είναι ζωντανοί. Σα μάνα να άκουγα τη φωνή του παιδιού μου. Μακάρι να ήμουν εκεί μαζί σας, θα αισθανόμουν καλύτερα. Τώρα που είμαι μακριά περιμένω από σας. Μία μάνα τι άλλο να ζητήσει; Τουλάχιστον δικαιοσύ-νη, να δικαστούν οι υπεύθυνοι και να μάθουμε αλήθεια».

«Ο πόνος των συγγενών, manáðwn, συζύγων, παιδιών, είναι πολύ δύσκολος», είπε αμέσως με-τά ο **Τζαβέντ Ασλάμ**. «Πρέπει να γίνει η δίκη για να υπάρξει δικαιοσύνη. Η κυβέρνηση βάζει εμπό-δια στη δικαιοσύνη ενώ η δουλειά τους είναι να την απονέμουν. Γι' αυτό πρέπει να είμαστε όλοι μαζί και στις 19 Ιούνη να απαιτήσουμε να γίνει το δικαστήριο. Την ίδια μέρα στις 12μ είναι η συνέν-τευξή μου στην ανεξάρτητη αρχή προσφυγών στην υπηρεσία ασύλου. Ο Πλεύρης θέλει να με απελάσει. Με ρωτάνε πώς αισθάνομαι. Εδώ και είκοσι χρόνια τα ίδια αντιμετωπίζω. Έχω κουρά-γιο και πιστεύω ότι θα νικήσουμε όπως με την ΧΑ. Μόνο με αγώνες».

28/5, Σύσκεψη της ΚΕΕΡΦΑ. Φωτ.: Λένα Βερδέ

Οι τοποθετήσεις των μετανα-στών εργατών ξεχώρισαν. «Όλες οι οικογένειες στο Πακι-στάν, manáðes, παιδιά, αδέρφια, θέλουν δικαιοσύνη. Βοηθήσατε πολύ αλλά δεν έχει γίνει δίκη. Χρειάζεται παραπάνω στήριξη και κόσμος για να καταδικαστούν αυ-τοί που ρυμούλκηση και προκά-λεσαν το ναυάγιο», είπε ο Αλί Χα-σάν, αδερφός ενός από τα θύμα-τα του ναυαγίου.

«Καταρχές ευχαριστούμε που μας καλέσατε απόψε», είπε ο **Ave- lino Mendoza**, πρόεδρος της Ένωσης Φιλιππινέζων Ελλάδας- KASAPI, ο οποίος πρόσφατα έπε-σε θύμα ρατσιστικής επίθεσης φασιστοειδών μετά την ετήσια γιορτή της κοινότητας Flores de Mayo/Santacruzán. «Οι μετανά-στες έχουμε μια διαφορετική εμ-πειρία, επειδή κάποιοι άνθρωποι είναι ρατσιστές και χτυπάνε με ξύ-λο χωρίς λόγο λόγω της εθνικί-ας μας καταγωγής. Το βίωσα και εγώ όταν δέχτηκα ξύλο με ρόπαλο ω-ρίς το πρωί της περασμένης Κυ-ριακής στους Αμπελόκηπους στο Παναθηναϊκό ανοιχτό γήπεδο μπάσκετ.

Η δικαιοσύνη πρέπει να είναι ενάντια αυτές τις επιθέσεις και να σταματήσει αυτούς τους ρατσι-στές και φασίστες, να τους τιμω-ρήσει για αυτό που έκαναν. Ίσως

μια μέρα συμβεί σε όλους. Δεν χρειάζεται να περιμένουμε κάποι-ος να πεθάνει ή να τραυματιστεί. Πρέπει να σταματήσουμε αυτούς τους κακοποιούς και να ζήσουμε με ειρήνη, σεβασμό και αγάπη σε κάθε γειτονιά. Εμείς στο KASAPI υποστηρίζουμε τον αγώνα ενάν-τιο στη βία και τις επιθέσεις εναν-τίον των μεταναστών και των προ-σφύγων», κατέληξε.

«Ερχόμαστε από τις χώρες μας για μια καλύτερη ζωή, αλλά το πρώτο πράγμα που συναντάμε εί-ναι η αστυνομία και τα στρατόπε-δα. Και αφού βγαίνουμε και λέμε ότι τώρα είμαστε ελεύθεροι, ζού-με σαν φυλακισμένοι», μετέφερε ο **Ράντι**, Αιγύπτιος εργάτης στο εργοτάξιο του Ελληνικού. «Η κυ-βέρνηση προσπαθεί να μας κάνει αόρατους, χωρίς δικαιώματα, για να μας χρησιμοποιεί όπως θέλει, με αποτέλεσμα να δουλεύουμε ως σύγχρονοι σκλάβοι. Γιατί αφού βγούμε από τα στατόπεδα, παίρνουμε άσυλο για τρεις μήνες και μετά είμαστε εκτεθειμένοι. Εί-ναι σαν να μην έχεις ζωή, να μην μπορείς να νοιάσεις οπότε ή να πας νοσοκομείο, και το χειρότε-ρο, να δέχεσαι συνέχεια παρενο-χλήσεις από την αστυνομία. Πρέ-πει να παλέψουμε για να δυναμώ-σουμε τη θέση μας και να κάνου-με τη ζωή μας καλύτερη».

Είμαι ερευνήτρια στη Διεθνή Αμνηστία για την Ελλάδα, τη Βουλγαρία και τη Σλοβακία. Για την Πύλο κάναμε πάρα πολύ μεγάλη έρευνα και αυτό που είναι πολύ σημαντικό εί-ναι η λογοδοσία. Λογοδοσία δεν υπάρχει για παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων από τα σώματα ασφαλείας, είτε στα θαλάσσια σύνορα, είτε στον Έβρο, είτε στις διαδηλώσεις, είτε στα αστυνομικά τμήματα.

Έρευνες και δικές μας και άλλων ΜΚΟ έχουν δείξει ότι οι καταδίκες αστυνομικών ή άλ-λων μελών σωμάτων ασφαλείας όσον αφορά αυτές τις παραβιάσεις είναι απειροελαχι-στες. Στην έρευνα που έκανα πρόσφατα για το δικαίωμα στη διαδηλώση, τις μετράμε στα δάχτυλα του ενός χεριού.

Το δεύτερο που πρέπει να μας ανησυχεί είναι η καταδίωξη, οι ποινικοποιήσεις και η ανα-στολή ασύλου όπως με τον Τζαβέντ που ανακλήθηκε το προσφυγικό του καθεστώς, κα-θώς και η ποινικοποίηση άλλων υπερασπιστών ανθρωπίνων δικαιωμάτων όπως του Πανα-γιώτη Δημητρά και του Τόμι Όλσεν. Πρέπει να τα παρακολουθούμε και να συνεχίζουμε να ζητάμε την προστασία των υπερασπιστών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και λογοδοσία.

Λία Γάγου, ερευνήτρια, Διεθνής Αμνηστία

Η Ευρώπη κάνει πράγματα για να μην υπάρχουν νεκροί στη Μεσόγειο. Προσπαθεί να τους εμποδίζει να την περάσουν και εντείνει τη συνεργασία με τη Λιβύη. Στην απο-στολή που ήμουν το Μάρτιο, ήταν η πρώτη που δεν είχαμε διασώσεις. Γιατί τα δύο αερο-σκάφη της FRONTEX πετούσαν τόσο κοντά στη Λιβύη, ενημέρωναν αμέσως ότι ξεκίνηγε μία βάρκα και οι Λίβυοι κάνανε pullback.

Το 2026 είναι το φονικότερο έτος, τουλάχιστον τους πρώτους του μήνες, σε σχέση με τους θανάτους στη Μεσόγειο. Πάνω από 1000 θάνατοι τους πρώτους δύο μήνες στο πέ-ρασμα από τη Λιβύη και την Τυνησία προς την Ιταλία. Μετά το φετινό έγκλημα της Χίου, έγινε ενημέρωση από τον Κίκλια στη Βουλή για το συμβάν. Σε μια φάση εξηγεί το πρωτό-κολλο ενεργειών του λιμενικού όταν έρχεται αντιμέτωπο με βάρκα προσφύγων. Όπως αναφέρει τα βήματα, πρώτα ακούγεται η φράση "προειδοποιητικές βολές" και μετά η φράση "διάσωση". Αυτό είναι αρκετό για να καταλάβουμε τι κάνει το λιμενικό. Πιο επίση-μα δεν γινόταν να το πει.

Η Ελλάδα δεν έχει κανένα πρόβλημα να πνίγει κόσμο ως "εισβολείς" όταν έρχονται με μια βάρκα ως πρόσφυγες. Αλλά δεν έχει επίσης κανένα πρόβλημα να αποδέχεται σε πε-ριοχή ευθύνης έρευνας και διάσωσης της ίδιας να γίνεται πειρατεία από τις στρατιωτικές δυνάμεις του σιωνιστικού κράτους απαρχάντ του Ισραήλ. Και σαν να μη συμβαίνει τίποτα, δύο να τους παίρνουν μαζί στο Ισραήλ για βασανιστήρια.

Κωστής Σινανδής, κυβερνήτης σε διασωστικό σκάφος

ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ 19 ΙΟΥΝΗ

Αθήνα,
Ομόνοια 7μμ
Θεσσαλονίκη,
Αγ. Βενιζέλου 7μμ
Γιάννενα,
Περιφέρεια 6.30μμ
Ξάνθη,
Κεντρική Πλατεία 7μμ
Κομοτηνή,
Πλατεία Ειρήνης 7μμ
Χανιά,
Πλατεία Αγοράς 7μμ
Ρέθυμνο,
Δημαρχείο 7μμ
Βόλος,
Αγ. Νικόλαος 6.30μμ

Από εργατικούς χώρους, πανεπι-στήμια και τοπικές επιτροπές της ΚΕΕΡΦΑ ήρθαν εικόνες από τις αντι-στάσεις μαζί με προτάσεις και ιδέες για την οργάνωση του συλλαλητηρίου.

«Η ΝΔ βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση και γι' αυτό επιτίθεται με οξύ τρόπο στα σώματα και τους μαχητι-κούς συνδικαλιστές», είπε η **Μαρία Χαρχαρίδου**, νοσηλεύτρια και μέλος στο Σωματείο Εργαζόμενων στο ΓΝΑ Γεννηματάς. «Στα νοσοκομεία υπάρχει όργιο μετακινήσεων και καθαιρέσεων. Σήμερα διάβαζα ανακοίνωση από το Σωματείο στο Παίδων Πεντέλης. Μίλη-σα μαζί της και μου είπε ότι στις εκλο-γές η ΔΑΚΕ από πέντε έδρες πήρε τρεις, το σχήμα της ίδιας -κεντροαρι-στερό- πέντε και το ΠΑΜΕ δύο.

Πώς να βγάλουν το άχτι τους ότι έχασε τόσες έδρες η ΔΑΚΕ; Την μετα-κίνησαν. Επειδή και μένα πρόσφατα με έχουν καθαιρέσει, να πω ότι αυτά τα παλεύουμε. Δίπλα στη μάχη για αυξή-σεις, προσλήψεις, ιδιωτικοποιήσεις, μας ενδιαφέρουν και όλα τα πολιτικά ζητήματα, τα εγκλήματα των Τεμπών και της Πύλου, η γενοκτονία στη Γάζα. Αυτή είναι η επιδίωξή μας το επόμενο διάστημα, να συγκροτήσουμε τα σω-ματεία να κατέβουν στη διαδηλώση και αυτό θα συζητάμε ενώπιε των εκλογών στο Σωματείο μας», κατέληξε.

«Από αυτό το Σάββατο στον Πειραιά -όπου βρίσκεται το Ναυτοδικείο και ήδη οι υπαίτιοι θα έπρεπε να έχουν δι-καστεί και όχι τρία χρόνια μετά να το συζητάμε ακόμα- θα ξεκινήσουμε εξορμήσεις, θα πάμε στα Μανιάντικα και σε όλες τις γειτονιές, σε σχολεία, δήμους», είπε η **Σοφία Φορτούνα** από την ΚΕΕΡΦΑ Πειραιά. «Το Σάββατο σε συνεργασία με το Συμβούλιο Ένταξης Μεταναστών του δήμου Πειραιά υπάρ-χει εκδήλωση στην οποία θα συμμετέ-χει η δομή του Σχιστού και το Ανοιχτό Σχολείο Μεταναστών, όπου θαβάλου-με και το θέμα του Ναυτοδικείου», συμπλήρωσε ο **Διονύσης Πατσόπου-λος** από την ίδια τοπική.

«Έχουμε επιστρέψει στις σχολές μας μετά από μια σαρωτική νίκη της Αριστεράς στις φοιτητικές εκλογές και αυτό πρέπει να μεταφραστεί και στο κίνημα για την Πύλο και όλες τις μά-χες», είπε η **Ίρις Αρβανίτη**, φοιτήτρια στη Φιλοσοφική. «Πρέπει να εξασφαλί-σουμε ότι το σύνολο της Αριστεράς θα κατέβει στις 19 Ιούνη στην Ομόνοια. Με εξορμήσεις και παρεμβάσεις, είναι σημαντικό να συνδέουμε τη δίκη για την Πύλο με την καταδίκη της ΧΑ για να αναδεικνύουμε τη δύναμη που έχει το μαζικό κίνημα».

«Θα καταθέσουμε ψηφίσματα στο δήμο Καλλιθέας και το Σύλλογο Εργα-ζόμενων του δήμου, στον ΣΕΠΕ και την ΕΛΜΕ Καλλιθέας, θα κάνουμε πι-κετοφορίες κάθε Σάββατο για να ενη-μερώσουμε τον κόσμο», είπε η **Εύη Μοσχοβίτσακγια** από την ΚΕΕΡΦΑ Καλλιθέας. Ενώ ανέδειξε την άμεση σύνδεση της αντιρατσιστικής με την αντισεξιστική μάχη μετά «την πρόσφα-τη άγρια τρανσφοβική επίθεση σε τρανς θηλυκότητα στην Καλλιθέα από τρεις νεαρούς. Η κοπέλα νοσηλεύεται, βγήκε δικογραφία με ρατσιστικό κίνη-τρο. Το θέμα όμως είναι ότι η κυβέρνη-ση τους ανοίγει το δρόμο όταν μιλάει για "δύο φύλα", όταν λέει ότι για όλα φταίνει οι μετανάστες. Αυτά δεν περνά-νε στις γειτονίες μας, πρέπει να τα ξε-ριζώνουμε από νωρίς», τόνισε.

Εξεγκλωβούμε τις Σχολές
«Τα πανεπιστήμια πάντα ήταν ένας χώρος ιδεολογικής αντιπαράθεσης. Σε ένα τμήμα μπορεί να μας λένε διαβά-στε rapers για την οφάλεια των συ-νόρων και στο άλλο σμάδες καθηγη-τών να οργανώνουν ημερίδες αλλη-λεγγύης στους μετανάστες», είπε ο **Αλέξανδρος Κοροβέσης**, φοιτητής στο ΠΑΔΑ. «Χρειάζεται παρέμβαση και πο-λιτική. Πάμε να ξεσηκώσουμε τις scho-λές με μεγάλες εξορμήσεις, αφισκολε-λήσεις, πανό, σε συνεργασία με καθη-γητές. Με ψηφίσματα, όχι τυπικά, αλλά σαν κινητοποίηση του φοιτητικού κινή-ματος. Έχουμε αποδείξει ότι έχουμε τη δύναμη, όλοι μαζί, ενιαιομετωπικά, όταν βάλαμε τη ΧΑ στη φυλακή». «Έχουμε αποδείξει ότι έχουμε τη δύναμη, όλοι μαζί, ενιαιομετωπικά, όταν βάλαμε τη ΧΑ στη φυλακή». «Έχουμε εμπειρία και δεν εί-μαστε μόνοι. Πριν ένα χρόνο η εκδή-λωση για την Πύλο είχε γεμίσει την πλατεία και συμμετείχε όλη η Αριστε-ρά. Επιταχύνουμε τις επόμενες μέρες για να έχουμε μια τεράστια 19 Ιούνη». «Είμαι μέλος της Πρωτοβουλίας Καλλιτεχνών για Δικαιοσύνη για την Πύλο», είπε η **Πέρσα Κασανανούλη**. «Ανεβάζουμε ένα μονόπρακτο του Θα-νάση Τριαρίδη, που λέγεται "Η ευθα-νασία της φάλαινας". Όταν λέω ότι ανεβάζουμε έργο για την Πύλο, όλοι λένε "για τη δολοφονία της Πύλου;". Πλέον είναι ξεκάθαρο στον κόσμο ότι είναι δολοφονία. Ο λόγος του θεάτρου δεν είναι απλά ενημερωτικός και κα-ταγγελτικός. Είναι να χτίζεις σχέσεις αλληλεγγύης και να διεκδικήσουμε τη δικαιοσύνη που δεν την εμπιστευόμα-στε στα δικαστήριά τους. Θα τη βρού-με στους δρόμους του αγώνα που εκεί και θα συναντηθούμε».

Αντιδραστικός κώδικας για την Τοπική Αυτοδιοίκηση

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΑΠΟΣΥΡΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

Α. Ο Κώδικας τοπικής αυτοδιοίκησης αποτελεί μια αντιδραστική τομή στη λειτουργία, τον προσανατολισμό και την παραπέρα ενσωμάτωση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης στο κεντρικό κράτος.

Οι Δήμοι μπαίνουν ακόμη πιο βαθειά στη ρότα της ιδιωτικοποίησης και των περικοπών των κοινωνικών δαπανών για τα φτωχότερα στρώματα των εργαζόμενων, άπορους, ΑμεΑ, πρόσφυγες.

Μετατρέπουν τους Δήμους σε παραμάγαζο του ΥΠΕΣ και θωρακίζουν τον μηχανισμό διοίκησης με στρατηγική στόχευση την εξυπηρέτηση των κερδών του μεγάλου κεφαλαίου, των εταιριών, των εργολάβων και όχι τις ανάγκες των εργαζόμενων κατοίκων και των φτωχότερων στρωμάτων. Φτάνουν ένα βήμα από το να διορίζουν τα δημοτικά συμβούλια.

Β. Άγρια επίθεση στο προσωπικό και διάλυση υπηρεσιών με ωφελομένους τους ιδιώτες, διαμορφώνοντας ένα αυταρχικό πλαίσιο κάτω από τον έλεγχο του Υπουργείου Εσωτερικών, την ώρα που οι Δήμοι δεν έχουν επαρκείς υπηρεσίες και προσωπικό. Πάνω από το 50% του προσωπικού είχε περικοπεί τα μνημονιακά χρόνια και Δήμοι χωρίς προσωπικό δεν υπάρχουν.

Σύμφωνα με το άρθρο 730, οι συμβασιούχοι προκειμένου να εκδικάσουν προσφυγή για ασφαλιστικά μέτρα ή μετατροπή σύμβασης σε αορίστου υποχρεούνται να εξασφαλίζουν παρουσία δικηγόρων του ΥΠΕΣ και του Υπ. Οικονομικών που θα υποστηρίζουν την απόλυσή τους. Αν δεν εμφανιστούν, λήγει η σύμβαση και απολύονται 20.000 συμβασιούχοι. Το ΥΠΕΣ προσπαθεί να σπάσει

τη δυναμική από την απεργία της ΠΟΕ ΟΤΑ και να διασπάσει τους εργαζόμενους. Δεν χρειάζονται υποσχέσεις αλλά ανυποχώρητος αγώνας για μονιμοποίηση όλων τώρα και μαζικές προσλήψεις.

Γ. Προβλέπει τη διάλυση οργανισμών, όπως καταγγέλλουν οι εργαζόμενοι του ΟΠΑΝΔΑ και τη μετατροπή των ΝΠΙΔ σε αναπτυξιακούς οργανισμούς, τους οποίους είχαμε καταψηφίσει. Αυτό σημαίνει ότι εισβάλλουν παντού στη λειτουργία των δήμων και οδηγούν σε άλλου τύπου εργασιακές σχέσεις για όλους.

Δ. Αντί για χρηματοδότηση προσφεύγει στην φοροληστεία με το τέλος τοπικής ανάπτυξης. Πρόκειται για χαράτσι ΕΝΦΙΑ χωρίς τέλος, όταν ΤΑΠ μπαίνει ακόμη και για μελέτες σε έργα αποχέτευσης και ύδρευσης (αύξηση 100%). Και προτείνουν, με τον πιο απάνθρωπο τρόπο, να κόβεται το ρεύμα, όταν δεν εισπράττονται τα τέλη μέσα σε 3 μήνες, λες και δεν είναι γνωστό τι σημαίνει η ενεργειακή φτώχεια -οι μισές πολυκατοικίες της Αθήνας δεν έχουν θέρμανση. Η δημοτική συγκοινωνία γίνεται ανταποδοτική και τα κοινωνικά παντοπωλεία λειτουργούν με χορηγούς και δωρεές όχι με χρηματοδότηση. Πλούσιοι δήμοι, στις περιοχές των οποίων υπάρχουν τα μεγάλα κεφάλαια, έχουν τη δυνατότητα να εισπράττουν σε αντίθεση με φτωχότερους που δεν έχουν. Να δώσει τώρα στους Δήμους η κυβέρνηση τα 9 δις που χρωστά σε ΚΑΠ.

Ε. Προχωρά στην αυταρχικοποίηση της τοπικής αυτοδιοίκησης, αφού στις συνεδριάσεις των δημοτικών συμβουλίων, οι σύμβουλοι και οι κάτοικοι ΔΕΝ θα μπορούν να βάλουν ζητήματα. Ενώ οι Δήμαρχοι διορίζουν στρατιά συμβούλων συνεργατών που κάνουν κου-

μάντο και καταργούνται τα συμβουλευτικά δημοψηφίσματα.

ΣΤ. Το εκλογικό σύστημα διατηρεί την 5ετία, ο κόφτης του 3% για την εκλογή ενώ προσθέτοντας την ψήφο δεύτερης προτίμησης επιδιώκουν η ΝΔ, με το ενιαίο δίκτυο της πανελλαδικά, να εκλέγεται όχι με 42% από τον β' γύρο αλλά από τον α' γύρο με 13% ή 14%. Προσθέτουν την νοθεία της ηλεκτρονικής ψηφοφορίας. Επιβάλλουν εξοντωτικό παράβολο συμμετοχής στις εκλογές 7.500 ευρώ για Δήμους όπως της Αθήνας.

Αγωνιζόμαστε για μια άλλη τοπική αυτοδιοίκηση που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες των εργαζόμενων κατοίκων και να λειτουργεί με άμεση δημοκρατία. Γενικές συνελεύσεις, οι δημοτικοί σύμβουλοι να είναι άμεσα αιρετοί και ανακλητοί εκπρόσωποι με μισθό όπως του εργάτη. Το μοντέλο μας εμπνέεται από τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση του 1944 και το πρότυπό μας είναι η Κομμούνα του Παρισιού που συνδυάζει την αυτοοργάνωση με το να είναι εκτελεστικό και νομοθετικό σώμα.

Απαιτούμε την απόσυρση του αντιδραστικού κώδικα τοπικής αυτοδιοίκησης γιατί η πρόταση της δημοτικής αρχής, παρόλο που περιέχει κάποια σημεία που υιοθετούν ορθά αιτήματα εργαζόμενων, μπαίνει στη λογική της αναγνώρισης του μνημονιακού νοικοκυρέματος και δεν προβάλλει εναλλακτική σε ρήξη με την μακρόχρονη προσαρμογή της σοσιαλδημοκρατίας στον νεοφιλελευθερισμό. Καλούμε τα συνδικάτα να δώσουν την μάχη για την μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων τώρα.

Πέτρος Κωνσταντίνου,
δημοτικός σύμβουλος με την
Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα

Συμπαράσταση στη Χρύσα Δουζένη

Αήθης λεκτική επίθεση και συκοφαντική δυσφήμιση δέχτηκε από τον ιερέα Σεραφείμ Δημητρίου στην Ηλιούπολη, το μέλος του κεντρικού συντονιστικού της ΚΕΕΡΦΑ Χρύσα Δουζένη.

Ο ιερέας έγραψε σχόλιο σε δημόσια δημοσίευση όπου κατηγορούσε την Χρύσα Δουζένη ότι “αυτή φταίει για τις αυτοκτονίες των δύο κοριτσιών” στην Ηλιούπολη. Χωρίς να την γνωρίζει προσωπικά, χωρίς η ίδια να γνωρίζει τα κορίτσια, της απέδωσε αυτήν την βαριά κατηγορία. Η Χρύσα Δουζένη είναι ενεργό μέλος στην ΚΕΕΡΦΑ, έχει δώσει και δίνει μαζί μας όλους τους αγώνες για την καταδίκη των φασιστών της Χρυσής Αυγής, για το έγκλημα στην Πύλο και έχει στηρίξει έμπρακτα τους πρόσφυγες μέσα από πολλές και ουσιαστικές δράσεις.

Μάχεται κατά του ρατσισμού, του φασισμού, του σεξισμού και της ομοφοβίας κι έχει δημιουργήσει στην Ηλιούπολη μαζί με άλλες γυναίκες την Πρωτοβουλία Γυναικών “ΕΙΜΑΙ ΕΔΩ – Ηλιούπολη” όπου στηρίζουν θύματα έμφυλης βίας, ανοίγουν συζητήσεις πάνω στα έμφυλα στερεότυπα και στηρίζουν κάθε ευάλωτη ομάδα όπως είναι τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα λόγω της έκθεσής τους σε διακρίσεις και κοινωνικό αποκλεισμό. Μάλλον αυ-

τές οι ιδιότητές της, εξόργισαν τον ρατσιστή, ομοφοβικό, ακροδεξιό ιερέα γνωστό για τον κακοπονητικό και τιμωρητικό του λόγο απέναντι σε ευάλωτες κοινωνικές ομάδες.

Κατόπιν των όσων έγραψε ο ιερέας η Χρύσα Δουζένη και ο ανήλικος έφηβος γιος της, έγιναν αποδέκτες δυσμενών σχολίων από άτομα που είναι κοντά στον ιερέα ο οποίος συνηθίζει να προσβάλει, να κατηγορεί και να στοχοποιεί ανθρώπους που δεν ταιριάζουν με τα δικά του δογματικά πιστεύω. Η συντροφισσα προχώρησε στην αποστολή Εξώδικης Γνωστοποίησης Πρόσκλησης στον ιερέα Σεραφείμ Δημητρίου, στον Δήμο Ηλιούπολης μέσω της ιδιότητάς της ως τακτικό μέλος στην ΔΕΠΙΣ (Δημοτική Επιτροπή Ισότητας) του Δήμου Ηλιούπολης, στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Αθηνών και στην αρμόδια Μητρόπολη.

Στεκόμαστε δίπλα της στον αγώνα για δικαιοσύνη, κοινωνική ελευθερία, ισότητα των φύλων και των δικαιωμάτων της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας.

Ζητάμε από το δημοτικό συμβούλιο του Δήμου Ηλιούπολης ψήφισμα που θα καταδικάζει τις ενέργειες του ιερέα.

Συνεχίζουμε να δίνουμε τη μάχη για το έγκλημα της Πύλου και την καταδίκη των υπευθύνων που κόστισε τη ζωή σε περισσότερους από 600 ανθρώπους.

ΚΕΕΡΦΑ – Κίνηση Ενωμένοι Ενάντια στο Ρατσισμό και τη Φασιστική Απειλή

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΑ

Δημόσια και δωρεάν κατοικία

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠ’ ΤΑ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Ο αγώνας ενάντια στα σχέδια της κυβέρνησης για την «ανάπλαση» των Προσφυγικών στην Αλεξάνδρας, με την οποία επιχειρεί να εκτοπίσει 400 κατοίκους, ανάμεσά τους ιδιαίτερα ευάλωτους ανθρώπους, πρόσφυγες, γυναίκες, ανάπηρους και παιδιά, χρειάζεται να γίνει υπόθεση όλης της εργατικής τάξης που δίνει καθημερινά μάχες.

Ο αγώνας των κατοίκων των προσφυγικών, με την απεργία πείνας του Αριστοτέλη Χαντζή (που η κατάσταση της υγείας του φτάνει σε οριακό σημείο) και της Suzon Dorragne, μαζί με δεκάδες κινητοποιήσεις στους δρόμους, στις γειτονιές, στα Περιφερειακά και Δημοτικά Συμβούλια, έχει φέρει στο κέντρο της πολιτικής μάχης ένα τεράστιο κοινωνικό ζήτημα. Και αυτό δεν είναι άλλο από το δικαίωμα στην καθολική πρόσβαση στη στέγαση. Σε μια περίοδο που συνδυάζει την κερδοσκοπία των ενοικίων και την ολοένα και μεγαλύτερη παράδοση των κτιρίων της Αθήνας (και όχι μόνο) σε ξένα funds, μαζί με τα «κόκκινα δάνεια» και τις τράπεζες που πετούν φτωχό κόσμο έξω από τα σπίτια του, οι αγώνες χρειάζεται να είναι κοινοί.

Για όλους αυτούς τους λόγους, δίπλα στο αίτημα «Κάτω τα χέρια από τα Προσφυγικά» χρειάζεται να προσθέσουμε την απαίτηση να συσταθεί ξανά ο Οργανισμός Εργατικής Κατοικίας, ο οποίος κατά τη λειτουργία του εξασφάλισε στέγη για πάνω από 70.000 εργατικές οικογένειες. Η λύση, είναι εξόφθαλμη: στην Αθήνα βρίσκονται πάνω από 110.000 άδειες κατοικίες, που θα μπορούσαν να στεγάσουν όχι μόνο όσους τώρα δεν έχουν στέγη, αλλά και αυτούς που ζορίζονται να ανταπεξέλθουν στα ενοίκια. Λειτουργία του Ο.Ε.Κ. κάτω από εργατικό έλεγχο, για να μπορούμε να εξασφαλίσουμε ότι ο ρατσισμός της κυβέρνησης δεν θα σταθεί εμπόδιο στη στέγαση προσφύγων και μεταναστών. Ότι οι κοινωνικές ανάγκες θα μπουν πάνω από τα κέρδη των air bnb και των μεγάλων ξενοδοχών.

Ένα μαζικό πρόγραμμα κοινωνικών και εργατικών γειτονιών είναι εφικτό αν σταματήσει η κυβέρνηση να σπαταλά δισεκατομμύρια για εξοπλισμούς, F35, φρεγάτες και πάτριот, στο πλευρό των ΗΠΑ και του κράτους τρομοκρατή του Ισραήλ.

Ο Δήμαρχος της Αθήνας Χ. Δούκας δεν μπορεί να κάνει πλάτη στα σχέδια της κυβέρνησης, των κερδοσκόπων γης και της βιομηχανίας του τουρισμού. Να απαιτήσει ξεκάθαρα την ματαίωση τόσο της σύμβασης του Χαρδαλιά όσο και των σχεδίων εκκένωσης των Προσφυγικών.

Το ΕΚΑ, η ΑΔΕΔΥ, τα συνέδρια της ΔΟΕ και της ΟΛΜΕ είναι ώρα να αγκαλιάσουν τα αιτήματα αυτά, να δώσουν κεντρική απάντηση στην επίθεση στο δικαίωμα στην στέγη όλης της εργατικής τάξης.

Καλούμε τα εργατικά σωματεία της περιοχής των Αμπελοκήπων, του Γκύζη, των Εξαρχείων και όλης της Αθήνας να μπουν μπροστά, να αναδείξουν τα ζητήματα και να παλέψουν ενωτικά με τους αγωνιστές/ριες/ά των Προσφυγικών, αλλά και τους κατοίκους σε κάθε γειτονιά. Το Σωματείο Εργαζομένων του Αγίου Σάββα, αλλά και η Β' ΕΛΜΕ Αθήνας έχουν βγάλει ανακοινώσεις συμπαράστασης. Η συνεργασία με το αντικαρκινικό νοσοκομείο αφορά και στη δομή φιλοξενίας ασθενών και συνοδών του Αγίου Σάββα, που φτιάχτηκε με πρωτοβουλία των Προσφυγικών. Να απλώσουμε αυτή τη συμπαράσταση σε όλους τους χώρους δουλειάς και νεολαίας, με πρωτοβουλίες και κινητοποιήσεις που μπορούν να αναγκάσουν την κυβέρνηση να κάνει πίσω από την «ανάπλαση», να ανακαλέσει την καταστροφική σύμβαση της Περιφέρειας.

Να ενώσουμε τα κινήματα στο μεγάλο συλλαλητήριο στις 19 Ιούνη στην Ομόνοια στις 7μμ για να τιμωρηθούν οι ένοχοι για το έγκλημα της Πύλου. Ντόπιοι, μετανάστες, εργαζόμενοι και φοιτητές παλεύουμε ενάντια στον ρατσισμό που πνίγει χιλιάδες στον πάτο της Μεσογείου και αφήνει άστεγους όσους καταφέρνουν να επιβιώσουν.

Ο αγώνας των Προσφυγικών μπορεί να νικήσει, με τα συνδικάτα μπροστά ενάντια στην κυβέρνηση της φτώχειας και του ρατσισμού.

Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα

ΧΑΝΙΑ

Αντίσταση στα σχέδιά τους

Συγκέντρωση και πορεία ενάντια στο προκλητικό συνέδριο του Economist και του powergame.gr με τίτλο «Επενδύοντας στην Αλλαγή: Πώς μεταμορφώνεται η Κρήτη» πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 29/5 στα Χανιά, με τη συμμετοχή περιβαλλοντικών και πολιτικών οργανώσεων από όλο το νησί. Στην κινητοποίηση συμμετείχαν επίσης εργατικά σωματεία και συνδικαλιστικοί φορείς, όπως το Νομαρχιακό Τμήμα της ΑΔΕΔΥ Χανίων, ο ΣΕΠΕ και η ΕΛΜΕ Χανίων, η ΕΛΜΕ Ρεθύμνου, καθώς και η Ένωση Γιατρών ΕΣΥ Ρεθύμνου.

Όπως εξηγεί η **Ανταρσία στα Χανιά**, το συνέδριο του Economist «δεν αποτελεί μια ουδέτερη “αναπτυξιακή συζήτηση” αλλά μια πολιτική τελευταία νομιμοποίησης ενός ήδη σε εξέλιξη σχεδίου συνολικής καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης της Κρήτης, όπου οι ενεργειακές υποδομές, τα τουριστικά μεγα-έργα, οι ιδιωτικοποιήσεις δημόσιας γης και υποδομών, καθώς και η πλήρης εμπορευματοποίηση της κατοικίας και του φυσικού περιβάλλοντος συγκροτούν ένα ενιαίο πλέγμα εκμετάλλευσης που μετατρέπει το νησί σε κόμβο κερδοφορίας για εγχώρια και διεθνή επιχειρηματικά συμφέροντα».

Η κινητοποίηση ξεκίνησε με συγκέντρωση και μικροφωνική στην πλατεία της Σπλάντζας, λίγα μόλις μέτρα από το Μεγάλο Αρσενάλι στο παλιό λιμάνι, όπου διεξάγεται το συνέδριο με τη συμμετοχή μελών του υπουργικού συμβουλίου και της κυβέρνησης των δολοφόνων και των ιδιωτικοποιήσεων. Ανάμεσά τους βρίσκονται ο **Κυριάκος Μητσοτάκης** και ο **Κωνσταντίνος Τασούλας**, μαζί με στελέχη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσώπους της «Τοπικής Αυτοδιοίκησης», όπως ο Περιφερειάρχης Κρήτης και οι δήμαρχοι Χανίων και Ρεθύμνου, καθώς και στελέχη επιχειρηματικών ομίλων. Ακολούθησε πορεία στους δρόμους της παλιάς πόλης και επιστροφή στο αρχικό σημείο της συγκέντρωσης.

Προκλητική ήταν και η ισχυρή παρουσία αστυνομικών δυνάμεων, που απέκλεισαν κάθε δρόμο προς τον χώρο διεξαγωγής του συνεδρίου και την Κατάληψη Ρόζα Νέρα, ενώ προχωρούσαν και σε ελέγχους διαδηλωτών. Αυτό είναι αποτέλεσμα του πανικού που νιώθει η κυβέρνηση και οι σύμμαχοί της και όχι αποτέλεσμα κοινωνικής δύναμης ή αποδοχής των σχεδίων ιδιωτικοποίησης της ενέργειας, της υγείας, της παιδείας και του δημόσιου πλούτου.

Παρέμβαση στην κινητοποίηση πραγματοποιήσε και η Εργατική Αλληλεγγύη, συνδέοντας την κυβέρνηση που καταστρέφει τη φύση με την ίδια κυβέρνηση που δολοφονεί στην Πύλο και στα Τέμπη. Παράλληλα κάλεσε στην αντιρατσιστική και αντιφασιστική συγκέντρωση για τα τρία χρόνια από το έγκλημα της βύθισης του πλοιαρίου «Αντρίαννα» από σκάφος του Λιμενικού, την Παρασκευή 19/6 στις 7μμ στην πλατεία Αγοράς, με αίτημα να γίνει επιτέλους η δίκη στο Ναυτοδικείο των 21 στελεχών του Λιμενικού και να οδηγηθούν στη φυλακή, ώστε να μπει τέλος στα εγκλήματά τους στην Πύλο, τη Χίο και τον Έβρο, με τις δολοφονικές απωθήσεις στα σύνορα.

Ειρηναίος Μαράκης

ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ

Σε 24ωρη πανελλαδική απεργία κατεβαίνουν οι οικοδόμοι την Τετάρτη 24 Ιούνη, διεκδικώντας «να νομοθετηθεί το 7ωρο-5νήμερο-35ωρο στην οικοδομή, να κηρυχτεί υποχρεωτική η ΣΣΕ, να διασφαλίζεται το κατώτερο μεροκάματο και η ασφάλισή μας και να μειωθούν τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης».

«Η κατάσταση έχει έρθει σε αδιέξοδο» καταγγέλει η **Ομοσπονδία Οικοδόμων**. «Πριν λίγες μέρες, στη Βουλή έγινε συζήτηση για τα μέτρα υγείας και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς. Η κυβέρνηση, όπως ακριβώς και οι προηγούμενες, παρουσίασε την πραγματικότητα με “τα χέρια κάτω και τα πόδια πάνω”. Προσπάθησε με ψέματα και ανακρίβειες να κρύψει την κόλαση που ζούμε. Γι’ άλλη μια φορά αποποιήθηκε τις μεγάλες ευθύνες που έχει, από την ψήφιση των νόμων της που αναγκάζουν τους εργαζόμενους να δουλεύουν από το πρωί ως το βράδυ, κάτω κι από το βάρος των συνεπειών της ακρίβειας, της τεράστιας αύξησης του κόστους ζωής. Το ψέμα όμως έχει “κοντά ποδάρια”... Την ώρα της συζήτησης, αποκαλύφθηκε ότι ακόμα ένας συνάδελφος οικοδόμος έχασε τη ζωή του στα Γιάννενα, εξαιτίας της έλλειψης μέτρων ασφαλείας και την ίδια ημέρα ακόμη ένας εργαζόμενος στη ΔΕΗ, δε γύρισε σπίτι του. Από την αρχή του χρόνου 9 συνάδελφοι έχουν σκοτωθεί στους τόπους δουλειάς, στον κλάδο των κατασκευών. Εμείς σκοτωνόμαστε και σακατεύομαστε και τα αφεντικά κερδίζουν. Η κυβέρνηση, με την αντεργατική πολιτική της, εξασφαλίζει στους εργοδότες ότι θα αφήσουμε τα κόκκαλά μας στα γιαπιά και στα εργοτάξια, δουλεύοντας χωρίς σταματημό για να τα βγάλουμε πέρα, μέχρι τα γεράματα πάνω στη σκαλωσιά».

Όπως σημειώνει η Ομοσπονδία Οικοδόμων η απεργία στις 24 Ιούνη «θα κλιμακώσει τον αγώνα μας και θα προετοιμάσει τη διεκδίκηση για την υπογραφή νέας Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας στις αρχές της νέας χρονιάς (Φλεβάρης 2027). Η πολεμική οικονομία και προετοιμασία, η εμπλοκή της χώρας μας στα πεδία των πολεμικών συγκρούσεων, οι συνέπειες των πολέμων στη ζωή μας, μας βάζει μπροστά στην ανάγκη να αναβαθμίσουμε την πάλη μας για να αντιμετωπιστεί η επίθεση της κυβέρνησης και της εργοδοσίας, που στοχεύουν στην προσαρμογή των διεκδικήσεών μας και των αναγκών μας, στις δικές τους απαιτήσεις».

Απεργιακό κύμα

17/5/17, Γενική απεργία, Αθήνα. Φωτό: Κυριάκος Μπάνος

ESTEE-LAUDER

Σε 24ωρη πανελλαδική απεργία την Πέμπτη 4/6 και απεργιακή συγκέντρωση στις 10πμ στα γραφεία της εταιρίας (Μιχαλακοπούλου 48) προχωρούν οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες στην Estee Lauder Hellas, διεκδικώντας την υπογραφή νέας Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας.

Όπως επισημαίνει το σωματείο εργαζομένων, παρότι η ισχύς της υφιστάμενης Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας λήγει το προσεχές διάστημα οι συναντήσεις με την εργοδοσία έχουν έρθει σε αδιέξοδο. Οι εργαζόμενες/οι διεκδικούν ΣΣΕ που «θα διασφαλίζει αξιοπρεπείς όρους εργασίας, σύγχρονα εργασιακά δικαιώματα και ουσιαστικές μισθολογικές αυξήσεις που να ανταποκρίνονται στις σημερινές οικονομικές συνθήκες» ενώ όπως καταγγέλουν η διοίκηση της εταιρείας «δεν εμφανίζεται διατεθειμένη να συμπεριλάβει μισθολογικές αυξήσεις στην πρότασή της, παρά τη συνεχιζόμενη αύξηση του κόστους ζωής».

Η απεργία αποφασίστηκε μετά από γενική συνέλευση των εργαζομένων, ενώ όπως υπογραμμίζει το σωματείο «τις τελευταίες ημέρες καταγράφεται ισχυρό κύμα αλληλεγγύης προς τον αγώνα των εργαζομένων της Estee Lauder Hellas, με σημαντική αύξηση νέων εγγραφών μελών, καθώς και με την αποστολή μηνυμάτων και ψηφισμάτων συμπαράστασης από σωματεία και εργαζόμενους άλλων επιχειρήσεων του κλάδου».

ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΣ-ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Στις 24/6 απεργούν και οι εργαζόμενοι/ες στον **Επισιτισμό-Τουρισμό**. Σε Γενική Συνέλευση καλεί το **Συνδικάτο Επισιτισμού-Τουρισμού Αττικής**, την Τετάρτη 10/6, στις 4μμ στο Ξενοδοχείο **Wyndham**, με στάση εργασίας 3μμ-7μμ.

«Όσοι επιχειρούν να κατοχυρώσουν ως “κανονικότητα” την ανασφάλεια των συμβάσεων, το δουλεμπόριο των εργολάβων και τη δουλειά σε 2 και 3 πόστα, χωρίς ελάχιστη σύνθεση προσωπικού, χωρίς ανώτατο όριο τακτοποίησης δωματίων, χωρίς μέτρα υγείας και ασφάλειας, χωρίς κανένα όριο στην εκμετάλλευσή μας, λογαριάζουν χωρίς τους Ξενοδοχοϋπάλληλους και τους εργαζόμενους του κλάδου, που μπορούμε να τους δείξουμε ότι είμαστε αποφασισμένοι να πολεμήσουμε για τον δικό μας κόσμο και μόνο» τονίζει το Συνδικάτο και συνεχίζει:

«24 Ιούνη απεργούμε – Διεκδικούμε ένα μέλλον φωτεινό στον δικό μας κόσμο πέρα από τη βαρβαρότητα της εκμετάλλευσης και της φτώχειας, των πολέμων, της προσφυγιάς.

Εμείς που παράγουμε τον πλούτο τους, παλεύουμε για έναν μεροκάματο που δεν φτάνει ούτε για τα αναγκαία και ψάχνουμε τί θα κόψουμε υποβαθμίζοντας την ποιότητα της ζωής μας στην αναψυχή, τον πολιτισμό, τις διακοπές.

Εμείς σακατεύομαστε από την κούραση, τις επαγγελματικές ασθένειες και τα ατυχήματα που φέρνει η πίεση, η ένταση, τα ελλιπή μέτρα υγείας και ασφάλειας και περιμένουμε 14 μήνες να πάρουμε τα επιδόματα ασθένειας.

Στις δικές μας πλάτες έσπασαν το ένα ρεκόρ μετά το άλλο τα προηγούμενα χρόνια και τώρα θέλουν να πληρώσουμε τους ανταγωνισμούς τους.

Μεγάλη μερίδα του τουριστικού κεφαλαίου είναι ταυτόχρονα εφοπλιστές, συμμετέχουν σε ομίλους ενέργειας και κατασκευών, δηλαδή όχι μόνο δεν χάνουν, αλλά κερδοσκοπούν σε βάρος του δικού μας και άλλων λαών, χτίζουν πάνω στα συντρίμια του πολέμου, βλέπουν τον πόλεμο ως επενδυτική ευκαιρία, με πρώτο και καλύτερο το παράδειγμα των Ισραηλινών συμφερόντων που έχουν κατακλύσει τη χώρα μας.

Μόνο η δύναμη του οργανωμένου αγώνα μας μπορεί να σπάσει το σύνορο των δύο κόσμων. Βάζουμε μπροστά τις δικές μας ανάγκες – Δεν μας ενδιαφέρει πόσα θα βγάλουν φέτος».

ΤΡΟΦΙΜΑ-ΠΟΤΑ

Απεργία στις 24 Ιούνη καλούν και οι εργαζόμενοι στον κλάδο των **Τροφίμων Ποτών** για την υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας.

Η Πανελλήνια Ομοσπονδία Γάλακτος-Τροφίμων-Ποτών καταγγέλει ότι αποφάσισε την κήρυξη της απεργίας ως απάντηση στην αδιαλλαξία των αφεντικών καθώς «μετά από επανειλημμένες συναντήσεις με τους εργοδοτικούς φορείς για τη διαπραγμάτευση υπογραφής των Κλαδικών Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, οι βιομήχανοι του κλάδου, ο ΣΕΒ, είναι αδιάλλακτοι. Απέναντι στη θέση της Ομοσπονδίας για καθορισμό κατώτατου κλαδικού μισθού που θα ισχύει για όλους τους εργαζόμενους επιμένουν στην απαράδεκτη θέση να εξαιρεθούν εργαζόμενοι, να μείνει ένα μεγάλο ποσοστό εργαζομένων εκτός της Κλαδικής Σύμβασης». Οι εργαζόμενοι του κλάδου διεκδικούν μεταξύ άλλων ΣΣΕ με κατώτατο κλαδικό μισθό 1.100 ευρώ, καθορισμό ειδικότητας και ένταξη - επίδομα ειδικότητας, μέτρα για την υγεία και ασφάλεια κ.α.

Ο αντικαπιταλισμός είναι αναγκαιότητα στην εποχή μας. Μια εποχή που μαστίζεται από την πολύπλευρη κρίση του καπιταλιστικού συστήματος που ξεκίνησε το 2009 και ακόμα βασανίζει το καπιταλιστικό σύστημα αλλά και όλους εμάς, πολύ περισσότερο.

Είμαστε σήμερα σε μια συγκυρία που η πολύπλευρη αυτή κρίση, οικονομική, πολιτική, οικολογική κτλ έχει πάρει πολύ έντονες διαστάσεις όπως εκφράζονται σήμερα με τις πολεμικές αντιπαραθέσεις που γίνονται σε μια σειρά χώρες, με την επιθετικότητα του ιμπεριαλισμού αλλά και με το γεγονός ότι στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες οι εργαζόμενοι και οι εργατικές μάζες μαστίζονται από πολύ σοβαρά οικονομικά προβλήματα αλλά και με την προοπτική είτε ενός γενικευμένου πολέμου, είτε της απειλής του, πράγμα που θα έχει αντίστοιχα αρνητικές επιπτώσεις στους εργαζόμενους, αλλά και με την προσπάθεια να αντιμετωπιστεί το κίνημα αμφισβήτησης των επιλογών του κεφαλαίου με την ενεργοποίηση της ακροδεξιότητας αλλά και της φασιστικής απειλής.

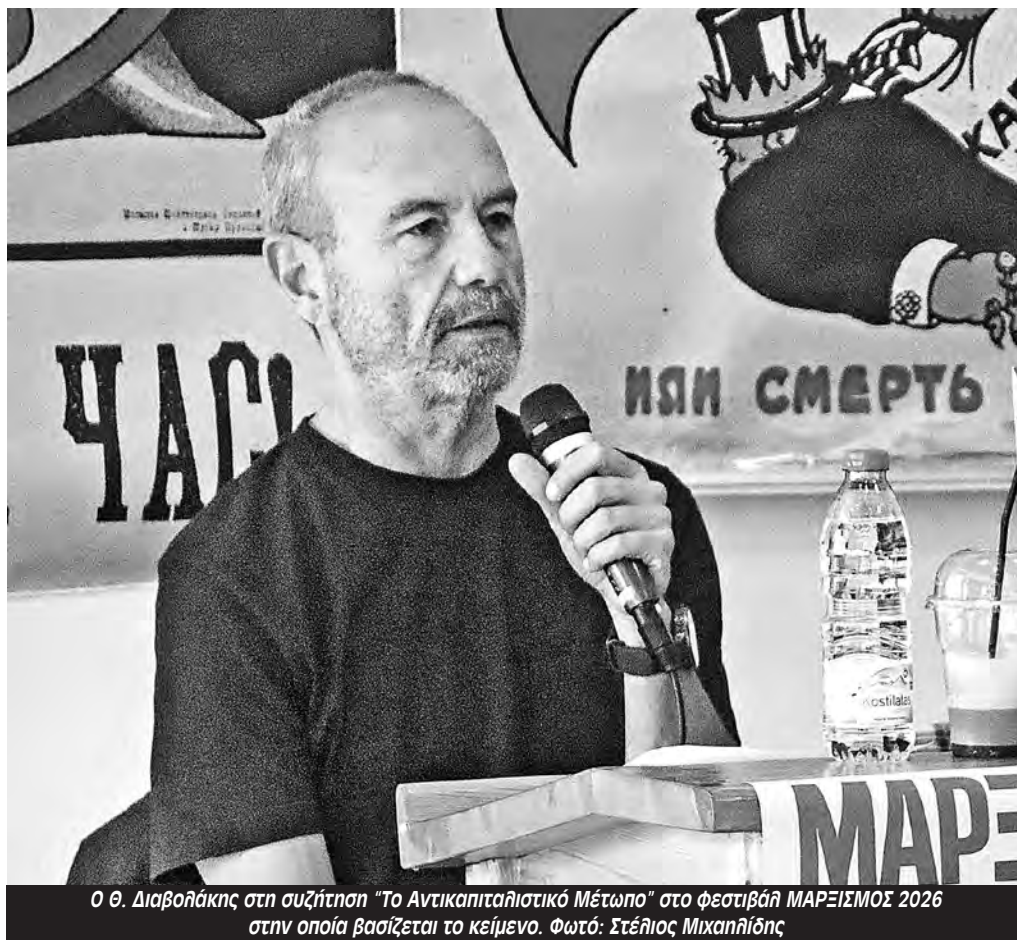
Η μοναδική διέξοδος για τους εργαζόμενους σε όλο τον κόσμο είναι η αντικαπιταλιστική προοπτική. Ο αντικαπιταλισμός όμως δεν είναι ένα γράμμα κενό χωρίς συγκεκριμένο πολιτικό περιεχόμενο. Ο δικός μας αντικαπιταλισμός έχει συγκεκριμένα στοιχεία.

Έχει το στοιχείο της πρωτοπορίας της εργατικής τάξης στην αντικαπιταλιστική πάλη και την προσπάθεια να οικοδομηθεί μια κοινωνία όπου η εργατική τάξη θα είναι στο τιμόνι, θα ελέγχει την εξουσία αλλά και το πλοίο. Έχει το στοιχείο της ανάγκης για ανατροπή του καπιταλισμού και όχι της μεταρρύθμισής του σε μια έστω φιλολαϊκή κατεύθυνση. Αυτό σημαίνει ότι οι επαναστάτες αντικαπιταλιστές στέκονται αντίθετοι στον κυβερνητισμό αλλά και στην επιλογή του κοινοβουλευτικού δρόμου για τον σοσιαλισμό, απορρίπτοντας έτσι πολιτικές που ζήτησαν στο παρελθόν την υποστήριξη του λαού προκειμένου να κυβερνήσουν. Είδαμε τα αποτελέσματα που είχαν οι προσπάθειες να αμφισβητηθούν τα μνημόνια και οι μνημονιακές πολιτικές χωρίς να αμφισβητηθεί ο πυρήνας τους που ήταν η προσπάθεια του κεφαλαίου να βγει από την κρίση.

Αντικαπιταλιστικές δυνάμεις και στη χώρα μας προτίμησαν σε εκείνη τη φάση να δώσουν την στήριξή τους σε ρεφορμιστικά σχέδια, διαφορετικά από το αντικαπιταλιστικό μέτωπο (π.χ. αντιμνημονιακό μέτωπο ή αντινεοφιλελεύθερο μέτωπο). Έχει όλος ο κόσμος την εμπειρία που έδειξε ότι τέτοιου είδους μέτωπα που επιχείρησαν ή ισχυρίστηκαν ότι θα επιχειρήσουν να φέρουν ριζικές αλλαγές χωρίς να αμφισβητούν τον πυρήνα του συστήματος, απέτυχαν παταγωδώς. Τα αποτελέσματα τα ζούμε και σήμερα. Μιλώω προφανώς για την αποτυχία της προσπάθειας του ΣΥΡΙΖΑ να κυβερνήσει και τον εγκλωβισμό αντικαπιταλιστικών δυνάμεων σε αυτό το σχέδιο, που κάποια στιγμή βέβαια τους έφερε έξω από αυτό το μέτωπο.

Επιλέχθηκε λοιπόν στο ξεκίνημα αυτής της κρίσης να φτιαχτεί το αντικαπιταλιστικό μέτωπο της ANTAPΣYA. Δεν ήταν τυχαίο ότι η ANTAPΣYA δημιουργήθηκε ακριβώς εκείνη την εποχή με το ξέσπασμα της μεγάλης κρίσης του καπιταλισμού και της διάθεσης πολλών κομματιών εργαζομένων αλλά και αγωνιστών να χτυπήσουν τον ίδιο τον πυρήνα του συστήματος.

Η επιλογή της δημιουργίας αντικαπιταλιστι-

Ο Θ. Διαβολάκης στη συζήτηση "Το Αντικαπιταλιστικό Μέτωπο" στο φεστιβάλ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2026 στην οποία βασίζεται το κείμενο. Φωτό: Στέλιος Μιχαηλίδης

Ο αντικαπιταλισμός είναι αναγκαιότητα

κού μετώπου είχε ως βασικό στόχο να δημιουργηθεί μια ενότητα αντικαπιταλιστικών δυνάμεων με στόχο να φέρει στο πολιτικό προσκήνιο την αντικαπιταλιστική προοπτική, προσπαθώντας η αντικαπιταλιστική προοπτική να κερδίσει μάζες εργαζομένων και να προσπαθήσει να παίξει ουσιαστικό ρόλο στα πολιτικά πράγματα. Να αναδειχθεί δηλαδή ο αντικαπιταλισμός ως υπαρκτή πολιτική δύναμη που θα μπορούσε να παράγει πολιτικά αποτελέσματα και να οδηγήσει όλο το κίνημα αμφισβήτησης που υπήρχε εκείνη την εποχή -το αντιμνημονιακό κίνημα- προς τα αριστερά και προς την εργατική διέξοδο από την κρίση. Η δημιουργία όμως μιας υπαρκτής πολιτικής δύναμης που να μπορεί να παράγει πολιτικά αποτελέσματα σε αυτή την κατεύθυνση απαιτήσε και τη δημιουργία μιας οργανωτικής δύναμης αντίστοιχα. Δεν μπορεί να υπάρχει αντικαπιταλιστική προοπτική εάν δεν υπάρχει το πολιτικό μέσο για το άνοιγμα αυτής της προοπτικής.

Αποφάσεις

Έτσι λοιπόν, οι αντικαπιταλιστικές δυνάμεις της εποχής του 2009 που κατέλεξαν να δημιουργήσουν την ANTAPΣYA πήραν σημαντικές πολιτικές αποφάσεις για το τι είδους μέτωπο χρειάζεται. Εκτός από τον αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα το μέτωπο επέλεξε να είναι όχι μια συνεννόηση κορυφής των αντικαπιταλιστικών οργανώσεων αλλά ένα μέτωπο μέσα στο οποίο να μπορούν να βρουν τη θέση τους πάρα πολλοί ανένταχτοι αγωνιστές για να δοθεί έτσι η δυνατότητα μέσα από τις τοπικές και κλαδικές συνελεύσεις της ANTAPΣYA σε έναν κόσμο να

συζητάει και να έχει πολιτική παρέμβαση. Η δημιουργία της ANTAPΣYA έδωσε πραγματικά πολύ μεγάλη ελπίδα σε έναν κόσμο και αυτό φάνηκε από την υποστήριξη που είχε και στις μεγάλες πολιτικές αναμετρήσεις που σημάδευσαν την περίοδο.

Λέω χαρακτηριστικά ορισμένα αποτελέσματα στις εκλογές του 2009, η ANTAPΣYA κάνει ένα καλό πολιτικό αποτέλεσμα και καταγράφεται ως η 8η πολιτική δύναμη στη χώρα, ενώ στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές που ακολούθησαν το 2010 κατάφεραν ένα ποσοστό που πλησιάζει το 2% στα σχήματα που η ANTAPΣYA στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές της εποχής κατέβασε. Το Μάιο του 2012 κατέγραψε ένα ποσοστό γύρω στο 1,2% συγκεντρώνοντας αρκετές δεκάδες χιλιάδες ψήφους. Δυστυχώς και μιλώντας με την εμπειρία όλων αυτών των χρόνων η ANTAPΣYA δεν κατόρθωσε να δώσει σάρκα και οστά στις προσδοκίες όλων των αγωνιστών που ακολούθησαν τουλάχιστον στην αρχική φάση το εγχείρημα. Οι σειρήνες του ρεφορμισμού και οι δυσκολίες της αντικαπιταλιστικής πάλης οδήγησαν κομμάτια της ANTAPΣYA σε άλλα σχέδια με αποτέλεσμα την αποχώρησή τους.

Το αποτέλεσμα αυτών των αποχωρήσεων και της στράτευσης αντικαπιταλιστικών δυνάμεων σε άλλα σχέδια, το είδαμε από την αποτυχία αυτών των σχεδίων. Και το ερώτημα σήμερα είναι εάν το αντικαπιταλιστικό μέτωπο έχει λόγο ύπαρξης, μπορεί να είναι χρήσιμο και πώς μπορεί να αναδειχθεί σε αυτή την ικανή δύναμη να δώσει και μορφή αλλά και πολιτικό σχέδιο που θα μπορέσει να οδηγήσει στην

ανατροπή της επίθεσης που υφίστάμεθα σήμερα και στο άνοιγμα του δρόμου για την αντικαπιταλιστική προοπτική.

Η δική μου απάντηση σε αυτό το ερώτημα είναι ότι χρειάζεται σήμερα το αντικαπιταλιστικό μέτωπο και δεν μπορούμε στη συζήτηση γι' αυτό να αφήσουμε πίσω όλη την εμπειρία της ANTAPΣYA. Πρέπει να πάρουμε όλη αυτή την εμπειρία, να αποφύγουμε λάθη του παρελθόντος. Αλλά το αντικαπιταλιστικό μέτωπο που χρειαζόμαστε σήμερα δεν είναι ένα αντικαπιταλιστικό κάστρο, ένα αντικαπιταλιστικό φρούριο μέσα στο οποίο θα πάνε να χωθούν οι αντικαπιταλιστικές δυνάμεις.

Οδηγός

Ο ρόλος του αντικαπιταλιστικού μετώπου είναι να μπορέσει να μπει μπροστά σ' αυτό το κίνημα αμφισβήτησης και αντίστασης που βλέπουμε σήμερα, να έχει ηγετικό ρόλο σ' αυτό το κίνημα και να μπορέσει να το οδηγήσει στην κατεύθυνση που είπαμε. Γι' αυτό και το αντικαπιταλιστικό μέτωπο πρέπει να είναι ανοιχτό. Όχι στην επιρροή των ρεφορμιστικών ιδεών εκτός του, αλλά ανοιχτό σε όλες εκείνες τις δυνάμεις που επιζητούν την αντικαπιταλιστική κατεύθυνση και ζητάνε οδηγό.

Και οδηγός σημαίνει πολιτικό πρόγραμμα και πολιτική οργάνωση. Τα βασικά στοιχεία του πολιτικού προγράμματος είναι το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα που η ANTAPΣYA πρότεινε από την αρχή της κρίσης -με ό,τι στοιχεία επικαιροποίησης στην τρέχουσα συγκυρία μπορούν να υπάρχουν- αλλά και οργάνωση. Γιατί χωρίς οργάνωση που να εμπνέει εμπιστοσύνη στις μάζες, αδυνατίζει και η ίδια την αντικαπιταλιστική προοπτική ως υπαρκτή δυνατότητα στο σήμερα.

Δεν χρειάζεται λοιπόν περιχαράκωση, χρειάζεται άνοιγμα σε όλο τον κόσμο που αγωνιά και αγωνίζεται σε όλους τους χώρους, αλλά με καθαρή την προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

Αυτό σημαίνει ότι πρέπει στην ANTAPΣYA να ξαναδώσουμε δύναμη και ρόλο στις τοπικές συνελεύσεις, να δώσουμε τη δυνατότητα σε όλους τους ανθρώπους που θέλουν να δουλέψουν μαζί στους χώρους να το κάνουν.

Όπου το κάναμε το προηγούμενο διάστημα, είχαμε πάρα πολύ σημαντικά αποτελέσματα και σε γειτονιές, αλλά και σε εργατικούς και σε συνδικαλιστικούς χώρους. Τα αποτελέσματα των συνδικαλιστικών κινήσεων που συμμετέχει η ANTAPΣYA είναι χαρακτηριστικά και είναι πάρα πολύ καλά σε μια σειρά πολύ κρίσιμους χώρους. Δύναμη λοιπόν στις γενικές συνελεύσεις, άνοιγμα σε όλο τον κόσμο που θέλει να αγωνιστεί και πολιτικό πρόγραμμα που με βάση το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα να μπορεί να δώσει διέξοδο στο σήμερα.

Η πίεση που δέχεται ο κόσμος από την επίθεση είναι τόσο μεγάλη που αναζητά προτάσεις και λύσεις για το σήμερα. Το πρόγραμμά μας μπορεί να δώσει αυτές τις προτάσεις και μια ισχυρή οργάνωση που να στηρίζεται στην ANTAPΣYA των τοπικών συνελεύσεων και των μελών να δώσει και την οργανωτική δύναμη που χρειάζεται για να αποκτήσει την εμπιστοσύνη των μαζών και να μπει μπροστά στην προσπάθεια για την αντικαπιταλιστική προοπτική.

Θανάσης Διαβολάκης,
μέλος ΚΣΕ ANTAPΣYA

• Την Κυριακή 7 Ιούνη συνεδριάζει το Πανελλαδικό Συντονιστικό Όργανο της ANTAPΣYA

Η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό σήμερα

Ο Άλεξ Καλλίνικος στη συζήτηση "Ο Ιμπεριαλισμός σήμερα" στο φεστιβάλ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2026. Φωτό: Στέλιος Μιχαηλίδης

Οι μαρξιστές, δεν αντιλαμβάνονται τον ιμπεριαλισμό με τον τρόπο των παραδοσιακών αυτοκρατοριών. Με άλλα λόγια, δεν πρόκειται απλώς για μια μεγάλη, ισχυρή χώρα που κυριαρχεί πάνω σε άλλες χώρες. Ο καπιταλιστικός ιμπεριαλισμός είναι πολύ χειρότερος, επειδή δεν έχουμε να κάνουμε μόνο με έναν μεγάλο νταή, αλλά με μια συμμορία από μεγάλους νταήδες που ανταγωνίζονται μεταξύ τους για την κυριαρχία. Και αυτό είναι συνέπεια της διαδικασίας συσσώρευσης του κεφαλαίου, την οποία ο Μαρξ μελέτησε τόσο καλά στο «Κεφάλαιο». Επειδή αυτή η διαδικασία φτάνει σε ένα σημείο και αυτό συνέβη στα τέλη του 19ου αιώνα όπου το σύστημα αλλάζει με πολύ σημαντικούς τρόπους.

Έχουμε τη συγχώνευση δύο μορφών ανταγωνισμού: του οικονομικού ανταγωνισμού μεταξύ καπιταλιστικών επιχειρήσεων που προσπαθούν να κυριαρχήσουν στις αγορές, και του γεωπολιτικού ανταγωνισμού μεταξύ κρατών. Απλοποιώντας λίγο τα πράγματα, τα επιμέρους κεφάλαια γίνονται τόσο μεγάλα που λειτουργούν σε παγκόσμια κλίμακα και χρειάζονται τα κράτη τους για να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους διεθνώς. Επομένως, αυτό που είναι ο σύγχρονος καπιταλιστικός ιμπεριαλισμός, είναι ο ανταγωνισμός μεταξύ αντίπαλων καπιταλιστικών δυνάμεων που επιδιώκουν να κυριαρχήσουν και να εκμεταλλευτούν την ανθρωπότητα. Και είναι αυτό ακριβώς το σύστημα που παρήγαγε τους παγκόσμιους πολέμους του πρώτου μισού του 20ού αιώνα.

Αλλά από αυτούς τους πολέμους και μετά, από το 1945, οι ΗΠΑ έγιναν αυτό που ονομάζεται ηγεμονική δύναμη. Η κυρίαρχη καπιταλιστική δύναμη σε παγκόσμια κλίμακα. Όμως τώρα, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός βρίσκεται σε παρακμή και αντιμετωπίζει μια πολύ σοβαρή πρόκληση στο πρόσωπο της Κίνας. Το 1945, οι ΗΠΑ είχαν το μισό της παγκόσμιας βιομηχανικής παραγωγής. Το 2024, το 10% της παγκόσμιας βιομηχανικής παραγωγής και η Κίνα το 30%.

Αυτή είναι μια τεράστια αλλαγή που αντιπροσωπεύει μια βαθιά, μακροπρόθεσμη τάση, η οποία όμως ενισχύθηκε από συγκεκριμένα γεγονότα: από την ήττα των ΗΠΑ στο Ιράκ και το Αφγανιστάν, και από την παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση το 2007-2008. Και ο Τραμπ είναι προϊόν αυτής της κρίσης. Αυτό που προσπαθεί να κάνει είναι να αναστρέψει την κρίση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Οι προηγούμενες κυβερνήσεις των ΗΠΑ, ήδη από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, προσπαθούσαν να συσπειρώσουν τα κορυφαία καπιταλιστικά κράτη, ιδιαίτερα στην Ευρώπη και την Ανατολική Ασία, υπό την αμερικανική ηγεσία. Αυτή είναι η ιδέα

αυτού που μερικές φορές ονομάζεται «φιλελεύθερη τάξη πραγμάτων». Όμως ο Τραμπ πιστεύει ότι αυτή η τάξη έχει στην πραγματικότητα λειτουργήσει ενάντια στα συμφέροντα του αμερικανικού καπιταλισμού. Και έτσι προσπαθεί να βάλει στη θέση της αυτό που ονομάζω ληστρικό ιμπεριαλισμό.

Πόλεμοι

Κι έτσι ο Τραμπ, αντί να σταματήσει τους λεγόμενους «αέναους πολέμους» των ΗΠΑ ξεκίνησε μια σειρά από πολέμους, ή παρ' ολίγον πολέμους. Και η πρώτη μεγάλη κίνηση, η μεγάλη επιτυχία ας πούμε, ήταν η απαγωγή του Προέδρου της Βενεζουέλας από τον αμερικανικό στρατό. Και ήταν η επιτυχία εκεί που τον ενθάρρυνε να παρασυρθεί στο σχέδιο του Νετανιάχου για την έναρξη ενός πολέμου από τις ΗΠΑ και το Ισραήλ εναντίον του Ιράν. Και αυτό αντανακλούσε τη στρατηγική του Νετανιάχου, να χρησιμοποιήσει ακραία βία και τη στρατιωτική ισχύ του Ισραήλ για να συντρίψει όλους τους αντιπάλους του Ισραήλ στη Μέση Ανατολή και να εδραιώσει το Ισραήλ ως την κυρίαρχη δύναμη στην περιοχή.

Το κύριο εμπόδιο σε αυτό ήταν το καθεστώς της Ισλαμικής Δημοκρατίας στο Ιράν. Έτσι, ο Νετανιάχου έπεισε τον Τραμπ να τον ακολουθήσει στην επίθεση κατά του Ιράν. Αλλά ο Τραμπ ήθελε επίσης να επιτεθεί στο Ιράν επειδή ένας από τους πιο ξεκάθαρους στόχους του είναι να αυ-

ξήσει τον έλεγχο των ΗΠΑ πάνω στις ροές πετρελαίου και φυσικού αερίου παγκοσμίως. Όλο αυτό το σχέδιο απέτυχε. Σε αυτή τη φάση βλέπουμε τις διαπραγματεύσεις που εξελίσσονται. Όμως, ακόμα κι αν δούμε έναν νέο γύρο επιθέσεων στο Ιράν αυτό δεν πρόκειται να αλλάξει την κατάσταση, δηλαδή την ήττα των ΗΠΑ και του Ισραήλ σε αυτόν τον πόλεμο.

Η άνοδος της Κίνας είναι σύμπτωμα μιας ευρύτερης διαδικασίας μετατόπισης της οικονομικής και στρατιωτικής ισχύος. Το Ιράν είναι ένα παράδειγμα αυτής της μετατόπισης. Είναι μια αρκετά εκβιομηχανισμένη οικονομία. Παράγει περισσότερους μηχανικούς κάθε χρόνο από ό,τι οι Ηνωμένες Πολιτείες. Δεν είναι κάποια πρωτόγονη κοινωνία που τα ισραηλινά και αμερικανικά βομβαρδιστικά και τα τανκς μπορούν απλώς να ισοπεδώσουν. Και με τη μαζική παραγωγή ντρόουνς βρίσκεται στην αιχμή της επανάστασης στη στρατιωτική τεχνολογία που βλέπουμε να εξελίσσεται για παράδειγμα στον πόλεμο στην Ουκρανία.

Το καθεστώς του Ιράν είναι αντεπαναστατικό, προέκυψε από τη συντριβή της λαϊκής και εργατικής επανάστασης του 1979. Ωστόσο αυτό το καθεστώς διαμορφώθηκε μέσα από τις εμπειρίες της επανάστασης και του πολέμου και η ιδεολογία έχει πολύ σημαντικό ρόλο στη λειτουργία του. Γι' αυτό δεν κατέρρευσε από τα αμερικανικά και ισραηλινά πλήγματα και αντεπιτέθηκε. Έτσι ο Τραμπ βρί-

σκεται σε αδιέξοδο, δεν θέλει να αποδεχτεί την ήττα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού αλλά την ίδια στιγμή αν ξεκινήσει ξανά τον πόλεμο θα δει περισσότερες επιθέσεις σε αμερικανικές βάσεις και στις χώρες του Κόλπου.

Κρίση

Ο Τραμπ συνάντησε τον Σι Τζιπίνγκ στην Κίνα και στην ουσία τον ικέτευσε να παρέμβει για να τον βγάλει από το αδιέξοδο και να ανοίξουν τα Στενά του Ορμούζ. Και ουσιαστικά ο Σι του απάντησε «ωραία Ντόναλντ, τίποτα δεν είναι τσάμπα, θες βοήθεια, εγώ θέλω τη Ταϊβάν, οπότε μην τους πουλήσεις οπλικά συστήματα». Την κρίση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού τη βλέπουμε σε πολλά επίπεδα. Για παράδειγμα, οι υπόλοιπες δυτικές κυβερνήσεις, όπως κι η Κίνα, δεν είναι ιδιαίτερα πρόθυμες να ξελασπώσουν τον Τραμπ.

Οι μοναρχίες του Κόλπου, παραδοσιακοί σύμμαχοι των ΗΠΑ, τώρα έχουν αρχίσει να ψάχνουν αλλού για προστασία. Τα ΗΑΕ προς το Ισραήλ, η Σ. Αραβία σε συμμαχίες με το Πακιστάν ή την Τουρκία. Τι θα συμβεί αν ξεσπάσει πόλεμος ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Κίνα; Οι αμερικανικές βάσεις στην Ασία θα ισοπεδωθούν. Κι έτσι βλέπουμε ξαφνικά τη Νότιο Κορέα να κρατάει αποστάσεις από τις ΗΠΑ και να είναι πολύ θυμωμένη με τον Νετανιάχου.

Τι σημαίνουν όλα αυτά για τη ριζοσπαστική και επαναστατική Αριστε-

ρά; Χρειάζεται να επανέλθουμε στη διαπίστωση ότι ο ιμπεριαλισμός είναι ένα σύστημα κρατών που ανταγωνίζονται μεταξύ τους για να καταπιέζονται και να εκμεταλλεύονται εμάς. Γι' αυτό δεν πρέπει να τρέφουμε καμιά αυταπάτη, η Κίνα είναι επίσης μια ιμπεριαλιστική δύναμη. Το κινέζικο κράτος δεν επιβάλλει τις θελήσεις του μόνο στους εργάτες στη χώρα αλλά και σε λαούς και κυβερνήσεις σε άλλα σημεία του κόσμου. Μπορεί να μην το κάνει με τον ωμό και αλαζονικό τρόπο που το κάνουν οι ΗΠΑ αλλά δεν παύει να είναι ο νο2 ιμπεριαλιστής.

Υπάρχει ένα σχετικά ισχυρό ρεύμα στην Αριστερά που λέει ότι είμαστε ενάντια στις ΗΠΑ και αυτό σημαίνει ότι στηρίζουμε ένα προοδευτικό μπλοκ (Κίνα, Ρωσία, τώρα και Ιράν) που λειτουργεί ως αντίβαρο στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Απορρίπτουμε αυτή τη προσέγγιση γιατί επιμένουμε ότι η διαχωριστική γραμμή παγκόσμια είναι η τάξη, η ταξική πάλη, και όχι το έθνος.

Βασιζόμαστε στη κληρονομιά του Λένιν και της Ρόζας Λούξεμπουργκ στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο με την εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους λαούς ενάντια σε όλες τις άρχουσες τάξεις. Καλωσορίζουμε την ήττα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και του Ισραήλ, όχι γιατί θεωρούμε ότι το καθεστώς του Ιράν είναι πιο προοδευτικό αλλά επειδή αυτή η ήττα εξασθενίζει τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και ανοίγει νέες δυνατότητες για την αλλαγή από τα κάτω.

Και σε αυτό έγκειται η σημασία του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Τόσο από άποψη της μαζικής κλίμακας του, το περασμένο σαββατοκύριακο εκατοντάδες χιλιάδες διαδήλωσαν στο Λονδίνο ρίχνοντας ένα χαστούκι στο βρετανικό κράτος και την κυβέρνηση που κατηγορεί το κίνημα σαν αντισιμητικό. Αλλά και γιατί αποκαλύπτει το πρόσωπο του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού. Η ρωσική και κινεζική κυβέρνηση ρίχνουν κροκοδείλια δάκρυα αλλά δεν έχουν σηκώσει το δαχτυλάκι τους για την Παλαιστίνη. Και τρίτον για τη ριζοσπαστικοποίηση και την ταξική διάσταση που αποκτάει αυτό το κίνημα, ιδιαίτερα με τις απεργίες του φθινοπώρου σε Ιταλία και εδώ, είμαστε υπερήφανοι για τον ρόλο των συντρόφων του ΣΕΚ σε αυτή την προσπάθεια. Η συγχώνευση του αντιπολεμικού κινήματος με τους εργατικούς αγώνες ενάντια στο κεφάλαιο είναι ο δρόμος για ένα κίνημα που θα ανατρέψει αυτό το σάπιο σύστημα.

Άλεξ Καλλίνικος

• Από την ομιλία του στο φεστιβάλ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2026 στο Πάντειο.

ΚΥΨΕΛΗ

Βιβλιοπωλείο Μετεωρίτης, 7.30μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6,
Τι φέρνει η Τεχνητή νοημοσύνη;
Ομιλήτης: Δημήτρης Τσώλης
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Υποκλοπές, παρακράτος και δικαιοσύνη
Ομιλήτης: Γιώργος Μαρταλέας
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6
Ο Μάρξ το κέρδος και οι κρίσεις
Ομιλήτης: Γιάννης Μακαρόνας

ΠΑΤΗΣΙΑ

Σινέ Ατενέ, 7.30μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
Κούβα, από την επανάσταση στο σήμερα
Ομιλήτρια: Λη Κόβενι
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Pride και ο αγώνας για την απελευθέρωση των ΛΟΑΤΚΙ+
Ομιλήτρια: Αντριάννα Μπιλλα

ΓΑΛΑΤΣΙ

Γραφεία Γ΄ ΕΛΜΕ Γκράβα
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
Στη φυλακή οι δολοφόνοι της Πύλου
Ομιλήτης: Στέλιος Τζομπανάκης
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Η πάλη ενάντια σε σεξισμό, ομοφοβία και τρανσφοβία
Ομιλήτρια: Σοφία Γαρμπή
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6
Αντίσταση: η επανάσταση που χάθηκε
Ομιλήτης: Γιώργος Πίττας
• ΤΕΤΑΡΤΗ 24/6
Κλιματική κρίση. ΣΤΟΠ στις εξορύξεις, εργατικός έλεγχος στην πράσινη μετάβαση
Ομιλήτρια: Κατερίνα Παπαδούλη

ΚΥΖΗ

Καφενείο Ραγκαβή 53, 7μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
Κούβα, από την επανάσταση στο σήμερα
Ομιλήτρια: Αντωνία Φιλίππου
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Η ανακαπιταλιστική απάντηση στην κρίση στέγης
Ομιλήτης: Δημήτρης Ζωτος
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6
Τέχνη και Επανάσταση
Ομιλήτης: Ορέστης Ηλίας

ΕΞΑΡΧΕΙΑ

Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο, 7.30μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
Κούβα: από την επανάσταση στο σήμερα
Ομιλήτρια: Βαρβάρα Παπαγιώτη
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Ομοφυλοφιλία, σεξουαλικότητα και απελευθέρωση
Ομιλήτης: Ντίνος Μπουντζίκας
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6
Στη φυλακή οι δολοφόνοι της Πύλου
Ομιλήτρια: Ειρήνη Ζιάκα

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ

Καφέ Βραύλινα 7μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
1936, χρονιά των επαναστάσεων
Ομιλήτρια: Μαρία Φωτεινού
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Τι φέρνει η Τεχνητή νοημοσύνη;
Ομιλήτης: Αλέξανδρος Κοροβέσης
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6
Ρόζα Λούξεμπουργκ – Μεταρρύθμιση ή επανάσταση
Ομιλήτρια: Δέσποινα Ζούλια

ΚΑΛΛΙΘΕΑ

Καφέ ΖΑΤΟΠΕΚ, Π. Τσαλδάρη και Σιβτανίδου, 7μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
Ούτε στην Καλλιθέα, ούτε πουθενά, η μάχη ενάντια στην τρανσφοβία
Ομιλήτρια: Αργυρή Ερώτοκρίτου, Κώστας Καραγιάννης
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Κούβα, από την επανάσταση στο σήμερα
Ομιλήτης: Ραφαήλ Καστρίτσος
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6
Ρόζα Λούξεμπουργκ, Μεταρρύθμιση ή επανάσταση
Ομιλήτρια: Ζανέτα Λυσικάτου

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Καφέ Τρίκυκλο 7μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6,
Γκράμσι, η επαναστατική κριτική στον σε-χταρισμό
Ομιλήτης: Θανάσης Λυμπερόπουλος
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Κούβα, από την επανάσταση στο σήμερα
Ομιλήτης: Κοσμάς Ραυτόπουλος
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6
Μάρξ, Χέγκελ και διαλεκτική
Ομιλήτης: Κωνσταντίνος Δανακτής

Μαρξιστικά Φόρουμ

ΚΟΛΩΝΟΣ-ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ

Καφέ Πλάτωνας, Ακαδημία Πλάτωνα 6.30μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
Κούβα, από την επανάσταση στο σήμερα
Ομιλήτρια: Αθανασία Συμψηρή
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
1936, χρονιά των επαναστάσεων
Ομιλήτης: Αλέξανδρος Μαρτζούκος
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6
Γκράμσι, η επαναστατική κριτική στον σε-χταρισμό
Ομιλήτης: Αλέξανδρος Παπαϊωάννου

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ

Καφέ Μύρτιλο (πάрко ΚΑΠΑΨ), 7μμ
• ΠΕΜΠΤΗ 4/6
Παγκόσμια οικονομία, πορεία προς το αδια-νόητο
Ομιλήτης: Χρήστος Μαραντος
• ΠΕΜΠΤΗ 11/6
Τι φέρνει η τεχνητή νοημοσύνη
Ομιλήτης: Βαούλης Μαραντος
• ΠΕΜΠΤΗ 18/6
1936: η χρονιά των επαναστάσεων
Ομιλήτης: Βαούλης Κалаμπόγιας

ΘΗΣΕΙΟ

Συνεργατικό καφενείο Περιβολάκι, 8μμ
• ΠΕΜΠΤΗ 4/6
Κρατικός Καπιταλισμός στην Ρωσία. Οδή-γησε ο Λένιν στον Σταλιν;
Ομιλήτης: Νεκτάριος Σουμπασης
• ΠΕΜΠΤΗ 11/6
Κούβα, από την επανάσταση στο σήμερα
Ομιλήτης: Νεκτάριος Δαργάκης
• ΠΕΜΠΤΗ 18/6
Γυναίκες και πόλεμος: επαναστατική παρά-δοση αντίσταση κι απελευθέρωσης
Ομιλήτρια: Ελεάννα Τσώλη

ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ

Fahrenheit 451 βιβλιοκαφέ, 7μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
1936, η χρονιά των επαναστάσεων
Ομιλήτης: Γιάννης Μπαρούτσας
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Η πάλη ενάντια στην Τρανσφοβία
Ομιλήτης: Χάρης Χριστόπουλος
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6,
Παγκόσμια οικονομία, πορεία προς το αδια-νόητο
Ομιλήτης: Μάνος Νικολάου

ΒΥΡΩΝΑΣ

Φίφτυ Γαστροκαφέ, 7.30μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
Αλληλεγγύη στην Κούβα
Ομιλήτης: Γιώργος Παπαγγελής
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Ομοφυλοφιλία, σεξουαλικότητα και απελευ-θέρωση
Ομιλήτρια: Κατερίνα Σεβαστακη
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6
Στη φυλακή οι δολοφόνοι της Πύλου
Ομιλήτης: Μαρία Χαρχαρίδου

ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ

• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6, Σύλλογος Ιμβρίων, 8μμ
Κρίση στέγης, η εργατική απάντηση
Ομιλήτης: Γεράσιμος Γεωργάτος
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6, 8μμ
Πλατεία Καρύλου
Αλληλεγγύη στην Κούβα
Ομιλήτης: Δημήτρης Δασκαλάκης
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6, 8μμ
Πλατεία Καρύλου
Ο Ένγκελς και το πέρασμα από τον πύθοκο στον άνθρωπο
Ομιλήτρια: Κατερίνα Σεβαστάκη

ΕΛΛΗΝΙΚΟ

Καφενείο πλατείας Σουρμένων, 7.30μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
Αλληλεγγύη στην Κούβα
Ομιλήτης: Ιάσοντας Παπαδάτος
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Παγκόσμια οικονομία, πορεία προς το αδια-νόητο
Ομιλήτης: Στέφανος Κοροβέσης
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6
Γυναίκες και πόλεμος: επαναστατική παρά-δοση αντίσταση κι απελευθέρωση
Ομιλήτριες: Αναστασία Πουλουτίδου, Λίλυ Αλτόμπαχ

ΠΑΓΚΡΑΤΙ

Sloth cafe, 8.30μμ
• ΠΕΜΠΤΗ 4/6
Κρίση στέγης, η εργατική απάντηση
Ομιλήτρια: Φωτεινή Συμψηρή
• ΠΕΜΠΤΗ 11/6
Γκράμσι, η επαναστατική κριτική στον σε-χταρισμό
Ομιλήτης: Λέανδρος Μπόλαρης
• ΠΕΜΠΤΗ 18/6

Γυναίκες και πόλεμος: επαναστατική παρά-δοση αντίσταση κι απελευθέρωσης
Ομιλήτρια: Νεφέλη Καρυώτη

ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Sweet Home, 7.30μμ
• ΠΕΜΠΤΗ 4/6
Γκράμσι, η επαναστατική κριτική στον σε-χταρισμό
Ομιλήτρια: Μαριάννα Σπυριδάκη
• ΠΕΜΠΤΗ 11/6
Αλληλεγγύη στην Κούβα
Ομιλήτης: Μηνάς Χρονόπουλος

ΙΛΙΟΝ

Πλατεία Ιλίου καφέ Family 7.30μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
Κούβα, από την Επανάσταση στο σήμερα
Ομιλήτης: Γιάννης Μανωλάτος
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
1936, η χρονιά των επαναστάσεων
Ομιλήτης: Μιχάλης Βερβέρης
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6
Διαρκής Επανάσταση
Ομιλήτης: Βασίλης Καταραχιάς

ΑΙΓΑΛΕΩ

ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6, Μέρεες Ραδιοφώνου 6.30μμ
1936, η χρονιά των επαναστάσεων
Ομιλήτρια: Λίλιαν Μπουρίτη

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ

«Γρηγόρης» Πετρουπόλεως, 7.30μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
Γυναίκες και πόλεμος: επαναστατική παρά-δοση αντίσταση κι απελευθέρωσης
Ομιλήτρια: Κατερίνα Πατρικίου
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
1936, η χρονιά των επαναστάσεων
Ομιλήτης: Σπύρος Γεωργακόπουλος

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Πλατεία Δημορχείου, πέταλο, 7μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
Κούβα, από την Επανάσταση στο σήμερα
Ομιλήτης: Κώστας Πολυδώρος
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6,
Γυναίκες και πόλεμος: επαναστατική παρά-δοση αντίσταση κι απελευθέρωσης
Ομιλήτρια: Νίκη Παπαδοπούλου
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6
1936, η χρονιά των επαναστάσεων
Ομιλήτρια: Λίλιαν Μπουρίτη
• ΤΕΤΑΡΤΗ 24/6
Διαρκής Επανάσταση
Ομιλήτης: Παντελής Γαβριηλίδης

ΜΑΡΟΥΣΙ

Καφέ Σπίρτο, Πλατεία Ηρώων, 7.30 μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
Αλληλεγγύη στην Κούβα
Ομιλήτης: Νάσος Θεοδώριδης
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Pride: Ανώμαλο είναι το σύστημα
Ομιλήτρια: Χαρίτα Μήνη

Ν. ΙΩΝΙΑ-ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6, Νισύρου και Πάτμου,7μμ
Τρία χρόνια από το έγκλημα στην Πύλο
Ομιλήτης: Άγγελος Μιχαηλίδης

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6,
Καφέ Host, Κεντρική πλατεία, 8μμ
Πώς χάθηκε η Ρώσικη Επανάσταση
Ομιλήτης: Γιώργος Ράγκος

ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ-ΧΑΛΑΝΔΡΙ

Δημορχείο Αγ. Παρασκευής, 7.30 μμ
• ΠΕΜΠΤΗ 4/6
Ρόζα Λούξεμπουργκ: Μεταρρύθμιση ή Επα-νάσταση
Ομιλήτης: Σταμάτης Χατζηδήμου
• ΠΕΜΠΤΗ 11/6
Pride: Ανώμαλο είναι το σύστημα
Ομιλήτρια: Τζωρτζίνα Πράττη

ΝΙΚΑΙΑ-ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ

Δημορχείο Νίκαιας, 7μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
Κούβα, από την επανάσταση στο σήμερα
Ομιλήτρια: Κατερίνα Θωίδου
• ΠΕΜΠΤΗ 11/6
Πύλος, Χίος, Σύνορα ανοιχτά
Ομιλήτης: Μάνος Καρτέρης

ΠΕΙΡΑΙΑΣ

Καφέ Τζιμάνη, Ζωσιμάδων 42, 7μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
Γυναίκες και πόλεμος: επαναστατική παρά-δοση αντίσταση κι απελευθέρωσης
Ομιλήτρια: Δάφνη Νευγετίδου

• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Κούβα, από την επανάσταση στο σήμερα
Ομιλήτρια: Πέγκυ Γαλάκου

ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ

Δημορχείο Κερατσινίου, 7μμ
• ΠΕΜΠΤΗ 4/6
Κούβα, από την επανάσταση στο σήμερα
Ομιλήτης: Παντελής Παναγιωτακόπουλος
• ΠΕΜΠΤΗ 11/6
Πύλος, Χίος, Σύνορα ανοιχτά
Ομιλήτρια: Ανύσια Τζονιού

Θεσσαλονίκη

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ

Καφέ Πέτρος, 8.30μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6
Παγκόσμια οικονομία, πορεία προς το αδια-νόητο
Ομιλήτης: Νίκος Χατζάρας
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Στη φυλακή οι δολοφόνοι της Πύλου
Ομιλήτρια: Κατερίνα Αβραμίδου
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6
Αλληλεγγύη στην Κούβα
Ομιλήτρια: Ιωάννα Κουμεντάκη
• ΤΕΤΑΡΤΗ 24/6
Γυναίκες και πόλεμος: επαναστατική παρά-δοση αντίσταση κι απελευθέρωσης
Ομιλήτρια: Χριστίνα Σαβρανάκη

ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ

• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6, καφέ Ποέτα, 8.30μμ
Για ποια Αριστερά παλεύουμε
Ομιλήτης: Αντώνης Καραλίδης
• ΠΕΜΠΤΗ 11/6,
Θεατράκι Εργατικού Κέντρου, 8μμ
Στη φυλακή οι δολοφόνοι της Πύλου
Ομιλήτης: Ευκλείδης Μακρογλου

ΧΑΡΙΛΑΟΥ

ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6, καφέ Μικρού 6, 7μμ
Παγκόσμια οικονομία, πορεία προς το αδια-νόητο
Ομιλήτης: Μανώλης Μανουσαρίδης

ΤΟΥΜΠΑ

• ΠΕΜΠΤΗ 4/6, καφέ Teedy Boys 7.30μμ
Αλληλεγγύη στην Κούβα
Ομιλήτρια: Χρύσα Καλογεράκη
• ΠΕΜΠΤΗ 11/6,
πάρκο Νίκου Παπάζογλου, 7.30μμ
Στη φυλακή οι δολοφόνοι της Πύλου
Ομιλήτρια: Δημήτρα Κομνιανού

ΚΑΜΑΡΑ

ΠΕΜΠΤΗ 4/6, καφέ Γιάφκα, 7μμ
Για ποια Αριστερά παλεύουμε
Ομιλήτης: Τάσος Τσιούνης

ΒΟΛΟΣ

Θόλος, 7.30μμ
• ΠΕΜΠΤΗ 4/6
Κούβα, από την επανάσταση στο σήμερα
Ομιλήτης: Σταύρος Ευσταθίου
• ΠΕΜΠΤΗ 11/6
Στη φυλακή οι δολοφόνοι της Πύλου
Ομιλήτης: Δημήτρης Στεφανάκης

ΠΑΤΡΑ

καφέ Aberto, Ρ. Φεραίου 48, 6.30μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Στη φυλακή οι δολοφόνοι της Πύλου
Ομιλήτης: Γιώργος Πελεκουδάς
• ΤΕΤΑΡΤΗ 17/6
Κούβα, από την Επανάσταση στο σήμερα
Ομιλήτης: Γιάννης Αγγελόπουλος
• ΤΕΤΑΡΤΗ 24/6
Για να τελειώνουμε με την κυβέρνηση των εγκλημάτων. Χτίζουμε Αριστερά της Ανα-τροπής
Ομιλήτης: Γιώργος Πελεκούδας

ΠΑΝΝΕΝΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6, καφέ Νέον 6.30μμ
Πύλος, Χίος, Σύνορα ανοιχτά
Ομιλήτρια: Ευαγγελία Κώστα

ΞΑΝΘΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6, 7.30μμ καφέ Φίλοιστρον
Αλληλεγγύη στη Κούβα
Ομιλήτης: Μηλιαζήμ Τζεμαλί

ΧΑΝΙΑ

Καφέ Μίνως, 5.30μμ
• ΠΕΜΠΤΗ 4/6
Στη φυλακή οι δολοφόνοι της Πύλου
Ομιλήτης: Ειρηναίος Μαρακής
• ΠΕΜΠΤΗ 11/6
Αλληλεγγύη στη Κούβα
Ομιλήτης: Χρήστος Κιούπτης
ΡΕΘΥΜΝΟ
Καφέ Δημοτικός Κήπος, 7.30μμ
• ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6,
Ενάντια στην τρανσφοβία και τον σεξισμό
Ομιλήτρια: Ειρήνη Τσούτσουρα
• ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6
Στη φυλακή οι δολοφόνοι της Πύλου
Ομιλήτρια: Βάσω Λίππτα

Εξορμήσεις

ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6

Ν. ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΗΣΑΠ 6.30μμ

ΠΕΜΠΤΗ 4/6

ΠΑΤΡΑ Πλ.Όλγας 7μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5/6

ΜΑΡΟΥΣΙ Πεζόδρομος Ερμού 7μμ
ΝΙΚΑΙΑ Μετρό 5.30μμ
ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ Πλ. Λαού, Ταμπούρια 7μμ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ
πλατεία Ελευθερίας 6μμ
ΑΝΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΗΣΑΠ 7μμ
ΚΑΤΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΗΣΑΠ 7μμ
ΑΙΓΑΛΕΩ Μετρό 7μμ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ πεζόδρομος, “Κελάρι” 7μμ
ΙΛΙΟΝ Πλ. Γεννηματά 7μμ
ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ Πλατεία Ηρώ 7μμ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ πλατεία Γαρδένιας 7μμ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Παπαναστασίου με Μαρτίου 7μμ
ΒΟΛΟΣ Πλ. Αγ. Νικολάου 7μμ
ΡΕΘΥΜΝΟ
Μεγάλη πόρτα-Πηγάδι 7μμ

ΣΑΒΒΑΤΟ 6/6

ΕΞΑΡΧΕΙΑ Λαϊκή Καλλιδρομίου 12μες
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ
Λαϊκή Πανόρμου 12μες
ΚΥΖΗ πλατεία Γκύζη 12μες
ΚΥΨΕΛΗ
Πλ. Κυψέλης Γερμανός 11πμ
ΠΑΤΗΣΙΑ
Λαϊκή Αγ.Παντελεήμονα 12μες
ΓΑΛΑΤΣΙ Γαλασίου και Βείκου 12μες
ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ Λαϊκή 12μες
ΚΑΛΛΙΘΕΑ Μαντζαργιωτάκη και Θησέως 12μες
ΑΓ.ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Έβερεστ, Αγ.Ιωάννου 12μεσ
Ν. ΙΩΝΙΑ Λ. Ηρακλείου (απέναντι Πνευματικό Κέντρο) 11πμ
ΧΑΛΑΝΔΡΙ Πλ.Δούρου 12μεσ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ Σωτήρος 11πμ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ Μ. Αλεξάνδρου 12μες
ΠΑΓΚΡΑΤΙ Hondos Center 12μεσ
Ν.ΣΜΥΡΝΗ Πλ. Ν.Σμύρνης 12μεσ
ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ
πλατεία Εθνικής Αντίστασης 6.30μμ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ Λαϊκή 11πμ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ
Λαϊκή Ευροκρήνης 10.30πμ
ΚΑΜΑΡΑ
Σβώλος με Γούναρη 11.30πμ
ΛΑΜΠΡΑΚΗ
Άγαλμα Λαμπράκη 11.30πμ
ΤΟΥΜΠΑ
πάρκο Νίκος Παπάζογλου 11πμ
ΞΑΝΘΗ Πλατεία 12μεσ
ΧΑΝΙΑ Πλ. Αγοράς 11πμ
ΓΙΑΝΝΕΝΑ Περιφέρεια 11.30πμ

εργαπκη αλληλεγγυη

Βδομαδιατική Εφημερίδα εκδίδεται από το ΣΕΚ
Ιδιοκτήτης: Αναστασιάδης Αναστάσιος του Βασιλείου, Φειδίου 14, 106 78 Αθήνα
Εκδότης: Αναστασιάδης Αναστάσιος
Διευθυντής: Γκαργκάνας Παναγιώτης, Αναξαγόρα 14Α, 10552 Αθήνα τηλ. 210 5241001
Σύνταξη: Λένα Βερδέ, Σοφία Γαρμπή, Σωτήρης Κοντογιάννης, Νίκος Λούντος, Στέλιος Μιχαηλίδης, Λέανδρος Μπόλαρης, Γιώργος Πίττας
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση: Γ. Κούβαρης
Εκτύπωση: News Press Hold, παρ. Ορφέως 13, 194 00 Κορωπί
Γραφεία: Αναξαγόρα 14Α, 105 52 Ομόνοια
e-mail: ergatikiki@gmail.com
τηλ.: 210 5241001, Κωδικός ΕΛΤΑ 217856

Στις 25 Μάη του 1976 χιλιάδες εργάτες και εργάτριες συγκρούστηκαν για ώρες σε όλο το κέντρο της Αθήνας με τα ΜΑΤ και τις «Αύρες» της κυβέρνησης της ΝΔ με πρωθυπουργό τον «εθνάρχη» της Δεξιάς, τον γέρο Καραμανλή. Ήταν μια από τις κορυφαίες μάχες του εργατικού κινήματος της Μεταπολίτευσης που αξίζει να τη θυμηθούμε σήμερα στη συζήτηση για το πώς μπορούμε να ανατρέψουμε την κυβέρνηση της ΝΔ και την προοπτική που θα ανοίξει.

Επιφανειακά, το 1976 η κυβέρνηση της ΝΔ έμοιαζε ακλόνητη. Στις εκλογές του Νοέμβρη του 1974 είχε πάρει το 54%. Όμως, αυτός ο «θρίαμβος» δεν σταμάτησε το εργατικό κίνημα που έπαιρνε φόρα για να συγκρουστεί.

Μια νέα εργατική τάξη είχε έρθει να δουλέψει στα εργοστάσια και στις υπηρεσίες στα τέλη της δεκαετίας του '60. Κουβαλούσε τον ριζοσπαστισμό της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, την οργή ενάντια στη χούντα και το σύστημα που στηριζε. Στις συνθήκες της μεταπολίτευσης το αίτημα για αποχουντοποίηση και δημοκρατικά δικαιώματα περνάει μέσα στα εργοστάσια στον αγώνα για αυξήσεις και συνδικαλισμό.

Η πρώτη τέτοια απεργία ήταν στο εργοστάσιο της Νάσιοναλ Καν στην Ελευσίνα στις αρχές Οκτώβρη του 1974 με πρωτοβουλία της εργοστασιακής επιτροπής που είχε συγκροτηθεί. Είναι επίσης η πρώτη απεργία που μετανάστες (Πακιστανοί) και ντόπιοι εργατες/ριες παλεύουν μαζί.

Τη Νάσιοναλ Καν ακολούθησαν οι τεχνικοί Τύπου, η ΗΒΗ, η Ολυμπιακή, η ΙΤΤ, η Πεσινέ, οι μεταλλωρύχοι του Μποδοσάκη, τα Ναυπηγεία της Ελευσίνας, οι έκτακτοι του ΟΠΑΠ, οι γιατροί του ΚΑΤ. Το 1975, στη μάχη μπαίνουν πλέον όλα τα μεγάλα εργοστάσια που γίνονται κάστρα του απεργιακού αγώνα: Βιαμάξ, Βιοχάλκο, όλα τα Ναυπηγεία, όλα τα Ορυχεία, Πίτσος, Εσκιμό, Ιζόλα, Τριαντέξ, Τρικοπί, Φούλγκορ, Βιοχρώμ, ΕΤΜΑ, Λαδόπουλος –ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό. Οι απεργοί οργανώνονται στις εργοστασιακές επιτροπές βάσης, οργανώνουν απεργιακές φρουρές και πολλές φορές έρχονται αντιμέτωποι όχι μόνο με τους απεργοσπαστές, αλλά και τους μπάτσους.

Το κίνημα περνάει από το ένα εργοστάσιο στο άλλο αγκαλιάζοντας ολόκληρους τους κλάδους αιχμής: Κλωστοϋφαντουργία, ηλεκτρικές συσκευές, ναυπηγεία, αμαξώματα, οικοδομές. Οι μαίες και οι νοσοκόμες που δουλεύουν στις κλινικές (ΕΣΥ βέβαια δεν υπήρχε) κατεβαίνουν στους δρόμους, οι τηλεφωνήτριες του ΟΤΕ ξεκινάνε απεργίες. Ο αέρας του ξεσηκωμού φτάνει παντού. Στη Βραζιλία, ναυτικοί καταλαμβάνουν το πλοίο «Αιόλιαν Γουίντ» και κρεμάνε στη γέφυρα το πανό «νόμος είναι το δίκιο του εργάτη». Το 1976, στο αποκορύφωμα αυτού του κινήματος έγιναν 575 απεργίες με 294.000 απεργούς.

Η κυβέρνηση και η άρχουσα τάξη συνολικά ανησυχούσαν και τρομάζανε από αυτή την εξέλιξη. Ήδη από τον Ιούνη του 1975 ο **Λάσκαρης**, υπουργός Εργασίας -που έμεινε διάσημος για τη μετέπειτα δήλωσή του «καταργήσαμε την πάλη των τάξεων»- φοβέριζε: «η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να πατάξει κάθε αναρχική εκδήλωση και να προασπίσει τα συμφέροντα της Δημοκρατίας και της Χώρας και θα το πράξει αν οι εξτρεμιστές συνεχίσουν τις προκλήσεις τους». Και λίγες μέρες μετά ο ίδιος ο Καραμανλής μίλησε στην Κ.Ο της ΝΔ για «αναρχικές απεργίες».

25 Μάη 1976, Γενική απεργία ενάντια στον ν.330

«Νόμος είναι το δίκιο του εργάτη»

Οι απεργοί της χαρτοποιίας ΜΕΛ που το φθινόπωρο του 1975 έφτιαξαν σωματείο, κατέλαβαν το εργοστάσιο και κατέβηκαν στην Αθήνα με το σύνθημα «νόμος είναι το δίκιο του εργάτη» ήταν προφανώς ενσάρκωση των «εξτρεμιστών». Η άρχουσα τάξη έβλεπε τι γινόταν στην Πορτογαλία της Επανάστασης των Γαρυφάλλων, το συγκλονιστικό εργατικό κίνημα που γκρέμιζε την δικτατορία.

Συγκεντρωτικό χτύπημα

Η κλιμάκωση της καταστολής, με την αστυνομία και τις απολύσεις ήταν η μια απάντηση σε αυτή την κατάσταση. Όμως χρειαζόταν και ένα πιο συγκεντρωτικό χτύπημα. Αυτός ήταν ο αντεργατικός νόμος 330 περί «εργατικών οργανώσεων και συνδικαλιστικών ελευθεριών».

Στις αρχές του Μάρτη του 1976 ο ΣΕΒ ζήτησε με συνέντευξη Τύπου τη λήψη μέτρων, και στο υπουργικό συμβούλιο της κυβέρνησης του γέρου Καραμανλή που έγινε τέσσερις μέρες μετά, αποφασίστηκε η κυβερνητική επίθεση που μεταφράστηκε στον 330 και άλλους νόμους μετά από αυτόν. Στα πρακτικά, είναι χαρακτηριστική η πρώτη φράση του Καραμανλή: «Όπως γνωρίζετε, Κύριοι, το θέμα το οποίον τελευταίως μας απασχολεί έντονα είναι το θέμα των απεργιών. Είναι ένα φαινόμενο δυσάρεστον, που ημπορεί να εξελιχθεί κατά τρόπον επικίνδυνον, εάν δεν εύρωμε τους καταλήλους τρόπους να το αναχαϊσίωμεν ...πρέπει να δαμάσωμεν τις απεργίες».

Ο νόμος 330 περιόριζε δραστικά το δικαίωμα στην απεργία, νομιμοποιούσε την ανταπεργία (λοκ άουτ) και τη συγκρότηση απεργοσπα-

στικών μηχανισμών. Απαγόρευε την «πολιτική απεργία», τις απεργίες αλληλεγγύης, αλλά και κάθε άλλη απεργιακή κινητοποίηση που δεν στρέφεται κατά του συγκεκριμένου εργοδότη και δεν περιορίζεται σε καθαρά μισθολογικά αιτήματα. Απαγορεύτηκαν οι απεργίες που δεν κηρύσσονταν «υπό του νομίμως συνεστημένου σωματείου» (αλλά από συνελεύσεις εργαζομένων) ή αποφασίζονταν με πλειοψηφία κάτω του 75%. Επιβλήθηκε υποχρεωτική οκταήμερη προειδοποίηση των απεργών προς τον εργοδότη, ποινικοποιήθηκε η «άσκησης επιρροής επί της συστάσεως σωματείου», αναζωογονήθηκε η μετεμφυλιακή νομοθεσία που επέτρεπε την απόλυση συνδικαλιστικών στελεχών για «απειθεία σε δικαιολογημένη εντολή του εργοδότη» ή «εξύβρισή» του.

Και τότε οι συνδικαλιστικές ηγεσίες καλούσαν σε αυτοσυγκράτηση και οικονομία δυνάμεων, μιας και οι συσχετισμοί -και τότε- ήταν «αρνητικοί». Αυτή ήταν η γραμμή των συνδικαλιστών και του ΚΚΕ και του ΚΚΕ εσωτερικού και του ΠΑΣΟΚ. Όμως, όταν ο νόμος κατατέθηκε στη Βουλή στις 24 Μάη δεν μπορούσαν παρά να κινηθούν. Κήρυξαν 48ωρη απεργία για εκείνη τη μέρα και την επόμενη.

Ήταν μια πανεργατική σεισμός. Υπολογίζεται ότι απέργησαν περίπου μισό εκατομμύριο εργάτες και εργάτριες. Μια συνέντευξη σε παλιότερο φύλο της Εργατικής Αλληλεγγύης περιγράφει τι έγινε τη δεύτερη μέρα της απεργίας:

«Η απεργιακή συγκέντρωση ήταν στο θέατρο Διάνα στην Ιπποκράτους. Είχε χιλιάδες κόσμο. Υπήρχε η κλασσική διαδικασία με συνδι-

καλιστές σαν κεντρικούς ομιλητές, βουλευτές της Αριστεράς που συμπαραστέκονταν κλπ. Από τα κάτω όμως γίνεται μεγάλη συζήτηση ότι δεν μπορούμε να περιοριστούμε σε αυτά, πρέπει να γίνει διαδήλωση. Από τα πάνω ανακοινώνεται η λήξη της συγκέντρωσης και τα συνήθη “βρισκόμαστε σε αγωνιστική ετοιμότητα” κλπ. Οι απεργοί όμως αρνήθηκαν να φύγουν και συγκρότησαν διαδήλωση στην Πανεπιστημίου με προορισμό το υπουργείο Εργασίας στην Πειραιώς.

Δεν ήταν μόνο οι οικοδόμοι. Οι συμπαραστάτες ήταν χιλιάδες. Αμέτρητοι εργατικοί χώροι που έβγαλαν απεργία και κατέβηκαν οργανωμένα με πορείες από τα εργοστάσια, αλλά και νεολαία, φοιτητές κλπ. Η αστυνομία δεν δίστασε να επιτεθεί άγρια στη διαδήλωση. Αύρες –τα τεθωρακισμένα οχήματα που είχαν τότε που πέταγαν δακρυγόνα και νερό– χημικά, ξύλο κλπ. Οι απεργοί όμως δεν διαλύθηκαν».

Συγκρούσεις

Όπως αναφέρει μια μελέτη για το εργατικό κίνημα της περιόδου: «Κατά τις συγκρούσεις, στις οποίες η αστυνομία εφορμούσε με τεθωρακισμένα, δολοφονήθηκε στη συμβολή των οδών Αιόλου και Σταδίου μια πλανόδια μικροπωλήτρια, η **Αναστασία Τσιβίκα**, από αύρα η οποία ανέβηκε στο πεζοδρόμιο. Αργότερα αναφέρθηκε ότι εννέα άτομα τραυματίστηκαν από σφαίρες. Εκατόν ενενήντα διαδηλωτές προσήχθησαν και 37 από αυτούς συνελήφθησαν και καταδικάστηκαν στις 29 Μαΐου».

Ο νόμος τελικά ψηφίστηκε. Η απόπειρα της ΝΔ και της άρχουσας τάξης να σταματήσει τις απεργίες ήταν σκληρή –χιλιάδες συνδικαλιστές της βάσης που πρωτοστατούσαν στους χώρους τους απολύθηκαν τα επόμενα χρόνια. Αλλά οι απεργίες κάθε άλλο παρά σταμάτησαν μετά το 1976. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι χαμένες ώρες εργασίας από απεργίες ακόμη και σε προεκλογική περίοδο το 1980 ήταν 20.494.744, τριπλάσιες από τις 6.145.000 του 1976, καθώς δίπλα σε αρκετά από τα εργοστάσια που συνεχίζουν τους αγώνες προστέθηκαν οι νοσοκομειακοί γιατροί στο ιδιωτικό ακόμη σύστημα Υγείας, οι τραπεζοϋπάλληλοι, οι εργαζόμενοι στις ΔΕΚΟ, οι εκπαιδευτικοί και άλλα κομμάτια του δημόσιου τομέα.

Ο νόμος 330 δεν πέτυχε να σταματήσει τις απεργίες, αλλά μπόρεσε να βάλει φρένο σε μεγάλο βαθμό στην οργάνωση των εργαζομένων από τα κάτω, στις εργοστασιακές επιτροπές, τις πρωτοβουλίες της βάσης. Και το πέτυχε αυτό χάρη στην στάση των κομμάτων της ρεφορμιστικής Αριστεράς. Με την ίδια λογική με την οποία αντιμετώπισαν την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 σαν ένα «τυχοδιωκτισμό» που θα εμπόδιζε την «ομαλή μετάβαση», οι ηγεσίες της κοινοβουλευτικής Αριστεράς τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης συνιστούσαν αυτοσυγκράτηση απέναντι στη Νέα Δημοκρατία.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ αναγκάστηκε τελικά να καταργήσει το ν.330 το 1982 κάτω από την πίεση του κινήματος της μεταπολίτευσης. Σήμερα η άρχουσα τάξη βάζει συστηματικά στο στόχαστρο τον συνδικαλισμό και την απεργία. Όμως, η εργατική τάξη έχει μεγαλύτερες εμπειρίες και δύναμη από το 1974-76. Μπορούμε να δυναμώσουμε τα συνδικάτα μας και τους αγώνες μας και να φτάσουμε ακόμα πιο μακριά από ό,τι τότε, να κάνουμε πράξη το σύνθημα «νόμος είναι το δίκιο του εργάτη».

Λεάνδρος Μπόλαρης

ΒΟΛΙΒΙΑ Ένας μήνας σύγκρουσης

Ένα μήνα πλέον έκλεισε η τεράστια σύγκρουση που εξελίσσεται στη Βολιβία. Πρόκειται για το μεγαλύτερο κύκλο αγώνων τις τελευταίες δεκαετίες στη χώρα. Οι αυτόχθονες αγροτικές κοινότητες της χώρας βρίσκονται στην πρώτη γραμμή των κινητοποιήσεων, απαιτούν την παραίτηση του προέδρου Πας και έχουν μπλοκάρει δεκάδες κομβικά σημεία στο οδικό δίκτυο, προκαλώντας παράλυση στην οικονομία.

Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν με αφορμή ένα νομοσχέδιο που εμπορευματοποιεί και ιδιωτικοποιεί την γη των κοινοτήτων, καταργώντας τα συλλογικά δικαιώματα. Αλλά πολύ γρήγορα οι αγώνες απέκτησαν ευρύτερο χαρακτήρα. Η σύγκρουση πήρε χαρακτήρα μάχης μεταξύ δύο κόσμων, των φτωχών ανθρώπων της δουλειάς από τη μια μεριά και των προνομιούχων λευκών επιχειρηματιών και των πολιτικών τους προστατών από την άλλη. Πριν από δυο βδομάδες, εξελίχθηκε η μεγαλύτερη προσπάθεια από πλευράς της κυβέρνησης να δώσει τέλος στις κινητοποιήσεις μέσα από την καταστολή. Όμως τα μπλόκα δεν υποχώρησαν στην αστυνομική πίεση. Κάποια αποσύρθηκαν και επανήλθαν γρήγορα. Η ίδια η αστυνομία κατέγραψε το μεγαλύτερο αριθμών μπλόκων (που πλησίαζε τα 150) μετά την καταστολή, όχι πριν από αυτήν.

Το επόμενο επεισόδιο που ξεκίνησε η κυβέρνηση είναι η πίεση για να υπάρξει διάλογος και συμβιβασμός. Έχει πλέον βάλει μπροστά τις ηγεσίες των εκκλησιών για να πείσουν τα συνδικάτα και τις άλλες οργανώσεις να προχωρήσουν σε διάλογο.

Παράπλευρο αποτέλεσμα αυτής της προσπάθειας ήταν μια μεγάλη νίκη των από κάτω. Τα δικαστήρια ακύρωσαν τις εντολές συλλήψεων που υπήρχαν ενάντια στους δύο πιο γνωστούς ηγέτες των μαζικών οργανώσεων, του επικεφαλής της εργατικής συνμοσπονδίας **COB** και των αγροτών. Τα εντάλματα σύλληψης ήταν ένα από τα βασικά επιχειρήματα για να αρνείται το κίνημα οποιαδήποτε επαφή. Έτσι με το που έγινε γνωστή η απόφαση του δικαστή, συγκλήθηκε έκτακτο συντονιστικό των μπλόκων την Κυριακή 31 Μάη ώστε να αποφασιστεί αν πρέπει να συμμετάσχουν στο διάλογο. Το αποτέλεσμα ήταν ένα ξεκά-

θαρο “Όχι” σε οποιαδήποτε συνεννόηση με την κυβέρνηση.

“Οι εργάτες θα συνεχίσουν πιέζοντας. Αποφασίστηκε να διατηρηθούν όλα τα μέσα πίεσης. Μέχρι στιγμής δεν υπάρχει πιθανότητα συνεννόησης. Ο διάλογος απορρίφθηκε”, δήλωσε ένας συνδικαλιστής μετά το τέλος του συντονιστικού. Ένας εκπρόσωπος των χωρικών προειδοποίησε όλους τους παρόντες ότι είναι υποχρεωμένοι να τηρήσουν την απόφαση: “Όταν μας ρωτάνε πώς θα χειριστούμε τα αδέρφια μας στη βάση των οργανώσεων, νομίζουν ότι έχουμε να κάνουμε με πρόβατα. Εμείς δεν χειριζόμαστε, είμαστε αντιπρόσωποι”.

“Δεν ελέγχουμε τον κόσμο”

Ο ίδιος ο πρόεδρος της COB βγήκε στην τηλεόραση και είπε πως δεν μπορεί να κάνει τίποτα γιατί “δεν ελέγχουμε εμείς τον κόσμο. Από μόνος του κατεβαίνει στην απεργία. Ήδη μας φωνάζουνε προδότες κάθε φορά που μιλάμε για διάλογο”. Το ότι ο κόσμος “κατεβαίνει μόνος του στην απεργία” είναι μια πραγματικότητα που εκφράζεται σε κάποια από τα μπλόκα. Εργάτες στα ορυχεία, στις μεταφορές και εκπαιδευτικοί έχουν καλέσει απεργίες και συμμετέχουν στις επιτροπές των μπλόκων ως “πρωτοβουλίες απεργών”. Σε κάποια από τα μπλόκα οργανώθηκαν συντονισμοί από τα κάτω ανάμεσα σε απεργούς εργάτες και αγρότες, χωρίς σε πολλές περιπτώσεις να έχει προκηρύξει απεργία η COB.

Ωστόσο, αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα της βδομάδας που διανύουμε. Η COB υπόσχεται απεργία διαρκείας από τις αρχές του Μάη, αλλά ακόμη δεν την έχει προκηρύξει. Το κίνημα νίκησε το πρώτο κύμα καταστολής, αντιμετώπισε τις πιέσεις για ενσωμάτωση, αλλά δεν μπορεί να περιοριστεί σε μπλόκα επ’άπειρον χωρίς την προοπτική να γενικευτεί η μάχη στην εργατική τάξη όλης της χώρας. Ο Πας ελπίζει στην κούραση και διαμηνύει ότι τις επόμενες μέρες τα μπλόκα θα υποχωρήσουν. Το ίδιο σε ένα βαθμό ελπίζουν και οι ηγεσίες των συνδικάτων.

Όμως, και ο δρόμος της “υπομονής” δεν είναι εύκολος για την κυβέρνηση. Έχει στα δεξιά της όλο το συρφετό της ακροδεξιάς και

των φασιστών που ζητάνε επανάληψη των σφαγών που είχαν κάνει με το πραξικόπημά τους το 2019. Μισούν τους ιθαγενείς, τους αντιμετωπίζουν σαν υπάνθρωπους και δεν μπορούν να χωνέψουν ότι μετά από τόση καταστολή, τόσα χρόνια, τα κινήματα των ιθαγενών μπορούν να κρατάνε την πρωτεύουσα της χώρας εντελώς αποκλεισμένη όπως είναι σήμερα. Το νομοσχέδιο που έγινε η θρυαλλίδα της σημερινής σύγκρουσης κατατέθηκε από έναν πρώην υπουργό της πραξικοπηματικής κυβέρνησης της Άνιες. Ο ίδιος ήταν βασικός στο προηγούμενο πραξικόπημα των πλούσιων που το 2007-2008 προσπάθησαν να ανεξαρτητοποιήσουν τις ανατολικές περιοχές για να γλυτώσουν από τους ιθαγενείς.

Το βάθος της πολιτικής και κοινωνικής κρίσης στη Βολιβία τώρα φαίνεται με τον πιο καθαρό τρόπο. Όταν έγιναν οι τελευταίες εκλογές το περασμένο φθινόπωρο, η επιφανειακή ανάγνωση έλεγε πως υπήρξε δεξιά στροφή, καθώς το **MAS**, η πάλοι ποτέ κυρίαρχη αριστερή δύναμη σχεδόν εξαφανίστηκε. Όμως το αποτέλεσμα ήταν πολύ μεγαλύτερη πολυδιάσπαση. Προηγήθηκαν κι άλλες προσπάθειες πραξικοπημάτων που απέτυχαν. Ο πρώην πρόεδρος **Έβο Μοράλες** πετάχτηκε εκτός MAS και καλούσε σε αποχή. Ο τωρινός πρόεδρος Πας πέρασε στο δεύτερο γύρο απέναντι στην ακροδεξιά και πήρε πολλές από τις ψήφους της Αριστεράς και όσων στήριξαν το Μοράλες. Λίγο πριν τις εκλογές επέλεξε για αντιπρόεδρό του τον **Λάρα** που είχε γίνει γνωστός για αγώνες ενάντια στη διαφθορά στην αστυνομία. Ο Πας προσπάθησε να κατέβει ως λαϊκιστής και όχι ως δεξιός υποψήφιος. Όμως όταν κέρδισε τις εκλογές προκλήθηκε ταχύτατα κρίση μεταξύ προέδρου και αντιπροέδρου. Η διάσταση μεταξύ τους έχει χαρακτηριστικά θεσμικής κρίσης αφού η αντιπροεδρία λειτουργεί σαν να είναι ξεχωριστή από την προεδρία.

Ο Πας τώρα με το ένα χέρι προτείνει διάλογο και με το άλλο συνεννοείται με την ακροδεξιά στο κοινοβούλιο ώστε να πάρει το πράσινο φως για κήρυξη κατάστασης έκτακτης ανάγκης για να εξαπολύσει ακόμη περισσότερη καταστολή.

Νίκος Λούντος

Παλεύουμε για

Τον σοσιαλισμό, μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή. Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύσει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης.

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και προγραμματίσουν την παραγωγή και την διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

Τον διεθνισμό

Στην παγκόσμια οικονομία κυριαρχούν οι μεγάλες πολυεθνικές. Μόνο εάν παλέψουμε όλοι μαζί σε παγκόσμιο επίπεδο, μπορούμε να σταματήσουμε τους πλούσιους και δυνατόους που κυριαρχούν πάνω στον πλανήτη.

Η πάλη για τον σοσιαλισμό μπορεί να πετύχει μόνο εάν είναι παγκόσμια.

Αυτό δείχνει και η εμπειρία της Ρωσίας όπου ακόμα και μια νικηφόρα αλλά απομονωμένη επανάσταση όπως ο Οκτώβρης του '17 ηττήθηκε κάτω από την πίεση της παγκόσμιας αγοράς. Αυτό άνοιξε τον δρόμο για την επικράτηση του Στάλιν και την μετατροπή της Ρωσίας σε κρατικό καπιταλισμό. Του ίδιου τύπου καθεστώτα δημιουργήθηκαν αργότερα στην Ανατολική Ευρώπη και την Κίνα.

Ενάντια στον ρατσισμό, τον ιμπεριαλισμό και την καταπίεση

Είμαστε αντίθετοι σε οποιαδήποτε προσπάθεια που έχει στόχο την διαίρεση της εργατικής τάξης. Είμαστε αντίθετοι σε μια Ελλάδα – φρούριο, κομμάτι μιας Ε.Ε – φρούριο, που καταδικάζει πρόσφυγες και μετανάστες να πεθαίνουν στα σύνορά της και να αντιμετωπίζουν ρατσιστικές διακρίσεις αν καταφέρουν να τα περάσουν.

Υποστηρίζουμε το δικαίωμα όλων των ανθρώπων, ανεξάρτητα από χρώμα, φυλή και φύλο καθώς και όλους τους καταπιεσμένους να οργανώνουν την αντίστασή τους. Υποστηρίζουμε όλα τα αυθεντικά εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα.

Παλεύουμε για την πραγματική κοινωνική, πολιτική και οικονομική ισότητα των γυναικών και για το τέλος όλων των διακρίσεων ενάντια στους ομοφυλόφιλους, γυναίκες και άντρες. Παλεύουμε ενάντια σε ένα σύστημα που καταστρέφει τον πλανήτη μέσα από το κυνήγι του κέρδους και τους ανταγωνισμούς.

Το επαναστατικό κόμμα

Αυτοί που μας κυβερνάνε είναι δυνατοί γιατί είναι οργανωμένοι, γιατί ελέγχουν τον πλούτο, τα ΜΜΕ, τα δικαστήρια και τον στρατό. Για να συγκρουστεί μ’ αυτή την δύναμη, η εργατική τάξη χρειάζεται να είναι κι αυτή οργανωμένη. Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, έχει σαν στόχο να φέρει τους ακτιβιστές του κινήματος μαζί με την εργατική τάξη. Το επαναστατικό κόμμα είναι αναγκαίο για να δυναμώσει το κίνημα, να οργανώσει τον κόσμο μέσα σ’ αυτό και να βοηθήσει να αναπτυχθούν εκείνες οι ιδέες και εκείνες οι στρατηγικές που θα μπορέσουν ν’ ανατρέψουν συνολικά τον καπιταλισμό.

Την Πέμπτη 4 Ιούνη στις 8μμ στο βιβλιοπωλείο Πίξελbooks στην Πάτρα (Κανακάρη 185) θα γίνει εκδήλωση-παρουσίαση του βιβλίου «IPAN –Ιμπεριαλισμός και Πόλεμος, Αντίσταση και Επανάσταση» με ομιλητές/τριες την Φύλλια Πολίτη, δημοσιογράφο και τον Κώστα Πίττα από το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο.

Οι ΗΠΑ έχουν μπλέξει για τα καλά στον Περσικό Κόλπο και το ξεμπέρδεμα προμηνύει συνέχιση της πολεμικής κατάστασης και παρατεταμένη κρίση που αφορά όλο τον πλανήτη. Αυτή η κατάσταση θέτει μπροστά μας το καθήκον να χτίσουμε ένα δυνατό αντιπολεμικό κίνημα που θα βάλει τέλος σε αυτό το έγκλημα και θα ανατρέψει όσους συμμετέχουν σε αυτό, όπως η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Σε αυτήν την προσπάθεια επιχειρεί να συμβάλλει το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο με αυτή την έκδοση.

• Την Πέμπτη 28 Μάη στο μουσείο της Μακρονήσου έγινε η πρώτη εκδήλωση παρουσίασης του νέου βιβλίου του πανεπιστημιακού **Γιώργου Μαργαρίτη** με τίτλο «**Το ΕΑΜ και η εποχή του**» (εκδόσεις Ειρήνη). Πρόκειται για ένα πυκνό, αλλά καθόλου δυσκολοδιάβαστο, βιβλίο που στις περίπου 200 σελίδες του, δίνει όλη την πορεία της ανάπτυξης του συγκλονιστικού κινήματος της Αντίστασης.

Ένα από τα δυνατά σημεία, και σε αυτή τη δουλειά του Γ. Μαργαρί-

Νέες εκδόσεις

τη, είναι η ανάδειξη των κοινωνικών διεργασιών και συγκρούσεων στην περίοδο της Κατοχής, από τις απεργίες του φθινοπώρου του 1942 μέχρι τη μεγάλη μάχη της γενικής απεργίας ενάντια στην επιστράτευση το 1943. Αυτή η οπτική χάνει, όμως, όταν τίθεται σε ένα λάθος αναλυτικό πλαίσιο για τον ελληνικό καπιταλισμό εκείνης της περιόδου. Δεν ισχύει ότι «η κοινωνική διαστρωμάτωση ήταν επιπλέον ασταθής» επρόκειτο για μια χώρα «μικρών» όπου οι μεσαίοι φάνταζαν ‘νοικοκυραίοι’.

Παρόλα αυτά πρόκειται για ένα βιβλίο που αξίζει να διαβαστεί και για την πληροφόρηση που προσφέρει και τη συζήτηση που γεννάει. Ένα καλό αντίδοτο στη συστηματική συκοφάντηση της Αντίστασης και της Αριστεράς από τους προπαγανδιστές της άρχουσας τάξης. Κι όπως επισημαίνει το σημείωμα του εκδοτικού:

«Σύντομα θα ακολουθήσουν άλλοι δύο τόμοι που θα εστιάσουν στη δημιουργία και τη δράση του Ελληνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού (ΕΛΑΣ), στον ρόλο του στη δημιουργία του κράτους Ελεύθερης Ελλάδας, καθώς και στη σύγκρουση για την εξουσία πριν και μετά την Απελευθέρωση μέχρι τη μεγάλη μάχη της Αθήνας».

Κάτω τα χέρια από τον Λίβανο!

«Ξεκινάμε δράση, επιχειρούμε σε όλα τα μέτωπα -στη Συρία, στη Γάζα και στον Λίβανο... Έδωσα εντολή στον IDF να επεκτείνει τις επιχειρήσεις στον Λίβανο. Οι δυνάμεις μας ξεπέρασαν ισχυρά εμπόδια. Κατέλαβαν κυρίαρχα υψώματα και πήραν τον έλεγχο της κορυφογραμμής Μποφόρ. Και τώρα η εντολή μου είναι να εμβαθύνουμε και να επεκτείνουμε τον έλεγχό μας σε περιοχές που βρίσκονταν υπό τον έλεγχο της Χεζμπολάχ. Θα πάρει χρόνο, αλλά θα ολοκληρώσουμε την αποστολή».

Αυτά δήλωσε ο **Νετανιάχου** ενώ ο ισραηλινός στρατός προχωρούσε βόρεια πέρα από τον ποταμό Λιτάνι, νότια του ποταμού Ζαχράνι και απειλούσε να σφυροκοπήσει τη νότια Βηρυτό -σε μια ακόμη κίνηση κλιμάκωσης του πολέμου εν μέσω «εκεχειρίας» στον Λίβανο, αλλά και στη Συρία όπου ο ισραηλινός στρατός ξεκίνησε επιχειρήσεις βαθύτερα στις επαρχίες Κουνέιτρα και Νταράα.

Η κλιμάκωση στον Λίβανο πήρε το πράσινο φως των ΗΠΑ από τον υπουργό Άμυνας **Ρούμπιο**, αμέσως μετά την άρνηση της Χεζμπολάχ να δεχθεί αμερικανική πρόταση κατάπαυσης πυρός με αντάλλαγμα το Ισραήλ να μην χτυπήσει στην Βηρυτό αλλά να παραμείνει συνεχίζοντας την κατοχή στον νότιο Λίβανο - «υποχωρώντας σταδιακά νοτιότερα ανάλογα με την πρόοδο του λιβανικού στρατού να αποπλίσσει την Χεζμπολάχ» σύμφωνα με το ισραηλινό κρατικό μέσο Kan.

«Οι ΗΠΑ δεν αναμένουν από το Ισραήλ να ανεχθεί τις συνεχιζόμενες επιθέσεις εναντίον των αμάχων του από μια τρομοκρατική οργάνωση» δήλωσε χαρακτηριστικά ο Ρούμπιο, προμηνύοντας την επίθεση στην σιιτική συνοικία Νταχίγια, προπύργιο της Χεζμπολάχ. Ο σιωναζί υπουργός του Νετανιάχου **Μπεν Γκκιρ** έσπευσε να καλέσει σε ισοπέδωση της Νταχίγια, την οποία οι κάτοικοι εγκαταλείπουν όπως-όπως.

Άλλωστε, «τιμώντας» την επιχείρηση ισοπέδωσης που έλαβε χώρα στη συνοικία στην ισραηλινή εισβολή του 2006, η συνοικία έχει δώσει το όνομά της στο διαβόητο ισραηλινό «δόγμα Νταχίγια», δηλαδή αντίποινα χωρίς περιορισμούς με συντριπτικά πυρά μεγάλης κλίμακας σε κατοικημένες περιοχές, καταστροφή υποδομών, πρόκληση τεράστιου οικονομικού κόστους, με στόχο την αποδυνάμωση και διαίρεση του πληθυσμού προκειμένου να κινηθεί εναντίον της Αντίστασης – σε μια χώρα που υπέφερε τα πάνδεινα από τον εμφύλιο πόλεμο το 1975-90.

Νοσοκομείο της Τύρου μετά την επίθεση των Ισραηλινών. Φωτό: Reuters

Το Ισραήλ, που μέσα από την πολεμική κλιμάκωση στον Λίβανο κάνει ό,τι μπορεί για να εκτροχιαστούν οι συνομιλίες για το Ιράν, πανηγύρισε -λες και είμαστε στον μεσαίωνα- γιατί η ισραηλινή σημαία υψώθηκε ξανά στο σταυροφορικό κάστρο Μποφόρ αλλιώς Qal'at al-Shaqif -κάτι που είχε να συμβεί 26 χρόνια, από το 2000 όταν ο ισραηλινός στρατός είχε αναγκαστεί να υποχωρήσει από τον νότιο Λίβανο όπου παρέμενε για 18 χρόνια. Το συγκεκριμένο κάστρο, που δεσπόζει σε ύψωμα βόρεια και πάνω από την κοιλάδα του ποταμού Λιτάνι, είχε καταληφθεί μετά από μάχη του ισραηλινού στρατού επί της PLO το 1982 και μετά είχε μετατραπεί σε ισραηλινή βάση.

Αυξανόμενη πίεση

Αλλά, όπως και το 1982-2000 όπως και το 2006 ο ισραηλινός στρατός κινδυνεύει να φύγει ηττημένος από τον Λίβανο. Η κλιμάκωση είναι αποτέλεσμα της αυξανόμενης πίεσης που δέχεται η σιωνιστική οντότητα. «Η πίεση προέρχεται από το γεγονός ότι οι ΗΠΑ και το Ιράν πλησιάζουν σιγά-σιγά σε ένα μνημόνιο κατανόησης που πιθανότατα θα περιλαμβάνει και τον Λίβανο» σύμφωνα με τον **Αντρέας Κριγκ**, ανώτερο λέκτορα στη Σχολή Μελετών Ασφάλειας του King's College του Λονδίνου που μίλησε στο Αλ Τζαζίρα.

«Πρέπει να είμαστε ειλικρινείς: Εκτός από ορισμένα τακτικά επιτεύγματα που έχει σημειώσει το Ισραήλ, όπως η ευρέως εορτασθείσα κατάληψη του φρουρίου και του κάστρου χθες, δεν έχουν υπάρξει πραγματικά επιχειρησιακά, και σίγουρα όχι στρατηγικά, κέρδη για το Ισραήλ. Ο Νετανιάχου βρίσκεται υπό τεράστια πίεση να δείξει κάτι, ακόμη και αν τελικά πρέπει να υποκύψει στην αμερικανική πίεση για παύση των επιχειρήσεων... Ο «διαρκής πόλεμος» του Ισ-

ραήλ στην περιοχή, συμπεριλαμβανομένης της Γάζας, έχει πραγματικά επιτύχει πολύ λίγα για το Ισραήλ».

Ο ισραηλινός στρατός δεν μπορεί να κάμψει την Αντίσταση και πιέζεται και στρατιωτικά από τον ανορθόδοξο πόλεμο που ασκεί -όπως διαφαίνεται και από δεκάδες βίντεο που κυκλοφορούν στο διαδίκτυο. Οι ΗΠΑ και το Ισραήλ δεν έχουν μέχρι τώρα πετύχει να σύρουν τη χώρα σε εμφύλιο κερδίζοντας με το μέρος τους εκείνα τα κομμάτια του πληθυσμού και των κοινοτήτων που βρίσκονται έξω από την άμεση επιρροή της Χεζμπολάχ. Αλλά ούτε και να εξασφαλίσουν συναινέσεις στον «πρόθυμο» πρόεδρο **Αούν**, που όπως χαρακτηριστικά δήλωσε, προσπάθησε αλλά δεν μπόρεσε να πετύχει συμφωνία με τον πρόεδρο του λιβανικού κοινοβουλίου **Ναμπίχ Μπέρι** (από το φίλιο στην Χεζμπολάχ Κίνημα Αμάλ) πάνω στην αμερικανική πρόταση.

Την πολεμική κλιμάκωση του Ισραήλ στον Λίβανο «καταδίκασαν» η ΕΕ, η Γαλλία, η Βρετανία, το Κατάρ, η Αίγυπτος και άλλες χώρες -φυσικά πλην της Ελλάδας. Τελικά ήταν ο ίδιος ο Τραμπ που τελευταία στιγμή έβαλε φρένο στην ισραηλινή επίθεση στον Βηρυτό μετά την απειλή του Ιράν ότι είναι διατεθειμένο να ξαναμπεί σε πόλεμο βομβαρδίζοντας το βόρειο Ισραήλ και κλείνοντας τα στενά σε Περσικό και Ερυθρά Θάλασσα.

Η επίθεση στη Βηρυτό μπορεί να σταμάτησε αλλά ο ισραηλινός συνεχίζει τις δολοφονικές του επιχειρήσεις στον κατεχόμενο νότιο Λίβανο απ' όπου δηλώνει κατηγορηματικά ότι δεν πρόκειται άμεσα να αποχωρήσει. Οι υπό την αιγίδα των ΗΠΑ προγραμματισμένες συνομιλίες μεταξύ της κυβέρνησης Λιβάνου και του Ισραήλ την Τρίτη 2/6 σπνίζονται σε όλο και πιο σαθρά θεμέλια.

Γ.Π.

KINA

82 νεκροί εργάτες στις «στοές του θανάτου»

«Οι υπεύθυνοι θα τιμωρηθούν αυστηρά» διαμήνυσε η κυβέρνηση του Πεκίνου μετά το φρικιαστικό ατύχημα στο ανθρακωρυχείο Λιουσενγιού στην επαρχία Σανξί, την «πρωτεύουσα» του άνθρακα της Κίνας. Και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κάποι-οι θα τιμωρηθούν αυστηρά: η Κίνα κατέχει, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις της Διεθνούς Αμνηστίας το παγκόσμιο ρεκόρ στις εκτελέσεις. Μόνο που, όπως γίνεται συνήθως, αυτοί που θα τιμωρηθούν -ίσως και με την ίδια τη ζωή τους- δεν θα είναι οι πραγματικοί υπεύθυνοι.

Γιατί η έκρηξη που σκότωσε σύμφωνα με τις επίσημες ανακοινώσεις 82 ανθρακωρύχους (δύο ακόμα «αγνοούνται» ακόμα και σήμερα, δέκα μέρες μετά) δεν ήταν ατύχημα: ήταν ένα προσχεδιασμένο έγκλημα. Και ο δολοφόνος είναι ο ίδιος ο κινέζικος καπιταλισμός, η οικονομική ανάπτυξη που έχει μετατρέψει την άλλοτε φτωχή Κίνα στον βασικό ανταγωνιστή των ΗΠΑ στον αγώνα δρόμου για την παγκόσμια ηγεμονία.

Για τα εκατομμύρια των εργατών της Κίνας η πραγματική παγίδα δεν έχει καμιά σχέση με τον Θουκυδίδη και τους κομπασμούς του προέδρου Σι. Η πραγματική παγίδα είναι οι στοές του θανάτου -νόμιμες ή παράνομες- από όπου εξορύσσουν καθημερινά, με κίνδυνο της ζωής τους, το κάρβουνο από τα έγκατα της γης – το καύσιμο πάνω στο οποίο είχε στηριχτεί για δεκαετίες το κινέζικο «οικονομικό θαύμα».

Η έκρηξη στο ανθρακωρυχείο Λιου σεν γιού ήταν το χειρότερο εργατικό ατύχημα σε ορυχείο στην Κίνα εδώ και 15 χρόνια. Σύμφωνα με το επίσημο κινεζικό πρακτορείο ειδήσεων Σινχουά, η εταιρεία -ένα μεγαθήριο που παράγει εκατομμύρια τόνους άνθρακα κάθε χρόνο- είχε δυο στοές: μια φανερή και νόμιμη και μια δεύτερη, κρυφή και παράνομη.

Η νόμιμη παραγωγή ελέγχεται σε όλα τα στάδια από τους κανονισμούς ασφαλείας, τους νόμους και την εφορία. Οι νόμιμες στοές έχουν συστήματα ανίχνευσης εκρηκτικών ουσιών, χώρους και πόρτες ασφαλείας, διόδους διαφυγής και ακριβή σχέδια που μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τα σωστικά συνεργεία γρήγορα και με ασφάλεια σε περίπτωση ανάγκης. Οι ανθρακωρύχοι που κατεβαίνουν στις νόμιμες στοές είναι εφοδιασμένοι με ηλεκτρονικές συσκευές που δίνουν το στίγμα τους συνεχώς – για να μπορούν να εντοπιστούν και πάλι γρήγορα από τα σωστικά συνεργεία σε περίπτωση ανάγκης.

Οι παράνομες στοές δεν έχουν τίποτα από όλα αυτά. Σύμφωνα με το πρακτορείο Σινχουά οι παράνομες στοές του Λιου σεν γιου είχαν ψεύτικες πόρτες ασφαλείας (που ούτε άνοιγαν, ούτε οδηγούσαν πουθενά), δεν είχε ανιχνευτές, ούτε σχέδια. Ούτε είχαν οι εργάτες συσκευές ανίχνευσης –γιατί αν είχαν θα μπορούσε να τους εντοπίσει η «επιθεώρηση εργασίας» ή ακόμα χειρότερα η εφορία. Γιατί το βασικό πλεονέκτημα του «παράνομου» άνθρακα που βγαίνει από αυτές τις αδήλωτες, κρυφές στοές είναι ότι είναι αφορολόγητο.

«Όταν σημειώθηκε η έκρηξη», γράφει ο ανταποκριτής του Reuters, «το επίσημο αρχείο καταγραφής έδειχνε μόνο 124 εργάτες στις στοές, σύμφωνα με πλάνα που προβλήθηκαν στο κρατικό τηλεοπτικό δίκτυο CCTV τη Δευτέρα. Στην πραγματικότητα, όμως εργάζονταν 247 εργάτες στο ορυχείο εκείνη την ημέρα... 123 εργάτες βρίσκονταν στις κρυφές σήραγγες ...».

Τώρα οι αρχές διαμηνύουν ότι οι υπαίτιοι θα τιμωρηθούν παραδειγματικά. Αλλά οι παραβιάσεις των μέτρων ασφαλείας ήταν ο κανόνας για την Τονγκ ζού, την ιδιωτική εταιρεία που εκμεταλλεύεται το ανθρακωρυχείο Λιου σεν γιού – οι αρχές της είχαν επιβάλλει διάφορα μικροπρόστιμα μέσα στα τελευταία χρόνια. Αλλά προφανώς το ισοζύγιο προστίμων – κερδών ήταν θετικό για την εταιρεία. Άρα δεν χρειαζόταν να κάνει τίποτα.

Τα αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών στη Νότια Κύπρο σηματοδοτούν δυσκολίες για την κυβέρνηση του Νίκου Χριστοδουλίδη και επείγοντα καθήκοντα για το κίνημα της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Πρώτο κόμμα αναδείχθηκε ο Δημοκρατικός Συναγερμός (ΔΗΣΥ) με 27,1% και 101 χιλιάδες ψήφους, δεύτερο κόμμα το ΑΚΕΛ με 23,9% και 88.777 ψήφους, τρίτο κόμμα το ΕΛΑΜ (η Χρυσή Αυγή Κύπρου) με 10,9% και 40.567 ψήφους. Εκτός Βουλής βρέθηκαν δύο από τα τρία κόμματα που στηρίζουν τη σημερινή κυβέρνηση ΕΔΕΚ και ΔΗΠΑ. Νέα κόμματα στη Βουλή είναι το ΑΛΜΑ με επικεφαλής τον Οδυσσέα Μιχαηλίδη, πρώην Γενικό Ελεγκτή, που παύτηκε το 2024 για “ανάρμοστη συμπεριφορά” αφού αποκάλυψε σωρεία σκανδάλων και η Άμεση Δημοκρατία του Φειδία Παναγιώτου. Το αντιδημοκρατικό όριο εισόδου στη Βουλή του 3,6% άφησε ένα 16% των ψηφισάντων χωρίς έκφραση στη νέα σύνθεσή της.

Τα κυρίαρχα ΜΜΕ παρουσιάζουν τα αποτελέσματα ως μια μεγάλη νίκη των “μεγάλων κομμάτων” ΔΗΣΥ και ΑΚΕΛ αλλά και του ΕΛΑΜ*. Οι εκκλήσεις του ΔΗΣΥ για ψήφο ενάντια στην αστάθεια και το διχασμό μπορεί για κάποιους να δούλεψαν αλλά η πραγματικότητα είναι διαφορετική. Κέρδισε σχεδόν δέκα χιλιάδες ψήφους από τις ευρωεκλογές του 2024, αλλά παρέμεινε στις ίδιες ψήφους σχεδόν με τις βουλευτικές εκλογές του 2021. Οι κυβερνητικοί εταίροι ΕΔΕΚ και ΔΗΠΑ έχασαν 24 χιλιάδες ψήφους από τις προηγούμενες βουλευτικές εκλογές.

Ο Χριστοδουλίδης εκλέχθηκε στην προεδρία το 2023, έχοντας την επίσημη στήριξη από ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ και ΔΗΠΑ**. Ανεπίσημα στηρίχθηκε και από κομμάτια του ΔΗΣΥ. Κατά τη θητεία του κλιμάκωσε τις σχέσεις με το Ισραήλ, μέσω του αντιδραστικού άξονα με την Ελλάδα, άνοιξε τη συζήτηση για πιθανό αίτημα ένταξης της Κύπρου στο ΝΑΤΟ ενώ αύξησε τις απελάσεις μεταναστών κατά 50%. Μια σειρά από σκάνδαλα είδαν το φως της δημοσιότητας με την κυβέρνηση να προσπαθεί να τα κουκουλώσει. Οι επόμενοι 20 μήνες για την κυβέρνηση του Χριστοδουλίδη δεν προμηνύονται εύκολοι.

Το ΑΚΕΛ αντίθετα, για πρώτη φορά μετά από 15 χρόνια εμφανίζεται ενισχυμένο και στα ποσοστά του και στις ψήφους, αφού κατάφερε να κερδίσει σχεδόν δέκα χιλιάδες ψήφους από τις ευρωεκλογές του 2024 και τις προηγούμενες βουλευτικές. Η συμμετοχή του σε μάχες κατά της γενοκτονίας του Παλαιστινιακού λαού, ενάντια στην παρουσία των βρετανικών βάσεων, σε απεργίες σε διάφορους κλάδους σίγουρα έπαιξαν θετικό ρόλο. Ωστόσο σε μία σειρά από αυτές, το ΑΚΕΛ αναγκάστηκε να ακολουθήσει, μετά από πρω-

ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Επείγοντα καθήκοντα για την εργατική τάξη και τη νεολαία

10/9/23, Αντιφασιστική διαδήλωση στη Λευκωσία. Φωτό: InCyprus

τοβουλίες οργανώσεων στα αριστερά του.

Η άνοδος του ΕΛΑΜ αποτελεί τον μεγαλύτερο κίνδυνο. Από 24 χιλιάδες ψήφους στις βουλευτικές εκλογές του 2021 και 4 έδρες στη Βουλή διπλασίασε τις έδρες του και τις ψήφους του. 41 χιλιάδες ψήφους είχε λάβει και στις ευρωεκλογές του 2024, της “πιο χαλαρής” ψήφου για ορισμένους.

Μανδύας

Όσο και να προσπαθεί το ΕΛΑΜ να φορέσει τον κοινοβουλευτικό μανδύα όμως, δεν μπορεί να κρυφτεί το πραγματικό του πρόσωπο. Λίγο πριν τις εκλογές υποψήφιος τους δήλωνε πως θα προτείνει νόμο για να βγαίνουν εκτός νόμου κόμματα που “απειλούν την επιβίωση του ελληνισμού της Κύπρου όπως το ΑΚΕΛ, το VOLT και η Άμεση Δημοκρατία”. Πογκρόμ σε Πάφο και Λεμεσό λίγα χρόνια πριν, πολλαπλές ρατσιστικές επιθέσεις σε μετανάστες εργαζόμενους ντελιβεράδες,

κλιμάκωση της ρητορικής μίσους απέναντι σε Τουρκοκύπριους, ΛΟ-ΑΤΚΙ+, πρόσφυγες.

Σίγουρα η ανάπτυξη του ΕΛΑΜ γίνεται σε συνθήκες όπου η ίδια η κυβέρνηση Χριστοδουλίδη κλιμακώνει τις ρατσιστικές πολιτικές και παίζει το χαρτί του εθνικισμού και του милитарισμού. Πρόσφατα ένας Κογκολέζος μετανάστης σκοτώθηκε στην προσπάθειά του να αποφύγει τον έλεγχο από την κυπριακή αστυνομία. Πήδηξε από τον τέταρτο όροφο της πολυκατοικίας που έμενε. Λίγες μέρες πριν στέλεχος του ΕΛΑΜ “διαμαρτυρόταν” για τη συγκεκριμένη πολυκατοικία. Όσοι επιβίωσαν αυτών των θανατηφόρων καταδιώξεων στάλθηκαν σε στρατόπεδα “φιλοξενίας” και απελάθηκαν. Αυτές τις μέρες επίσης συνελήφθησαν τέσσερις Παλαιστίνιοι διότι δήθεν ετοίμαζαν επίθεση σε Ισραηλινούς. Αντίστοιχες τέτοιες υποθέσεις στο παρελθόν κατέρρεαν στις αίθουσες των δικαστηρίων απουσία αποδεικτικών στοιχείων.

Το ΕΛΑΜ δηλώνει ότι πρώτο του μέλημα είναι να αυστηροποιηθούν ακόμα περισσότερο οι νόμοι για την “παράνομη” μετανάστευση. Στη συνέχεια να αφαιρεθεί η “woke” αντίθεση από τα σχολεία και να αλλάξει ο νόμος που επιτρέπει τις επεμβάσεις επιβεβαίωσης φύλου στα τρανς άτομα από την ηλικία των 16 ετών. Όλες οι “υποσχέσεις” συνοδεύονται και από «δράσεις» στο δρόμο, όπως εκπαιδεύτηκε ο ισόβιος αρχηγός του ΕΛΑΜ Χρίστος Χρίστου, από την θητεία του στην προσωπική φρουρά του Ν. Μιχαλόγκου και στο πλάι του Κασσιδιάρη.

Άμεση δράση

Το αντιφασιστικό κίνημα στην Κύπρο χρειάζεται να αναλάβει άμεση δράση. Η εμπειρία από την πάλη ενάντια στη ναζιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής στην Ελλάδα και ο ρόλος της ΚΕΕΡΦΑ είναι πολύτιμοι.

Οι φωνές που μιλάνε για εκφασισμό της κοινωνίας δεν βοηθούν αυτή τη στιγμή, αντίθετα, οδηγούν στην παράλυση καθώς υπερεκτιμούν τον κίνδυνο. Ούτε όμως και φωνές που υποτιμούν τον κίνδυνο λέγοντας “τώρα φόρεσαν κουστούμια- άφησαν το δρόμο” ή “όσο ασχολούμαστε μαζί τους τους ενισχύουμε”.

Υπάρχει επείγουσα ανάγκη για το χτίσιμο ενός πλατιού μετώπου δράσης με τα σωματεία των εργαζομένων, τους φοιτητικούς συλλόγους, τις συλλογικότητες των γειτονιών με στόχο το μπλοκάρισμα του ΕΛΑΜ παντού.

Ταυτόχρονα κλιμάκωση της αντιρατσιστικής δράσης. Δεν χωράνε δισταγμοί απέναντι στις πολιτικές των

κλειστών συνόρων και των θαλάσσιων πους-μπακ. Η εβδομήμερη απεργία των μεταναστών εργατών ντελιβεράδων πριν μερικές εβδομάδες έμεινε απομονωμένη και έχασε. Η πλειοψηφία αυτών των νεαρών παιδιών είναι ταυτόχρονα και φοιτητές στα κυπριακά πανεπιστήμια.

Πόσο θα άλλαζε η πορεία του αγώνα τους αν οι φοιτητικοί τους σύλλογοι κατέβαιναν σε συμπράσταση; Πόσο θα άλλαζε η πορεία αυτού του αγώνα αν η ΠΕΟ (η μεγαλύτερη εργατική ομοσπονδία) καλούσε σε απεργία συμπράστασης; Τέτοιες αλλαγές χρειάζεται να γίνουν για να τσακιστεί η φασιστική απειλή. Η είσοδος των συνδικάτων στην πάλη κατά της Χρυσής Αυγής με τις απεργίες τους είναι που έκανε τη διαφορά. Όχι μόνο αριθμητικά αλλά και πολιτικά.

Αυτός ο προσανατολισμός είναι κρίσιμος και για το κίνημα στο νότιο κομμάτι της Κύπρου. Σίγουρα το γεγονός ότι υπάρχει ήδη κίνημα που παλεύει ενάντια στην συνεργασία της κυπριακής κυβέρνησης με το Ισραήλ, που με κάθε ευκαιρία ενώνει τους αγώνες του με τους Τουρκοκύπριους και που παλεύει τα ζητήματα του σεξισμού και της καταπίεσης, είναι δυνατή βάση για το επόμενο διάστημα. Το δυνάμωμα αυτού του κινήματος είναι η καλύτερη εγγύηση ότι δεν θα ξανακυριαρχήσουν τα εθνικιστικά μίστη όπως έγινε τις δεκαετίες 50-60 που οδήγησαν στον πόλεμο του 74.

Ξέρουμε ότι αυτά τα καθήκοντα δεν θα υλοποιηθούν αυτόματα. Απαιτούν την οικοδόμηση της επαναστατικής Αριστεράς στο νησί. Της Αριστεράς που δεν κλείνει τον ορίζοντα της στις κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες αλλά παλεύει για την ανατροπή αυτού του βάρβαρου συστήματος που γεννάει τις κρίσεις, τους εθνικισμούς, τους πολέμους, τον σεξισμό.

* Το ΕΛΑΜ συμμετέχει στην ομάδα κομμάτων Ευρωπαίοι Συντηρητικοί και Μεταρρυθμιστές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (από αρχές 2025) μαζί με το κόμμα της Τζόρτζια Μελόνι στην Ιταλία και της Λατινοπούλου.

** Η Κυπριακή Δημοκρατία είναι προεδρική. Ο πρόεδρος της δημοκρατίας και αρχηγός του κράτους και της κυβέρνησης, εκλέγεται απευθείας από τους πολίτες. Μετά την μονομερή κατάργηση των 13 σημείων του συντάγματος από τον Μακάριο το 1963, πληρούνται μόνο οι 56 έδρες του κοινοβουλίου – ενώ οι υπόλοιπες 24 που αφορούσαν τους Τουρκοκυπρίους παραμένουν κενές.

Αργυρή Ερωτοκρίτου

Συνέχεια από τη σελ. 19

Η «επιθεώρηση εργασίας» είχε εντοπίσει «κρυφούς εργάτες» μόλις πριν από λίγους μήνες στο Λιουσενγκιού, σύμφωνα με το Reuters. Και οι αρχές επέβαλαν το προβλεπόμενο πρόστιμο – το οποίο η εταιρεία πλήρωσε προφανώς για μια ακόμα φορά αγόγγυστα.

Όπως γράφει το βρετανικό BBC, «είχε επίσης αποκαλυφθεί ότι το ορυχείο ... είχε ελεγχθεί για παραβιάσεις των κανόνων ασφαλείας πολλές φορές στο παρελθόν... Η Εθνική Υπηρεσία Ασφάλειας Ορυχείων της Κίνας το είχε περιλάβει από το 2024 στον κατάλογο των ανθρακωρυχείων που παρουσιάζουν ‘σοβαρούς κινδύνους ασφαλείας’... Την επόμενη χρονιά Τονγκτζού ... τιμωρήθηκε δύο φορές για παραβιάσεις ασφαλείας». Αλλά τίποτα δεν άλλαξε.

Η επαρχία Σανξί διαθέτει τεράστια κοιτάσματα γαιάνθρακα υψηλής ποιότητας. Το 30% του άνθρακα της Κίνας προέρχεται από το Σανξί. Αλλά οι εργάτες έχουν πληρώσει – και συνεχίζουν να πληρώνουν- πολύ βαρύ τίμημα σε αίμα για την εξόρυξη του.

«Την περίοδο 1980 – 2010 σκοτώνονταν κάθε χρόνο, κατά μέσο όρο, 5.853 εργάτες από ατυχήματα στα ανθρακωρυχεία της Κίνας» γράφει το BBC. Με τη βοήθεια της τεχνολογίας και της αυστηροποίησης των κανόνων το νούμερο αυτό μειώθηκε δραματικά μέσα στην επόμενη δεκαετία – το 2018 οι αρχές κατέγραψαν «μόλις» 333 εργάτες νεκρούς από ατυχήματα σε ανθρακωρυχεία σε ολόκληρη την Κίνα.

Παρόλο που συνεχίζει να αποτελεί μια από τις βασικές πηγές ενέργειας, ο άνθρακας έχει πάψει πια να έχει την «παλιά του λάμψη» στην Κίνα. Πέρσι, για πρώτη φορά ύστερα από τουλάχιστον μια δεκαετία, η παραγωγή ενέργειας από τον άνθρακα έπεσε στην Κίνα. Τα κέρδη των εταιρειών που ασχολούνται με την εξόρυξη και τον εμπλουτισμό του άνθρακα έπεσαν 41% κάτω, γράφει και πάλι το BBC.

Όταν πέφτουν τα κέρδη, οι εργάτες καλούνται να κάνουν θυσίες, για το «καλό της εταιρείας», για «να μην χάσουν τη δουλειά τους», για το «καλό του τόπου». Κάποιοι το πληρώνουν με τη ζωή τους.

Σωτήρης Κοντογιάννης